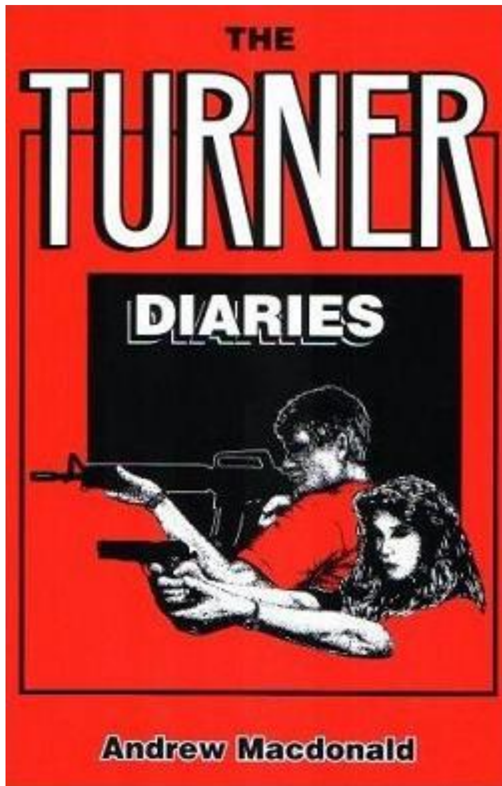

Introductie

Dit is het volledige boek met uitzondering van de hoofdstukken 24, 26 en 28. Deze vertaling is gemaakt door meerdere forumleden van Stormfront. Wij stellen het op frissekijk.info beschikbaar zonder hun toestemming, maar in de verwachting dat zowel wijlen Dr. Pierce als de vertalers het op prijs stellen dat zoveel mogelijk mensen dit boek lezen.

Wij willen bij deze graag de vertalers bedanken voor hun belangrijke werk.

The Turner Diaries zijn geschreven door Dr. William Pierce van de National Alliance (www.natall.com) onder het pseudoniem Andrew Macdonald en zijn nu ook in het Nederlands te lezen als *'De Turner Dagboeken'*:

Vergeet ook niet te luisteren naar de *American Dissident Voices* radio uitzendingen van Dr. Pierce.

Wat ga je doen als ze jouw wapens komen halen?

Dit is de vraag waar Earl Turner en zijn vaderlandslievende vrienden mee geconfronteerd worden, wanneer ze moeten onderduiken en de Amerikaanse regering het privé-bezit van wapens verbiedt en verdachte wapeneigenaren oppakt. De gehate gelijkheidspolitie begint een klopjacht, maar Earl en zijn kameraden vechten terug met sabotage en moord. De worsteling loopt uit op een heuse oorlog. Turner en zijn kameraden lijden verschrikkelijk maar hun vindingrijkheid en doorzettingsvermogen in het ontwikkelen van een guerrillaoorlog leiden tot een wereldwijde overwinning.

De FBI noemt The Turner Diaries "de bijbel van rechtse racisten". Als de overheid de macht had om boeken te verbannen zou dit boek bovenaan de lijst staan.
The Turner Diaries is het meest controversiële boek in Amerika en heeft in deze zijn gelijke nog niet ontmoet.

De Turner Dagboeken (The Turner Diaries) Door Andrew Macdonald

Voorwoord

Er bestaat een enorme hoeveelheid literatuur over de Grote Revolutie, waaronder de herinneringen van vrijwel alle leidende personen die in leven bleven tot het Nieuwe Tijdperk aanbrak, zodat nog een bijkomend boek over deze gebeurtenissen en omstandigheden van de tijd van de gigantische omwenteling en nieuwe bloei overtollig kan lijken. The Turner Diaries echter, geven een kijk op de achtergrond van de Grote Revolutie die om twee redenen waardevol is:

1) Het is een vrij gedetailleerd en ononderbroken verslag van het deel van de strijd onmiddellijk vóór het hoogtepunt van de Revolutie, en is van dag tot dag geschreven, toen het daadwerkelijk gebeurde, en dus vrij van vervorming zoals vaak het geval is bij een terugblik. Hoewel er andere dagboeken van belangrijke personen over de grote strijd bestaan geeft geen enkel tot op heden gepubliceerd werk een volledig en gedetailleerd verslag.

2) Het wordt geschreven vanuit het perspectief van een lid uit de gelederen van de Organisatie, en hoewel het af en toe getuigt van een vorm van bijziendheid, is het een zeer openhartig document. In tegenstelling tot de verslagen van sommige andere leiders van de Revolutie, had deze schrijver de ogen niet gericht op zijn plaats in de geschiedenis op het moment dat hij schreef. Als we de pagina's die nu volgen lezen, krijgen we een beter begrip van de ware gedachten en de gevoelens van de mannen en vrouwen wiens strijd en offer ons ras redde van de ondergang, en ons het Nieuwe Tijdperk inleidde, dan door welke andere bron ook.

Earl Turner, die deze dagboeken schreef, werd geboren in 43 VNT in Los Angeles, dit was de naam van een enorme verstedelijkte regio aan de westkust van het Noord-Amerikaanse continent in het Oude Tijdperk, die de huidige gemeenschappen van Eckartsville en Wesselton evenals een groot deel van het omliggende platteland omringde. Hij groeide op in de omgeving rond Los Angeles en hij had een opleiding als elektro-ingenieur genoten.

Na zijn opleiding ging hij in de stad Washington wonen, wat toen de hoofdstad van de Verenigde Staten was. Hij vond werk bij een bedrijf dat elektronica ontwikkelde. Turner kwam bij de organisatie in 12 VNT. Wanneer dit dagboek begint, in 8 VNT (1991 volgens de oude jaartelling), was hij 35 jaar oud en had geen partner.

Dit dagboek geeft nauwelijks twee jaar van Earl Turner’s leven weer, maar voorziet ons van een zeer persoonlijk verhaal over hem wiens naam geschreven staat in het boek der Martelaren. Om die reden alleen al zouden zijn woorden een speciale betekenis moeten hebben voor een ieder van ons, die vroeger op school de namen uit het hoofd moesten leren van de martelaren, die geschreven staan in het heilige boek dat aan ons doorgegeven werd door onze voorouders.

Turner’s dagboeken bestaan, in hun oorspronkelijke vorm, uit vijf grote, met linnen gebonden dagboeken en enkele pagina’s aan het begin van een zesde. Er zijn veel losse bladen en aantekeningentussengevoegd, die wellicht door Turner geschreven werden toen hij weg van zijn basis was, en die op een later tijdstip werden toegevoegd aan de dagboeken.

De boeken werden vorig jaar ontdekt, samen met veel ander belangrijk historisch materiaal, door hetzelfde team van het Historisch Instituut, onder leiding van professor Charles Anderson, die eerder al het Oostelijk Commando Centrum van de Revolutie ontdekte bij opgravingen vlakbij de ruïnes van Washington. Het is passend dat ze nu, tijdens de viering van de honderdste verjaardag van de Grote Revolutie, beschikbaar worden gemaakt voor het grote publiek.

De Turner Dagboeken (The Turner Diaries)
Door Andrew Macdonald

Hoofdstuk 1

16 september 1991. Vandaag is het eindelijk begonnen! Na al deze jaren van praten en niks dan praten hebben we eindelijk onze eerste actie ondernomen. We zijn in oorlog met het systeem, en het is niet langer een oorlog van woorden.

Ik kan niet slapen, dus ik zal proberen om de gedachten die door mijn hoofd vliegen op te schrijven. Het is niet veilig om hier te praten. De muren zijn vrij dun, en de buren zouden zich kunnen verbazen over ons nachtelijk gesprek. Trouwens, George en Katherine slapen al. Alleen Henry en ik zijn nog wakker, en hij staart alleen maar naar het plafond.

Ik ben echt gespannen. Ik ben zo zenuwachtig dat ik nauwelijks stil kan zitten. En ik ben uitgeput. Ik ben op sinds half zes vanochtend, toen George belde om te waarschuwen dat de arrestaties waren begonnen, en het is nu na middernacht. Ik ben de hele dag onderweg geweest.

Maar tegelijkertijd ben ik opgewekt. We hebben eindelijk iets gedaan! Hoe lang we de mogelijkheid hebben om door te gaan het systeem te tarten, weet niemand. Misschien stopt het morgen allemaal, maar daar moeten we niet aan denken. Nu we begonnen zijn, moeten we doorgaan met het plan dat we zo zorgvuldig ontwikkeld hebben sinds de huiszoekingen twee jaar geleden.

Wat een klap was dat voor ons! En hoe we ons schaamden! Al die stoere taal van patriotten. "De overheid zal nooit mijn vuurwapens weghalen", en niets dan gehoorzame onderdanigheid toen het gebeurde.

Aan de andere kant, misschien zouden we ons een hart onder de riem moeten laten steken door het feit dat er nog zo velen van ons waren die vuurwapens hadden, bijna 18 maanden nadat de wet-Cohen, die alle privé-bezit van vuurwapens verbood in de Verenigde Staten van kracht werd. Het was alleen maar omdat zo velen van ons geen gehoor gaven aan deze wet, en onze wapens verstopten in plaats van ze in te leveren, en dat de overheid niet de mogelijkheid had om harder tegen ons op te treden na de huiszoekingen.

Ik zal die verschrikkelijke nacht nooit vergeten: 9 november 1989. Ze klopten op mijn deur om vijf uur in de morgen. Het kwam volledig onverwacht toen ik opstond om te kijken wie het was.

Ik opende de deur, en vier negers drumden het appartement binnen voordat ik ze kon stoppen. Een van hen had een honkbalknuppel bij zich, en twee hadden lange keukenmessen onder hun riem gestoken. Degene met de knuppel duwde mij naar

achter in een hoek en bewaakte me met zijn knuppel omhoog in een dreigende positie terwijl de andere drie begonnen met het doorzoeken van mijn appartement.

Mijn eerste gedachte was dat ik beroofd werd. Berovingen van dit soort waren heel gewoon geworden sinds de wet-Cohen, groepen zwarten die hun weg naar binnen forceerden in de huizen van blanken om te roven en te verkrachten, in de wetenschap dat, ook al hebben hun slachtoffers vuurwapens, ze die waarschijnlijk toch niet tegen ze durven te gebruiken.

De neger die me bewaakte toonde mij een of andere kaart en informeerde mij dat hij en de andere negers "speciale waarnemers" waren voor het "College voor Menselijk Samenleven" van Noord-Virginia. Ze zochten naar vuurwapens, zei hij.

Ik kon het niet geloven. Het kon gewoon niet waar zijn. Toen zag ik dat ze groene banden om hun linkerarm droegen. Toen ze de inhoud van de laden op de vloer gooiden en de spullen uit de kast, liepen ze langs zaken die rovers niet ongemoeid zouden laten. Mijn onlangs aangeschafte elektrische scheerapparaat, een waardevol gouden horloge, een melkfles vol met muntstukken. Ze zochten naar vuurwapens!

Meteen nadat de wet-Cohen was aangenomen, had iedereen in onze organisatie zijn vuurwapens en munitie verstopt op een plek waar ze waarschijnlijk niet snel gevonden zouden worden. De leden van mijn eenheid hadden onze wapens zorgvuldig in het vet gezet, ze verpakt in een olievat, en waren een lang weekend bezig met het begraven van het olievat in een twee en een halve meter diepe kuil, 300 km diep in het bos van West-Pennsylvania.

Maar ik had een wapen uit het olievat achtergehouden. Ik had mijn 357 magnum revolver en 50 stuks munitie in de wand tussen de keuken en de woonkamer verstopt. Door twee loszittende spijkers eruit te trekken en een plaat van het deurframe te verwijderen kon ik binnen ongeveer twee minuten bij mijn revolver komen, als ik het ooit nodig had. Ik had het met een stopwatch opgemeten.

Maar bij een huiszoeking zou de politie het nooit vinden. En deze onervaren zwarten zouden het in een miljoen jaar nog niet kunnen vinden.

Nadat de drie de zoektocht voortzetten en in alle voor de hand liggende plaatsen gekeken hadden begonnen ze met het opensnijden van mijn matras en de kussens van de bank. Ik protesteerde hierop heftig en overwoog om te proberen een vechtpartij uit te lokken.

Op dat moment was er opschudding in de hal. Een andere groep die op zoek was naar wapens hadden een geweer gevonden onder een bed van een jong stelletje

dat beneden woonde. Ze hadden allebei handboeien om en werden met geweld naar buiten afgevoerd. Ze hadden beiden slechts ondergoed aan, en de jonge vrouw was zich luid aan het beklagen over het feit dat haar baby alleen was achtergebleven in het appartement.

Een andere man liep mijn appartement in. Hij was blank, maar met een ongewoonlijk donker getinte huidskleur. Hij had ook een groene band om zijn arm, en hij droeg een attachékoffer en een klembord.

De zwarten groetten hem respectvol en meldden het negatieve resultaat van hun huiszoeking. “Geen wapens hier, Mr. Tepper."

Tepper liet zijn vinger naar beneden glijden langs de lijst van namen en appartementsnummers op zijn klembord totdat hij bij de mijne aankwam. Hij fronste. “Dit is een slechterik,” zei hij. Hij heeft een strafblad wegens racisme. Hij is al tweemaal gedagvaard. En hij bezat acht vuurwapens die nooit zijn ingeleverd.”

Tepper opende zijn attachékoffer en haalde daar een klein zwart kastje uit, ongeveer met de afmetingen van een pakje sigaretten dat was verbonden met een lange kabel met een elektronisch instrument in de koffer. Hij haalde het zwarte kastje met lange halen heen en weer over de muur, terwijl er uit de attachékoffer een zoemend geluid kwam. Het gezoem werd heftiger toen hij bij de lichtschakelaar kwam, maar Tepper overtuigde zichzelf ervan dat de verandering werd veroorzaakt door de metalen schakeldoos en de elektrische leiding in de muur. Hij ging door met zijn zorgvuldige aftasten.

Toen hij het kastje langs de linkerzijde van het keukendeurframe haalde nam het gezoem hevig toe. Tepper gromde opgewonden, en een van de negers ging naar buiten en kwam een paar seconden later terug met een voorhamer en een koevoet. De neger had nu beduidend minder tijd nodig dan twee minuten om mijn wapen te vinden.

Ik kreeg handboeien om en werd zonder verdere ophef naar buiten geleid. Alles bij elkaar werden vier mensen in mijn appartementsgebouw gearresteerd. Naast het stelletje van beneden was er ook een oudere man van de vierde verdieping. Ze hadden geen vuurwapen in zijn appartement gevonden, maar wel vier patroonhulzen op zijn boekenplank. Het bezit van munitie was ook illegaal.

Mr. Tepper en enkele van hun "waarnemers" moesten nog meer huiszoekingen doen, maar drie grote zwarten met honkbalknuppels en messen werden achtergelaten om ons te bewaken aan de voorzijde van het appartementsgebouw.

Wij vieren werden gedwongen om op de koude stoep te zitten, en dat alles met nauwelijks kleding, langer dan een uur, totdat een politiebusje ons eindelijk kwam halen.

Toen andere bewoners van het appartementsgebouw naar hun werk gingen, keken ze nieuwsgierig. We zaten allen te rillen, en de jonge vrouw van beneden was ontroostbaar aan het huilen.

Een man stopte om te vragen wat er allemaal aan de hand was. Een van onze bewakers legde uit dat we allen onder arrest stonden vanwege het bezit van illegale wapens. De man staarde naar ons en schudde afkeurend zijn hoofd.

Toen wees de zwarte man naar mij en zei: “En die daar is een racist.” Nog steeds hoofdschuddend ging de man verder.

Herb Jones, die vroeger lid was van de organisatie en altijd vooraanstond om te zeggen “ze krijgen mijn vuurwapen nooit” voordat de wet-Cohen van kracht werd, liep snel voorbij terwijl hij de andere kant opkeek. Zijn appartement was ook doorzocht, maar Herb was ‘clean’. Hij was vrijwel de eerste man in de stad geweest die zijn wapens inleverde bij de politie toen de wet-Cohen van kracht werd, en hij veroordeeld kon worden tot tien jaar gevangenisstraf als hij zijn wapens zou houden.

Dat was de straf die ons vieren die op de stoep zaten te wachten stond. Maar het liep allemaal anders. De reden waarom is dat de huiszoekingen die door het hele land plaatshadden, veel meer opleverden dan waar het systeem op gerekend had: meer dan 800.000 personen werden gearresteerd.

In het begin probeerden de nieuwsmedia het grote publiek tegen ons op te zetten zodat we niet vrijgelaten zouden worden. Het feit dat er onvoldoende celruimte in de gevangenis beschikbaar was om ons allemaal vast te houden kon worden opgelost door ons vast te houden tussen prikkeldraad, in de buitenlucht, totdat er voldoende gevangeniscapaciteit klaar zou zijn, was de suggestie van de nieuwsbladen. En dat terwijl het buiten vroor!

Ik herinner me nog de krantenkop van de Washington Post op die dag: *"Fascistische-Racistische samenzwering ontmanteld, Verboden wapens in beslag genomen."* Maar zelfs het gehersenspoelde Amerikaanse publiek kon het idee dat bijna een miljoen van hun mede landgenoten verwikkeld waren in een geheim, gewapende samenzwering niet geloven.

Toen meer en meer details van de zoektocht naar wapens uitlekte, groeide de

rusteloosheid bij het publiek. Eén van de details waar de mensen zich aan stoorden was het feit dat zwarte wijken voor het grootste deel werden uitgesloten tijdens het uitvoeren van de huiszoekingen. De verklaring die daar in eerste instantie voor gegeven werd was dat voornamelijk "racisten" verdacht werden van het verbergen van vuurwapens, er was relatief weinig noodzaak om te zoeken in de huizen van zwarten.

De merkwaardige logica van deze verklaring viel uiteen toen bekend werd dat een aantal personen die moeilijk konden doorgaan als "Racisten" of "Fascisten" opgepakt waren tijdens de huiszoekingen. Onder hen waren twee vooraanstaande liberale krantencolumnisten die eerder vooraan gestaan hadden in de kruistocht tegen wapens, vier negroïde Congresleden (die in blanke wijken woonden), en een verbazingwekkend groot aantal ambtenaren.

Later bleek dat de lijst van personen van bij wie huiszoeking moest worden gedaan, was opgesteld naar aanleiding van de registratie van vuurwapenverkopen die alle wapenhandelaren verplicht waren bij te houden. Als een persoon een wapen bij de politie had ingeleverd nadat de wet-Cohen van kracht werd, werd zijn naam van de lijst geschrapt. Zo niet, dan bleef de naam op de lijst staan, en volgde een huiszoeking op 9 november, tenzij hij in een zwarte wijk woonde.

Bij sommige mensen werd huiszoeking gedaan, ongeacht of ze ooit een wapen hadden aangeschaft bij een wapenhandelaar. Bij alle leden van de Organisatie vond een huiszoeking plaats.

De lijst van de overheid met verdachten was zo groot dat een aantal "verantwoordelijke" burgerlijke groepen werden aangewezen als "waarnemer" bij het assisteren bij de huiszoekingen. Ik denk dat de beleidsmakers in het Systeem dachten dat de meeste mensen die op hun lijst stonden hun wapens privé hadden verkocht, vóór de wet-Cohen, of ze op een andere manier hadden weggedaan. Waarschijnlijk hadden ze verwacht maar een kwart van het aantal mensen te zullen arresteren.

Hoe dan ook, het hele gebeuren werd al snel zo beschamend en zo onhandelbaar dat de meeste arrestanten binnen een week weer werden vrijgelaten. Ik werd met nog ongeveer 600 anderen drie dagen vastgehouden in een gymnasium in Alexandria voordat ik werd vrijgelaten. Tijdens die drie dagen kregen we slechts viermaal te eten, en we konden vrijwel niet slapen.

Maar de politie nam foto's, vingerafdrukken, en noteerde persoonlijke gegevens van iedereen. Toen we werden vrijgelaten werd ons verteld dat we wettelijk nog steeds onder arrest stonden en konden verwachten op een willekeurig tijdstip opnieuw

opgepakt te worden voor vervolging.

De media bleef nog een tijdje schreeuwen voor vervolging, maar de kwestie was langzaam aan naar de achtergrond verschoven. Het was een en al prutswerk van het Systeem.

Een paar dagen lang waren we bang, en tegelijkertijd gelukkiger dan wat ook om vrij te zijn. Veel mensen van de Organisatie wilden geen lid meer zijn. Ze wilden geen risico's meer nemen.

Anderen bleven lid en gebruikten de huiszoekingen naar wapens als een excuus voor inactiviteit. Nu het patriottistische element in de bevolking was ontwapend, zeiden ze, waren we allen overgeleverd aan de genade van het Systeem en moesten veel voorzichtiger zijn. Ze wilden dat we stopten met het werven van nieuwe leden en "ondergronds" zouden gaan.

Later bleek dat ze zichzelf en de Organisatie van nu af aan wilden beperken tot "veilige" activiteiten, zoals principieel klagen, en fluisteren met elkaar hoe slecht alles was.

De meer militante leden, aan de andere kant, waren ervoor onze vaten met wapens op te graven en onmiddellijk te starten met terreur tegen het Systeem, door executies uit te voeren op rechters, redacteuren van dagbladen, wetgevers, en andere belangrijke figuren in het Systeem. De tijd was rijp voor een dergelijke actie, zo ervaarden ze, omdat ze konden rekenen op de sympathie van het publiek voor een campagne tegen tirannie zo kort na de huiszoekingen.

Het was moeilijk om te zeggen dat de militanten gelijk hadden. Persoonlijk denk ik dat ze fout zaten, terwijl ik zelf de hele tijd aan hun kant stond. We zouden zeker een aantal schepsels kunnen doden die verantwoordelijk zijn voor de ziekten van Amerika, maar ik denk dat we op lange termijn zouden verliezen.

Ten eerste, de Organisatie was niet gedisciplineerd genoeg om terreur uit te voeren tegen het Systeem. Er waren te veel lafaards en kletskousen in ons midden. Informanten, gekken, zwakkelingen en onverantwoordelijke mafkezen, het zou onze ondergang betekenen.

Ten tweede, weet ik zeker dat we te optimistisch zijn in ons oordeel over de stemming van het publiek. Wat wij ervaarden als wrok tegen de afschaffing van het systeem van burgerrechten, tijdens de huiszoekingen, was voor het grote publiek slechts een voorbijgaande golf.

Toen het grote publiek door de media verzekerd werd dat er geen gevaar was, dat de regering het alleen voorzien had op "racisten, fascisten, en andere antisociale elementen" die illegale wapens hadden, werd de meerderheid weer rustig en keerden terug naar hun tv en grappige bladen.

Toen we dit onder ogen zagen, waren we meer ontmoedigd dan ooit te voor. We hadden al onze plannen al uitgewerkt, maar de hele veronderstelling dat het grote publiek zich tegen de tirannie zou verzetten, en dat we hen konden aanzetten om het Systeem omver te werpen, viel uiteen. We hadden ernstig onderschat hoe materialisme onze medeburgers corrupt had gemaakt, evenals de mate waarin hun gevoelens gemanipuleerd konden worden door de massamedia.

Zolang als de regering de economie draaiende weet te houden, laten de mensen zich hersenspoelen en accepteren ze alles. Ondanks de voortdurende inflatie en de steeds teruglopende levensstandaard, zijn de meeste Amerikanen nog steeds in staat hun maag goed gevuld te houden, en we moeten simpelweg onder ogen zien dat dat het enige is dat voor de meesten telt.

Ontmoedigd en onzeker als we waren, begonnen we nieuwe plannen te maken voor de toekomst. Allereerst besloten we door te gaan met het werven van nieuwe leden. We voerden de ledenwerving juist op en gebruikten opzettelijk provocerende propaganda. De bedoeling was niet alleen leden aan te trekken met een militant karakter, maar om tegelijkertijd de Organisatie te ontdoen van de zwakkelingen, praters en hobbyisten.

We lieten ook de discipline strakker worden. Iedereen die een geplande bijeenkomst twee keer op rij verzuimde werd uit de groep gezet. Iedereen die er niet in slaagde een opdracht uit te voeren werd uit de groep gezet. Iedereen die onze regels overtrad en loslippig was over Organisatorische aangelegenheden werd uit de groep gezet.

We hadden onze zinnen erop gezet om een Organisatie op te bouwen die klaar zou zijn als het Systeem ons een gelegenheid bood om toe te slaan. De schande van ons falen om in actie te komen, het onvermogen om in actie te komen in 1989, kwelde ons en maakte ons meedogenloos. Het was waarschijnlijk de, op een na, belangrijkste factor ondanks alle obstakels.

Een ander ding dat op zijn minst hielp was de constante dreiging om opnieuw opgepakt en vervolgd te worden. Zelfs al had ik het bijltje erbij neer willen gooien om me aan te sluiten bij de tv en “leuke dingen doen” massa, ik kon geen plannen maken voor een normale toekomst, aangezien ik niet wist wanneer ik veroordeeld zou worden onder de wet-Cohen. (De grondwettelijke garantie op een snel proces

was door de rechters natuurlijk opnieuw net zolang geïnterpreteerd, tot het evenveel waarde had als ons grondwettelijk recht om wapens te dragen en te bezitten.)

Dus ik, en dit geldt ook voor George en Katherine en Henry, stortte mijzelf zonder voorbehoud volledig op het werk van de Organisatie en maakte alleen maar plannen voor de toekomst van de Organisatie. Mijn privé-leven had opgehouden te bestaan.

Of de Organisatie werkelijk klaar is dat zullen we snel genoeg uitvinden. Ons plan om een massale arrestatie te voorkomen, zoals in 1989 lijkt te werken.

Vorig jaar zijn we begonnen om nieuwe leden, die niet bij de politieke politie bekend zijn, binnen de politiekorpsen te krijgen en binnen diverse semi-overheidsdiensten. Zij fungeerden om ons tijdig te waarschuwen over de plannen van het systeem tegen ons.

We waren verbaasd hoe makkelijk het was om dit netwerk op te zetten en te laten opereren. Zoiets was ons nooit gelukt in de dagen van J. Edgar Hoover.

Het is bespottelijk dat terwijl de Organisatie het publiek altijd heeft gewaarschuwd tegen de gevaren van etnische integratie van onze politie, dit nu een zegen voor ons blijkt te zijn. De voorvechters van “gelijke kansen” hebben een geweldig vernietigend effect gehad bij de FBI en andere opsporingsdiensten, en hun efficiency laat daardoor zeer te wensen over. Maar goed, we moeten blijven opletten en niet teveel zelfverzekerd raken.

O mijn god, het is vier uur ’s nachts. Ik moet nog slapen!

Hoofdstuk 2

18 september 1991. De afgelopen twee dagen waren een komedie van vergissingen, en vandaag werd de komedie bijna een tragedie. Toen de anderen er eindelijk klaar voor waren, staken we onze hoofden bij elkaar om te bedenken wat we zouden doen. Het eerste, waar we het over eens waren, was om ons te bewapenen en een betere schuilplaats te vinden.

Onze eenheid, dus wij vieren, huurden dit appartement bijna zes maanden geleden onder een valse naam, gewoon om het beschikbaar te hebben als we het nodig zouden hebben. (We waren de nieuwe wet die het van de huisbaas eist om gegevens aan de politie te verschaffen met het persoonsnummer van iedere nieuwe huurder, wat je ook nodig hebt om een bankrekening te openen, net voor.) Omdat we tot nu toe niet in het appartement geweest zijn weet ik zeker dat de politieke politie niemand van ons met het adres in verband heeft gebracht.

Maar om er voor langere tijd te wonen is het te klein voor ons allemaal, en bovendien is er te weinig privacy in verband met de buren. Toen we deze locatie kozen, waren we erop uit om geld te besparen.

Geld is ons grootste probleem nu. We waren van plan hier een voorraad voedsel op te slaan, medicijnen, gereedschap, extra kleding, land- en wegenkaarten, zelfs een fiets, maar we hadden niet aan contant geld gedacht. Twee dagen geleden, toen het duidelijk werd dat de arrestaties weer zouden beginnen, hadden we geen mogelijkheid om geld van de bank te halen, daarvoor was het te vroeg in de morgen. En nu zijn onze rekeningen ongetwijfeld geblokkeerd.

Nu hebben we dus slechts het geld dat we toen op zak hadden: iets meer dan $ 70 bij elkaar. (Aantekening voor de lezer: De “dollar” was de betaaleenheid in de Verenigde Staten in het oude tijdperk. In 1991 kon je voor twee dollar een brood kopen of ongeveer een half pond suiker.)

En buiten de fiets hebben we geen ander transportmiddel. Volgens plan hadden we allemaal onze auto achtergelaten, omdat de politie naar onze auto’s op zoek was. Zelfs als we een auto hadden gehouden, zouden we een probleem hebben om aan brandstof te komen. Sinds onze rantsoenkaarten om brandstof te krijgen een magnetische code bevatten met ons persoonsnummer, zou de computer bij het tankstation aangeven dat de kaart is geblokkeerd en direct een melding doen naar de overheidsdiensten om door te geven waar we zijn.

Gisteren kwam George, die ons contactpersoon is met eenheid negen, op de fiets

bij ons langs om de situatie te bespreken. Het gaat met hen iets beter dan met ons, maar niet veel beter. Hun zessen hebben ongeveer $ 400,--, maar ze zitten met zijn allen opeengepakt in een gat in de muur, dat nog minder comfortabel is dan onze situatie, volgens George.

Ze hebben vier auto's en een behoorlijke voorraad brandstof. Carl Smith, die bij hen is, maakte voor iedereen van zijn eenheid die een auto heeft valse kentekenplaten. Dat hadden wij ook moeten doen, maar het is nu te laat.

Ze boden George $ 50,-- en een auto, hetgeen hij dankbaar aannam. Ze wilden geen brandstof wegdoen, tenminste niet meer dan een volle tank bij de auto die ze ons gaven.

We hadden geen geld om een ander onderkomen te huren, en we hadden niet genoeg brandstof om naar onze wapenbergplaats in Pennsylvania te rijden en weer terug. We hadden zelfs te weinig geld om eten te kopen als onze voorraad op was, we hadden nu nog genoeg voedsel voor ongeveer vier dagen.

Het netwerk zal over tien dagen worden opgericht, maar tot dan staan we er alleen voor. Trouwens, als onze eenheid onderdeel wordt van het netwerk wordt er van ons verwacht dat we onze bevoorradingsproblemen hebben opgelost en klaar zijn om deel te nemen aan acties in samenwerking met de andere eenheden.

Als we meer geld hadden zouden we al onze problemen op kunnen lossen, inclusief het brandstofprobleem. Benzine is natuurlijk altijd te koop op de zwarte markt, voor $ 2,-- per liter, bijna het dubbele van wat het kost bij een pompstation.

We dachten na over onze situatie tot vanmiddag. Toen besloten we wanhopig om niet langer tijd te verspillen, maar om erop uit te gaan om wat geld te halen. Henry en ik zouden het vervelende karwei uit gaan voeren, omdat we ons niet konden veroorloven dat George gearresteerd zou worden. Hij is de enige die de netwerkcode kent.

Katherine zorgde ervoor dat ons uiterlijk er heel anders uit kwam te zien. Ze doet aan amateurtoneel en heeft de spullen en bekwaamheid om iemands verschijning behoorlijk te veranderen.

Het was mijn idee om de eerste de beste drankwinkel binnen te gaan, de winkelbediende met een steen op zijn hoofd te slaan, en het geld uit de kassa te halen.

Maar Henry wilde dat niet. Hij zei dat we geen middelen moesten gebruiken die

tegengesteld waren aan ons doel. Als we zouden beginnen met het beroven van het publiek om onszelf te onderhouden, worden we gezien als een bende ordinaire criminelen, ongeacht hoe verheven onze doelen zijn. Erger nog, het zou mogelijk zijn dat we ook zo over onszelf zouden gaan denken.

Henry ziet alles in termen van onze ideologie. Als iets daar niet in past, wil hij er niets mee te maken hebben.

In zekere zin lijkt dit onpraktisch, maar ik denk dat hij misschien gelijk heeft. Alleen door van onze overtuiging een levend geloof te maken dat als leidraad dient om van dag tot dag de morele kracht te houden kunnen we de hindernissen en tegenspoed die voor ons liggen overwinnen.

Hoe dan ook, hij overtuigde mij ervan dat als we drankwinkels gingen overvallen, we dat moesten doen op een sociaal bewuste wijze. Als we mensen de hersens in gaan slaan met stenen, dan moeten dat mensen zijn die het verdienen.

Door in de gele gids de rubriek drankwinkels te vergelijken met een lijst van ondersteunende leden van het College voor Menselijk Samenleven van Noord-Virginia, die het meisje dat we daar naartoe gestuurd hadden om vrijwilligerswerk voor hen te doen gejat had, kozen we uiteindelijk voor Berman’s Likeur en Wijn, Saul I. Berman eigenaar.

Er waren geen bakstenen voorhanden, dus maakten we knuppels door een paar stevige stukken ‘Ivory Soap’ in een lange sterke skisok te stoppen. Henry nam ook een inklapbaar mes mee.

We parkeerden om de hoek van Berman’s drankwinkel. Toen we naar binnen gingen waren er geen klanten in de winkel. Er stond een zwarte achter de kassa, als winkelbediende.

Henry vroeg hem om een fles wodka die op een hoge plank achter de toonbank stond. Toen hij zich omdraaide sloeg ik hem op zijn achterhoofd met mijn ‘Ivory Special’. Hij zakte geruisloos in elkaar en bleef bewegingsloos liggen.

Henry haalde rustig de kassa leeg en een sigarendoos die onder de toonbank stond waar de grotere bankbiljetten inzaten. We gingen naar buiten en liepen richting auto. We hadden iets meer dan $ 800,--. Het was verassend makkelijk gegaan.

Drie winkels verder stopte Henry plotseling en wees naar het bordje op de deur: “Berman’s delicatessenwinkel”. Zonder een moment te aarzelen duwde hij de deur open en liep naar binnen. Aangespoord door een spontane, roekeloze impuls volgde

ik hem in plaats van hem te stoppen.

Berman zelf stond achter de toonbank, achterin de winkel. Henry lokte hem naar voren door naar de prijs te vragen van een artikel voor in de winkel, dat Berman niet goed kon zien vanachter de toonbank.

Toen hij langs me liep sloeg ik hem zo hard ik kon achter op zijn hoofd. Ik voelde hoe het stuk ivoorzeep brak door de kracht van de klap.

Berman viel neer terwijl hij schreeuwde zo hard hij kon. Toen begon hij snel te kruipen naar de achterzijde van de winkel, hij schreeuwde hard genoeg om de doden te wekken. Ik was enorm geschrokken door het geschreeuw en stond aan de vloer genageld.

Maar Henry niet. Hij sprong op Berman's rug, pakte hem bij zijn haar, en sneed zijn keel door van oor tot oor, in een snelle beweging.

De stilte duurde ongeveer een seconde. Toen kwam er een dikke, monsterlijk ogende vrouw van ongeveer 60- waarschijnlijk Berman's echtgenote- vanuit een kamer achter in de winkel dreigend op ons af zwaaiend met een vleeshakmes terwijl ze oorverdovend schreeuwde.

Henry gooide een grote pot koosjere uitjes naar haar hoofd en trof direct doel. Ze viel neer tussen de uitjes en het gebroken glas.

Henry haalde toen de kassa leeg, zocht naar nog een sigarendoos onder de toonbank, vond deze, en haalde de bankbiljetten eruit.

Ik ontwaakte uit mijn trance en volgde Henry door de voordeur naar buiten, terwijl de dikke vrouw weer begon te gillen. Henry moest me bij mijn arm pakken om te voorkomen dat ik zou gaan rennen.

We hadden minder dan vijftien seconden nodig om terug te lopen naar de auto, maar het leek meer op vijftien minuten. Ik was doodsbang. Het duurde meer dan een uur voordat ik niet meer trilde en ik voldoende grip op mezelf had om te praten zonder te stotteren. Wat een terrorist!

Alles bij elkaar hadden we $ 1426,--, genoeg om voedsel te kopen voor ons vieren in de komende twee maanden. Maar een ding was volledig duidelijk geworden: Henry is de persoon die nog meer drankwinkels moet overvallen. Ik kan het psychisch niet aan, hoewel ik dacht dat ik het prima deed totdat Berman begon te gillen.

19 september: Terugkijkend op wat ik geschreven heb is het moeilijk om te geloven dat het echt is gebeurd. Tot de huiszoekingen twee jaar geleden was mijn leven zo gewoon als het maar zijn kon in deze tijd.

Zelfs nadat ik gearresteerd was en mijn werk kwijt raakte in het laboratorium, was ik nog steeds in staat om te leven zoals andere mensen, door te werken als consulent en wat specialistische baantjes hier in de omgeving. Het enige dat afweek van een normaal leven was mijn werk voor de Organisatie.

Nu is alles chaotisch en onzeker. Als ik aan de toekomst denk word ik neerslachtig. Het is onmogelijk te weten wat er gaat gebeuren, maar het staat vast dat ik niet meer in staat ben om terug te keren naar het rustige geordende leven dat ik voorheen had.

Het lijkt erop dat wat ik schrijf het begin is van een dagboek. Misschien helpt het me om op te schrijven wat er gebeurt en wat mijn dagelijkse gedachten zijn. Misschien kan ik de dingen dan wat duidelijker zien, helpt het bij het ordenen van mijn gedachten, en wordt het wat makkelijker voor me om grip op mezelf te houden en te wennen aan de nieuwe manier van leven.

Het is grappig hoe alle opwinding die ik hier de eerste nacht voelde is verdwenen. Het enige dat ik nu voel is bezorgdheid. Misschien zal de verandering van omgeving mijn toekomstbeeld verbeteren. Henry en ik rijden naar Pennsylvania om onze wapens te halen, George en Katherine gaan hun best doen om een betere plek te vinden om te wonen.

Vandaag maakten we de voorbereidingen voor onze reis. Oorspronkelijk hadden we het plan om met het openbaar vervoer naar de kleine stad Bellafonte te reizen en de laatste negen kilometer naar de bergplaats in het bos te lopen. Maar nu we een auto hebben gebruiken we die.

We berekenden dat we slechts 23 liter benzine nodig hebben, als aanvulling op wat er al in de tank zit, om heen en weer te kunnen reizen. Om aan de veilige kant te zitten kochten we twee 25 liter jerrycans met benzine van het taxibedrijf in Alexandria die een gedeelte van de toegewezen hoeveelheid op de zwarte markt verkoopt.

Samen met de rantsoenering van veel producten in de afgelopen jaren, is ook de onbetekenende corruptie van velerlei aard toegenomen. Ik denk dat de grootschalige omkoperij binnen de regering die enkele jaren geleden met

Watergate aan het licht kwam uiteindelijk is doorgedrongen tot de man in de straat. Toen de mensen in de gaten kregen dat de politieke kopstukken onbetrouwbaar waren, waren ze meer geneigd om te proberen zelf het Systeem te bedriegen. Zowel de toename van rationering als de toename van het aantal niet-blanken binnen de bureaucratie heeft de corruptie doen toenemen.

De Organisatie is altijd erg kritisch geweest over deze corruptie, maar nu zie ik dat het ons in belangrijke mate voordeel brengt. Als iedereen zich aan de wet hield en alles volgens het boekje deed, zou het voor een ondergrondse beweging zo goed als onmogelijk zijn om te bestaan.

Het zou niet alleen betekenen dat we geen benzine zouden kunnen kopen, maar duizend andere bureaucratische obstakels die het Systeem in toenemende mate oplegt aan de levens van onze medeburgers zouden onoverkomelijk voor ons zijn. Wat smeergeld voor een plaatselijke ambtenaar of een paar dollar onder de toonbank van de receptionist zorgen ervoor dat we de overheidsregels,waar we anders over zouden struikelen, kunnen omzeilen.

Hoe meer de moraliteit van het publiek in de buurt komt van die van een bananenrepubliek, hoe makkelijker het voor ons wordt om actief te zijn. Natuurlijk, omdat iedereen zijn hand ophoudt, hebben we heel wat geld nodig.

Filosofisch gezien, kan je de conclusie niet uit de weg gaan dat het corruptie is, en niet tirannie, die leidt tot de omverwerping van regeringen. Een sterke en vitale regering, het maakt niet uit hoe onderdrukkend, hoeft normalerwijs niet bang te zijn voor revolutie. Maar een corrupte inefficiënte decadente regering, zelfs een liefdadige, is altijd rijp voor revolutie. Het Systeem dat we bevechten is zowel corrupt als onderdrukkend, en we zouden God dankbaar moeten zijn voor de corruptie.

De stilte over ons in de kranten is zorgwekkend. Het Berman gebeuren van enkele dagen geleden was, vanzelfsprekend, niet met ons in verband gebracht, en er stond slechts een klein bericht over in de krant van vandaag. Overvallen van dergelijke aard, zelfs als er bij gemoord wordt, zijn zo gewoon geworden dat ze niet meer aandacht krijgen dan een verkeersongeval.

Maar het feit dat de overheid afgelopen woensdag een grote arrestatieactie uitvoerde van bekende Organisatieleden en dat bijna iedereen, meer dan 2.000 personen, door hun vingers wisten te glippen en uit het zicht wisten te verdwijnen, waarom staat dat niet in de krant? De nieuwsmedia werken nauw samen met de politieke politie, dat is duidelijk, maar wat is hun strategie tegen ons?

Er stond een klein artikel van de Associated Press op de achterzijde van de krant van gisteren waarin melding werd gedaan van de arrestatie van negen “racisten” in Chicago en vier in Los Angeles afgelopen woensdag. In het artikel stond dat deze dertien lid waren van één organisatie, duidelijk de onze, maar er werden geen verdere details gegeven. Merkwaardig!

Houden ze het stil omdat de arrestaties mislukt zijn om zo de overheid niet voor schut te zetten? Zo zijn ze niet.

Waarschijnlijk zijn ze achterdochtig vanwege het gemak waarmee we ontsnapten aan de arrestaties. Het zou kunnen dat ze bang zijn dat een aanzienlijk deel van de bevolking sympathie voor ons heeft en ons behulpzaam is, en ze willen helemaal niets zeggen dat onze sympathisanten aanmoedigt.

We moeten erop toezien dat deze valse vertoning van “niks aan de hand” ons niet misleidt waardoor we niet meer oplettend zijn. We kunnen er zeker van zijn dat de politieke politie een verpletterend plan heeft om ons te vinden. Het zou een opluchting zijn als het netwerk klaar is en we weer opnieuw regelmatig informatie krijgen van onze informanten over wat de rakkers precies van plan zijn.

Ondertussen berust onze veiligheid op ons veranderde uiterlijk en identiteit. We hebben onze haardracht allemaal veranderd, en ons haar geverfd of gebleekt. Ik ben een bril gaan dragen met een groot montuur in plaats van mijn oude bril zonder montuur, en Katherine draagt in plaats van contactlenzen een bril. Henry heeft de meest ingrijpende transformatie ondergaan, door zijn baard en snor af te scheren. En we hebben allemaal goed vervalste rijbewijzen, hoewel de vervalsing duidelijk wordt als ze ooit worden gecontroleerd door ze te vergelijken met overheidsgegevens.

Als iemand van ons ooit nog eens zoiets moet doen als de overvallen van afgelopen week, kan Katherine het uiterlijk van de persoon snel veranderen en op die manier iemand een derde identiteit geven. Ze heeft pruiken en stukjes kunststof die in de neusgaten en in de mond passen en het aanzien van iemands gezicht ingrijpend veranderen, zelfs zijn stem verandert. Het is niet echt comfortabel, maar het is enkele uren uit te houden, net als dat ik een tijdje zonder bril kan, als dat nodig is.

Morgen wordt een lange, zware dag.

Hoofdstuk 3

21 september 1991. Mijn hele lichaam doet pijn. Gisteren waren we tien uur bezig met lopen, graven en met het dragen van een enorme vracht wapens door het bos. Vanavond hebben we al onze voorraden overgebracht van ons oude appartement naar onze nieuwe schuilplaats.

Het was gisteren net voor het middaguur toen we de afslag bij Bellefonte bereikten en de snelweg verlieten. We reden zo dicht mogelijk tot bij onze geheime bergplaats, maar de oude weg die we drie jaar eerder gebruikt hadden was versperd en niet meer toegankelijk vanaf anderhalve kilometer van de plek waar we van plan waren te parkeren. De aarden wal langs de weg was ingestort, en er zou een bulldozer voor nodig zijn om de weg weer vrij te maken. (Aantekening voor de lezer: in zijn dagboek gebruikt Turner de zogenaamde "Engelse maten" die nog steeds in gebruik waren in Noord-Amerika gedurende de laatste jaren van het oude tijdperk. Voor de lezer die niet bekend is met deze maten, een "mile" was 1,6 kilometer, een "gallon" was 4,5 liter, een "foot" was 30 centimeter, een "yard" was 91 centimeter, een "inch" was 2,54 centimeter. En een "pound" was het gewicht van ongeveer 450 gram.)

Het gevolg was dat we iedere keer drie kilometer heen en weer moesten lopen, in plaats van 700 meter. En we moesten drie maal op en neer lopen om alles bij de auto te krijgen. We hadden schoppen, een touw, en een paar grote canvas postzakken meegenomen (met dank aan de U.S. post service), maar deze materialen bleken totaal ongeschikt voor de taak.

Het lopen van de auto naar de bergplaats met de schoppen over onze schouders was eigenlijk wel verfrissend, na de lange rit vanuit Washington. Het was vandaag aangenaam koel, het herfstbos was prachtig om te zien, en de oude weg, die behoorlijk begroeid was, was voor het merendeel goed begaanbaar.

Zelfs het graafwerk naar de bovenzijde van het olievat (een 200 litervat met een verwijderbaar deksel) waarin we onze wapens verpakt hadden was nog niet zo slecht. De grond was redelijk zacht en het kostte ons minder dan een uur om een anderhalve meter diepe kuil te graven en het touw vast te maken aan de handgrepen die vast gelast waren aan het deksel van het vat.

Toen begonnen onze problemen. Wij tweeën trokken zo hard als we konden aan het touw, maar het vat bewoog geen centimeter. Het leek alsof het in beton was gestort.

Terwijl het volle vat bijna 200 kilo woog hadden we het met zijn tweeën drie jaar eerder zonder problemen in het gat laten zakken. Maar toen had het vat aan beide zijden enkele centimeters ruimte. Nu zat de grond stevig tegen het staal aangedrukt.

We stopten met onze pogingen om het vat in zijn geheel uit het gat te krijgen en besloten om het op de plaats waar het nu was te openen. Om dat te doen moesten we eerst nog een uur graven, om het gat nog wat groter te maken en om ruimte te creëren zodat we met onze handen bij de sluitband konden komen die het deksel op zijn plaats hield. Maar ook daarna moest ik nog met mijn hoofd naar beneden in het gat, terwijl Henry mijn benen vasthield.

Hoewel de buitenkant van het vat bestreken was met teer om roest te voorkomen, was de sluitbeugel zelf volledig weggeroest, en ik brak de enige schroevendraaier die we bij ons hadden. Uiteindelijk, na lang slaan, kon ik de beugel openwrikken met het eind van een schop. Hoewel de sluitband nu los was, zat het deksel van het vat nog steeds zo vast als ervoor, en blijkbaar zat het vast in de teer die we op de buitenzijde hadden aangebracht.

Het ondersteboven werken in het smalle gat was moeilijk en uitputtend. We hadden geen passend gereedschap om onder de rand van het deksel te zetten om hem open te wrikken. Uiteindelijk, bijna wanhopig, bond ik het touw nogmaals aan een van de grepen op het handvat. Henry en ik gaven een stevige ruk, en het deksel schoot los!

Toen hoefde ik alleen nog maar met mijn hoofd naar beneden het gat in te gaan, terwijl ik met een arm op het vat leunde, en de zorgvuldig verpakte pakketten met wapens langs mijn lichaam omhoog te werken zodat Henry ze aan kon pakken. De zwaardere pakketten, waaronder zes goed afgesloten blikken munitie, waren zowel te zwaar als te groot voor deze methode en moesten met het touw opgetrokken worden.

Overbodig om te zeggen, maar toen we het vat helemaal leeg hadden was ik volledig uitgeput. Mijn armen deden pijn, ik kon nauwelijks nog op mijn benen staan, en mijn kleren waren doordrenkt met transpiratievocht. En we moesten meer dan 150 kg munitie en wapens 700 meter door dichtbegroeid bos dragen, omhoog naar de weg, en dan nog anderhalve kilometer naar de auto.

Als we goede rugzakken zouden hebben om de lading te verplaatsen zouden we alles in een keer mee kunnen nemen. Het had makkelijk gekund in twee keer. Maar met de onhandige postzakken, die we in onze armen moesten dragen, moesten we drie keer met ondraaglijke pijn heen en weer lopen.

We moesten ongeveer om de honderd meter stoppen en onze lading even neerzetten, en de laatste twee tochten moesten we maken in volslagen duisternis. Omdat we ervan uitgingen dat het een operatie bij daglicht zou worden, hadden we niet eens een zaklamp meegenomen. Als we in de toekomst onze operaties niet beter voorbereiden, dan krijgen we het nog zwaar!

Op de weg terug naar Washington stopten we bij een klein wegrestaurant bij Hagerstown voor broodjes en koffie. Er waren ongeveer twaalf mensen binnen, en toen we binnenkwamen was op de tv die achter de bar stond het journaal van elf uur net begonnen. Het was een nieuwsuitzending die ik nooit zal vergeten.

Het grote nieuws van de dag was de activiteit van de Organisatie in Chicago. Het Systeem, zo bleek, had een van onze mensen gedood, en als antwoord hadden we er drie van hun gedood, hetgeen uitmondde in een spectaculair, en succesvol vuurgevecht met de autoriteiten. Bijna de hele nieuwsuitzending was gewijd aan het uitvoerig herhalen van het gebeuren.

We wisten al uit de kranten dat negen van onze leden afgelopen week waren gearresteerd in Chicago, en blijkbaar hadden ze een ruwe tijd gehad in de gevangenis van Cook County, waar een van hen overleden was. Het was onmogelijk om zekerheid te krijgen over wat er precies was gebeurd van wat de tv verslaggever zei, maar het Systeem had zoals altijd de autoriteiten onze mensen individueel in cellen laten stoppen, die vol zaten met zwarten, en toen de ogen en oren gesloten voor wat volgde.

Op deze onwettelijke manier heeft het Systeem lange tijd onze mensen gestraft als ze hen niets op kunnen ‘pakken’ dat strafbaar is in de rechtszaal. Het is een akeliger en angstaanjagender straf dan alles dat er plaats had in de middeleeuwse martelkamers of in de kelders van de KGB. En ze komen ermee weg omdat de nieuwsmedia het vaak niet eens toe wil geven dat het gebeurt. Als je het publiek ervan probeert te overtuigen dat de rassen echt gelijk zijn, hoe kun je toegeven, dat het erger is om in een cel vol zwarte criminelen te worden opgesloten dan in een cel vol blanke criminelen?

Hoe dan ook, de dag nadat onze man, de nieuwslezer zei dat hij Carl Hodges heette, iemand van wie ik nog nooit gehoord had, gedood was, voerde de Organisatie van Chicago een belofte uit die ze meer dan een jaar geleden gedaan had, voor het geval er een van onze leden ooit serieus gewond zou raken in een gevangenis van Chicago. Ze voerden een verrassingsaanval uit op de Cook County Sheriff buiten zijn huis en schoten zijn hoofd eraf met een jachtgeweer. Ze lieten een briefje achter dat ze vastpinden op zijn lichaam waarop stond: “Dit is voor Carl Hodges”.

Dit gebeurde afgelopen zaterdagavond. Op zondag zag je overal gewapende mensen van het Systeem. De sheriff van Cook County was een hoge piet in de politiek, een vooraanstaande jodenknecht, en de hel brak echt los.

Hoewel ze het nieuws alleen op zondag uitzonden in de regio Chicago, kwamen in een speciale uitzending een aantal vooraanstaande mensen van de gemeenschap op tv om de moord en de Organisatie af te keuren. Een van de sprekers was een "verantwoordelijke conservatief", en een ander was het hoofd van de Joodse gemeenschap. Ze beschreven de Organistie allemaal als een "bende bekrompen racistische fanaten" en riepen de "weldenkende" inwoners van Chicago op om met de politieke politie samen te werken om de "racisten" die de sheriff hadden vermoord op te kunnen pakken.

Nou, vanochtend vroeg verloor de verantwoordelijke conservatief zijn beide benen en raakte zwaar gewond toen een bom die verbonden was met de ontsteking van zijn auto ontplofte. Het hoofd van de Joodse gemeenschap had nog minder geluk. Iemand liep naar hem toe toen hij moest wachten op een lift in de receptie van zijn kantoorgebouw, haalde een bijl onder zijn jas vandaan, en kliefde het hoofd van de brave Jood van de kruin tot aan de schouderbladen doormidden, en verdween toen in de drukte van het spitsuur. De Organisatie eiste direct de verantwoordelijkheid op voor beide daden.

Hierna sloegen ze helemaal door. De gouverneur van Illinois stuurde militairen Chicago in om de locale politie en FBI agenten bij te staan in de jacht op Organisatieleden. In Chicago werden vandaag duizenden mensen op straat aangehouden om zich te legitimeren. De paranoia van het Systeem werd goed zichtbaar.

Vanmiddag werden drie mannen ingesloten in een klein appartement in Cicero. Het hele blok was omringd door militairen, terwijl de ingesloten mannen in een vuurgevecht verwikkeld waren met de politie. Er waren overal tv-ploegen, ongerust dat ze de moord zouden missen.

Een van de mannen in het appartement had blijkbaar een scherpschuttersgeweer, omdat twee zwarte agenten die meer dan een blok verder stonden werden neergeschoten voordat ze in de gaten kregen dat zwarten eruit gekozen werden als doelwit en er niet werd geschoten op geüniformeerde blanke agenten. Deze blanke immuniteit gold blijkbaar niet voor de politieke politie in burgerkleding, en een FBI agent werd gedood door een kogelregen van automatisch vuur uit het appartement toen hij vanachter zijn plaats die dekking bood uitkwam om een traangasgranaat door een raam te gooien.

We zaten aan de tv gekluisterd toen we deze actie zagen, maar het echte hoogtepunt kwam voor ons toen het appartement werd bestormd en leeg werd aangetroffen. Een snelle doorzoeking van het gebouw, kamer voor kamer, had geen resultaat, de schutters waren verdwenen.

De teleurstelling over deze afloop was duidelijk te horen in de stem van de nieuwslezer, maar een man die aan het andere uiteinde van de bar zat floot en klapte toen verteld werd dat de "racisten" blijkbaar weg hadden kunnen komen. De serveerster glimlachte hierom, en het was voor ons duidelijk dat, hoewel er met zekerheid geen unanieme goedkeuring was voor de acties van de Organisatie in Chicago, er ook geen unanieme afkeuring bestond.

Bijna alsof het Systeem vooruit had gelopen op de gebeurtenissen van vanmiddag, schakelde de nieuwsuitzending over naar Washington, alwaar de secretaris generaal van de Verenigde Staten een speciale nieuwsconferentie bijeen had geroepen. De secretaris generaal verklaarde aan de natie dat de nationale regering al haar politiekorpsen in zou zetten om de Organisatie uit te roeien. Hij omschreef ons als "bedorven, racistische criminelen" die uitsluitend door haat gemotiveerd werden en die het streven hadden om "alle vooruitgang naar echte gelijkheid" die het Systeem in de afgelopen jaren gemaakt had, ongedaan te maken.

Alle burgers werden gewaarschuwd alert te zijn en de overheid te helpen bij het oprollen van de "racistische samenzwering". Iedereen die verdachte handelingen zag, zeker als het om een vreemdeling gaat, werd gevraagd dit onmiddellijk te melden bij het dichtstbijzijnde FBI kantoor of bij het College voor Menselijk Samenleven.

En toen zei hij iets dat erg indiscreet was, en dat echt verraadde hoe bezorgd het Systeem is. Hij verklaarde dat iedere burger die betrapt werd op het achterhouden van informatie over ons of ons hulp of bijstand verschafte "op onverbiddelijke wijze zou worden afgerekend". Dat waren werkelijk zijn woorden, iets wat je verwacht te horen in de Sovjet Unie, maar nogal wreed over zou komen in de meeste Amerikaanse oren, ondanks de goede propagandistische prestatie van de media om het te rechtvaardigen.

Alle risico's die onze mensen in Chicago namen werden meer dan beloond door de secretaris generaal uit te lokken tot zo'n psychologische blunder. Dit incident bewijst ook de waarde van het uit balans houden van het Systeem met verrassingsaanvallen. Als het Systeem het hoofd koel had gehouden en zorgvuldig had nagedacht over de reactie tegen de acties in Chicago, dan was niet alleen de blunder voorkomen die ons honderden nieuwe rekruten opleverde, maar dan had

het waarschijnlijk een manier gevonden om veel bredere steun bij het publiek te krijgen voor het gevecht tegen ons.

Het nieuwsprogramma eindigde met de mededeling dat er op dinsdagavond (dat is vanavond) een “speciale uitzending” van een uur lang over de “racistische samenzwering” uitgezonden zou worden. We zijn zojuist klaar met het bekijken van deze “speciale uitzending”, het plaatste ons in een slecht daglicht, het zat vol fouten en verzinsels en het kwam niet erg overtuigend over, vonden we. Maar een ding staat vast: de mediastilte is voorbij. In Chicago heeft de Organisatie met directe ingang de status gekregen van een beroemdheid, en het staat vast dat we gespreksonderwerp nummer één zijn in het land.

Toen de nieuwsuitzending van afgelopen avond afgelopen was, aten Henry en ik ons bord leeg en gingen naar buiten. Ik was vol emotie: opwinding, blijheid over het succes van onze mensen in Chicago, angst omdat we nu het doelwit waren van een nationale klopjacht, en ergernis dat niet één van onze eenheden in de regio Washington het initiatief had genomen zoals de eenheden in Chicago.

Ik stond te trappelen om iets te doen, en het eerste dat in me opkwam was om een poging te doen om op een of andere wijze contact te maken met de persoon in het restaurant waarvan het leek dat hij sympathie had getoond voor ons. Ik wilde wat folders uit onze auto halen en er één onder de ruitenwisserbladen van iedere auto op de parkeerplaats doen.

Henry, die altijd het hoofd koel houdt, keurde het idee met nadruk af. Toen we in de auto zaten legde hij uit dat het je reinste dwaasheid is om het risico te nemen de aandacht te trekken totdat we onze huidige taak van het veilig afleveren van onze lading wapens aan onze unit hebben volbracht. Verder herinnerde hij me eraan, dat het een schending van de discipline van de Organisatie zou zijn voor een lid van een ondergrondse eenheid om deel te nemen aan een directe wervingsactiviteit, hoe gering ook. Deze taak wordt overgelaten aan de “legale” eenheden.

De ondergrondse eenheden bestaan uit leden die bekend zijn bij de autoriteiten en op een arrestatielijst staan. Het is hun taak het Systeem te vernietigen door directe actie.

De “legale” eenheden bestaan uit leden die op dit moment onbekend zijn bij het Systeem. (Het zou inderdaad onmogelijk zijn om het lidmaatschap van de meesten van hen te bewijzen. Voor dit idee hebben we een bladzijde uit het communistische boek gehaald.) Het is hun taak om ons te voorzien van inlichtingen, fondswerving, wettige verdediging en andere ondersteuning.

Als een “illegaal” een potentieel nieuw lid ziet, wordt er van hem verwacht dat hij deze informatie overdraagt aan een “legaal”, die het potentiële nieuwe lid zal benaderen en zal peilen of hij interesse heeft. Van de “legalen” wordt ook verwacht dat ze alle wervingsactiviteiten uitvoeren, zoals het verspreiden van folders. Heel strikt zouden we eigenlijk helemaal geen folders van de Organisatie bij ons mogen hebben.

We wachtten totdat de man, die had geapplaudisseerd voor het bericht dat onze leden in Chicago hadden weten te ontsnappen, naar buiten kwam en in zijn auto ging zitten. We reden langs en noteerden zijn kenteken toen we van het parkeerterrein afreden. Als het netwerk is opgericht, dan gaat de informatie naar een geschikt persoon voor een vervolg.

Toen we terugkwamen bij het appartement, waren George en Katherine even opgewonden als Henry en ik. Ook zij hadden de nieuwsuitzending gezien. Ondanks de zware inspanningen die dag, kon ik net zo min slapen als zij, en we persten ons in de auto, George en Katherine zaten op de achterbank met een gedeelte van onze ingevette lading, en gingen naar een drive-in die de hele nacht open bleef. We konden in de auto blijven en op een veilige manier praten zonder argwaan te wekken, en dat deden we tot in de vroege uren.

Een ding dat we besloten was dat we onmiddellijk naar een nieuw verblijf zouden verhuizen dat George en Katherine gisteren gevonden hadden. Het oude appartement was echt niet toereikend. De muren waren zo dun dat we met elkaar moesten fluisteren om te voorkomen dat de buren mee konden luisteren. En ik weet zeker dat onze onregelmatige uren al aanleiding waren geweest voor de buren om te speculeren over wat we deden voor ons levensonderhoud. Nu het Systeem iedereen waarschuwde om verdacht ogende vreemdelingen te melden, was het erg gevaarlijk voor ons om op een plek te blijven met zo weinig privacy.

De nieuwe plek is in alle opzichten veel beter behalve de huur. We hebben een heel gebouw voor onszelf. Het is eigenlijk een gemetseld commercieel gebouw waar eens een machinewinkel in was gevestigd, met een garageachtige ruimte beneden, en kantoren en een opslagruimte boven.

Het gebouw is afgekeurd, omdat het op de plaats ligt voor een nieuwe oprit naar de snelweg die al vier jaar in de planning zit. Zoals alle overheidsprojecten vandaag de dag, staat ook dit plan in de ijskast, waarschijnlijk definitief. Alhoewel er honderdduizenden mannen betaald worden om nieuwe snelwegen aan te leggen, worden er geen nieuwe daadwerkelijk aangelegd. In de afgelopen vijf jaar zijn de meeste wegen in het land ernstig verslechterd, en, alhoewel je altijd ploegen bezig

ziet met herstelwerkzaamheden, lijkt het alsof er nooit iets hersteld wordt.

De overheid is nog niet over de brug gekomen om het land dat nodig is voor de nieuwe snelweg aan te kopen, waardoor de eigenaren met de strop zitten. Wettelijk wordt de eigenaar van dit gebouw verondersteld het niet te verhuren, maar het is duidelijk dat hij een overeenkomst met iemand in het gemeentehuis heeft. Het voordeel voor ons is dat er geen officiële registratie bestaat omtrent de ingebruikname van het gebouw, geen persoonsnummers voor de politie, geen bouwinspecteurs van de overheid of brandweercommandanten die komen controleren. George hoeft alleen maar eens per maand $ 600,-- in contanten naar de eigenaar te brengen.

George denkt dat de eigenaar, een rimpelige oude Armeniër met een zwaar accent, ervan overtuigd is dat we van plan zijn de ruimte te gebruiken om illegale drugs te vervaardigen of om gestolen goederen op te slaan, en hij wil de details niet weten. Ik denk dat dat goed is , omdat het betekent dat hij niet rond komt snuffelen.

Het gebouw ziet er aan de buitenkant werkelijk verschrikkelijk uit. Het is aan drie zijden omringd door een aaneengesloten doorgezakte roestige omheining. Het terrein ligt vol met afgedankte waterboilers, kaal gesloopte motorblokken, en roestige troep van allerlei soort. De betonnen parkeerruimte aan de voorzijde is kapot en zwart van de oude carterolie.

Er is een groot bord aan de voorzijde van het gebouw dat aan één zijde is losgeraakt. Er staat op: "Welding and Machining, J.T. Smith & Sons". De helft van de ruiten op de benedenverdieping ontbreekt, maar alle ramen op de benedenverdieping zijn toch dichtgemaakt met triplex aan de binnenzijde.

De omgeving is een door en door smerig terrein met lichte industrie. Naast ons is een klein vrachtwagenbedrijf met een garage en pakhuis. Vrachtwagens komen en gaan de hele nacht door, hetgeen betekent dat de politie het niet verdacht zal vinden als ze ons hier zien rijden op rare tijden.

Dus, we hebben besloten te verhuizen, en hebben het vandaag gedaan. Omdat er geen elektriciteit aanwezig was, en geen water en gas, in het nieuwe gebouw, was het mijn werk om de verwarming, verlichting en loodgieterswerk te doen terwijl de anderen onze spullen verhuisden.

Het herstellen van de watertoevoer was makkelijk, zodra ik de watermeter gevonden had en het deksel had losgemaakt. Toen ik de watertoevoer hersteld had bedekte ik de meter met wat zware rommel zodat het niet waarschijnlijk was dat iemand van het waterbedrijf hem ooit zou vinden, in het geval dat er ooit iemand

langs zou komen om te kijken.

Het elektrische probleem was een stuk ingewikkelder. Er liepen nog steeds kabels van het gebouw naar een elektriciteitspaal, maar de elektriciteit was afgesloten bij de meter, die aan een buitenmuur zat. Ik moest zorgvuldig een gat hakken in de muur achter de meter, van binnenuit, en toen verbindingen maken met de aansluitklemmen. Daar was ik het grootste gedeelte van de dag mee bezig.

De rest van de dag was ik bezig met het zorgvuldig bedekken van alle gaten in het board van de ramen beneden en met het vastnieten van zwaar karton over de ramen boven, zodat er ’s nachts vanuit het gebouw geen straaltje licht zichtbaar is.

We hebben nog steeds geen verwarming of keukenvoorziening behalve de kookplaat die we meenamen van onze voorgaande plek. Maar het toilet doet het tenminste, en onze leefruimte is redelijk schoon, maar wel kaal. We kunnen een tijdje met onze slaapzakken op de grond slapen, en we zullen een paar elektrische kachels en wat andere voorzieningen kopen in de komende dagen.

Hoofdstuk 4

30 september 1991. Er was zoveel werk in de afgelopen week dat ik geen tijd had om te schrijven. Ons plan om het netwerk op te zetten was simpel en ongecompliceerd, maar het daadwerkelijk uitvoeren eiste een geweldige inspanning, tenminste van mijn kant. De moeilijkheden die ik moest overwinnen benadrukten voor mij opnieuw het feit dat zelfs de best opgezette plannen gevaarlijk misleidend kunnen zijn tenzij ze een grote mate van flexibiliteit voor onvoorziene problemen hebben ingebouwd.

In principe bestaat de verbinding om te communiceren tussen alle eenheden van de Organisatie uit twee delen: menselijke koeriers en speciale radiozenders. Ik ben niet alleen verantwoordelijk voor onze eigen radio-ontvangstapparatuur maar ook voor het complete onderhoud en beheer van de radio-ontvangers van de elf andere eenheden in de regio Washington, en de ontvangers van het Washington Veld Commando (WVC) en eenheid negen. Wat mijn week echt in de war stuurde was de beslissing van het WVC om eenheid acht op het allerlaatste moment ook met een ontvanger uit te rusten. Ik moest zorgdragen voor de materialen.

Het netwerk is zo opgezet dat alle communicatie waarbij een bespreking of uitvoerig overleg of een situatieoverzicht nodig is deze mondeling wordt besproken, in een persoonlijke ontmoeting. Nu het telefoonbedrijf een computerbestand bijhoudt van alle locale en interlokale gesprekken, en de politieke politie met zoveel gesprekken meeluistert, maken we geen gebruik meer van de telefoon behalve in uitzonderlijke noodgevallen.

Aan de andere kant worden boodschappen van reguliere aard, die eenvoudig en snel gecodeerd kunnen worden, meestal uitgezonden via de radio. De Organisatie heeft veel denkwerk verricht over de ontwikkeling van een “woordenboek” van bijna 800 verschillende gestandaardiseerde berichten, die ieder afzonderlijk aangeduid kunnen worden met een drie cijferig nummer.

Dus, op een gegeven moment, het nummer “2006” zou kunnen betekenen: “De operatie die gepland was voor eenheid zes is opgeschort tot nader order.” Een persoon in iedere eenheid heeft het hele woordenboek uit zijn hoofd geleerd en is ten alle tijden verantwoordelijk voor het ontcijferen van de betekenis van de cijfercode. In onze eenheid is die persoon George.

Eigenlijk is het niet zo moeilijk als het lijkt. Het gecodeerde woordenboek is opgezet op een zeer geordende wijze, en als iemand de basisstructuur eenmaal uit zijn hoofd kent is het niet zo moeilijk het geheel te onthouden. De cijfercodering van de

boodschappen wordt om de paar dagen willekeurig gewijzigd, maar dat betekent niet dat George het woordenboek in zijn geheel opnieuw uit zijn hoofd moet leren, hij hoeft alleen de betekenis van de nieuwe cijfercode te kennen, en dan kan hij de betekenis van alle anderen in zijn hoofd uitwerken.

Door gebruik te maken van dit gecodeerde systeem kunnen we op een veilige manier met elkaar communiceren, met extreem simpele en draagbare uitrusting. Omdat onze radio-uitzendingen nooit langer duren dan een seconde en zeer sporadisch voorkomen, is het niet waarschijnlijk dat de politieke politie in staat zal zijn om de zender te lokaliseren of om ook maar een onderschepte boodschap te decoderen.

Onze ontvangers zijn nog simpeler dan de zenders en houden het midden tussen een transistorradio en een calculator in zakformaat. Ze staan altijd "aan", en als er een cijfercode via de juiste frequentie wordt uitgezonden door een van onze zenders in de regio wordt het signaal opgepakt en blijvend getoond op een uitleesvenster, onafhankelijk van het feit of er op dat moment op gekeken wordt of niet.

Mijn belangrijkste bijdrage aan de Organisatie tot nu toe is de ontwikkeling van deze communicatieapparatuur, en, in belangrijke mate, de daadwerkelijke vervaardiging ervan.

De uitzending van de eerste serie berichten door het Washington Veld Commando aan alle eenheden in deze regio was op zondag. Het bericht gaf instructies aan iedere eenheid om hun contactpersoon naar een met cijfers aangeduide locatie te zenden om de laatste instructies te ontvangen en een overzicht te geven omtrent de situatie binnen de eenheid.

Toen George terugkwam van de instructieve bijeenkomst op zondag deelde hij het nieuws met ons allen. Het kernthema was, alhoewel er nog geen moeilijkheden in de regio Washington zijn, dat het WVC bezorgd is over de berichten die het ontving van onze informanten bij de politieke politie.

Het Systeem is intensief bezig om ons te pakken te krijgen. Honderden mensen die ervan verdacht worden sympathie te hebben voor de Organisatie of op afstand enige connectie met ons hebben zijn gearresteerd en ondervraagd. Hieronder bevinden zich verscheidene van onze "legalen", maar het is duidelijk dat de autoriteiten nog niet in staat zijn geweest om een van hen ergens ondubbelzinnig van te beschuldigen, en de ondervragingen hebben geen aanwijzingen opgeleverd. Tot nu toe is de reactie van het Systeem op de gebeurtenissen van afgelopen week in Chicago meer wijdverbreid en krachtiger geweest dan verwacht.

Een van de dingen waar ze aan werken is een gecomputeriseerd, universeel, nationaal identiteitssysteem. Ieder persoon van twaalf jaar of ouder ontvangt een identiteitskaart en wordt verplicht, onder dreiging van zware straffen, om deze altijd bij zich te hebben. Niet alleen kan een persoon op straat door iedere politieagent aangehouden worden en verzocht worden zijn identiteitskaart te tonen, maar ze hebben een plan uitgewerkt om de identiteitskaart noodzakelijk te maken voor alledaagse handelingen, zoals het kopen van een vliegticket, bus of treinkaartje, als registratie in een motel of hotel, en voor het ontvangen van geneeskundige diensten in een ziekenhuis of kliniek.

Alle verkooppunten van vliegtickets, trein- of buskaartjes, motels, kantoren van artsen, en dergelijke zullen worden uitgerust met computerterminals die via de telefoonlijn verbonden zijn met een enorme, nationale databank en computercentrum. Een klantgebonden magnetisch gecodeerd identiteitsnummer zal routinematig in de computer worden ingebracht iedere keer als hij een kaartje of ticket koopt, een rekening betaalt, of een afspraak maakt voor een te verlenen dienst. Als er enige onregelmatigheid is zal er een waarschuwingssignaal gaan branden in het dichtstbijzijnde regionale politiekantoor, die laat zien op welke locatie de computerterminal staat en de onfortuinlijke overtredende klant.

Ze zijn nu een aantal jaren bezig met het ontwikkelen van dit identiteitssysteem en hebben alles tot in detail uitgewerkt. De enige reden waarom het nog niet operationeel is het geschreeuw van burgerlijke vrijheidsgroepen, die het zien als nog een grote stap richting politiestaat, wat het natuurlijk ook is. Maar nu is het Systeem er zeker van dat ze de bezwaren van de vrijheidsbeweging weg kunnen wuiven door als excuus te gebruiken: “Alles is geoorloofd in het gevecht tegen racisme.”

Er is minimaal drie maanden nodig om de noodzakelijke apparatuur te installeren en het systeem operationeel te maken, maar ze zetten er zoveel mogelijk vaart achter, terwijl ze nadenken over hoe het welkom te heten en volop te laten ondersteunen door de nieuwsmedia. Op een later tijdstip zal het systeem worden uitgebreid, met uiteindelijk computerterminals op iedere plaats waar iets verkocht wordt. Niemand zal een maaltijd kunnen eten in een restaurant, zijn wasgoed op kunnen halen bij de wasserij of levensmiddelen kunnen kopen zonder dat de magnetische code op zijn identiteitskaart gelezen wordt door een computerterminal naast de kassa.

Als we bij dat punt zijn aangekomen heeft het Systeem een stevige greep op de bevolking. Met gebruikmaking van de kracht van moderne computers zal de politieke politie in staat zijn om van iedere persoon met uiterste precisie op ieder

gewenst tijdstip vast te stellen waar hij was en wat hij deed. We zullen hard na moeten denken om het identiteitssysteem te omzeilen.

Van wat onze informanten ons tot nu toe verteld hebben, wordt het geen kwestie van eenvoudig vervalsen van identiteitskaarten en het maken van valse nummers. Als de centrale computer een vals nummer bemerkt, gaat er een alarmsignaal naar het dichtstbijzijnde politiebureau. Hetzelfde gebeurt als John Jones, die in Spokane woont en aldaar zijn identiteitskaart gebruikt om levensmiddelen te kopen, opeens ook in Dallas levensmiddelen schijnt te kopen. Of zelfs als de computer Bill Smith veilig heeft vastgelegd als gebruiker van een bowlingbaan in Main Street, hij tegelijkertijd opduikt in een wasserij aan de andere kant van de stad.

Dit gegeven is een ontzagwekkend vooruitzicht voor ons, iets dat al een hele tijd technisch mogelijk is, maar dat we, tot voorkort, niet hadden kunnen dromen dat het Systeem het daadwerkelijk zou pogen in te voeren.

Een gedeelte van het nieuws dat George terugbracht van de instructieve bijeenkomst was een oproep voor mij om direct een bezoek te brengen aan eenheid twee om een technisch probleem dat ze hadden op te lossen. Gewoonlijk hadden noch George, noch ik geweten waar de locatie is van eenheid twee, en als het noodzakelijk was om iemand van die eenheid te ontmoeten dan zou de ontmoeting elders plaatshebben. Dit probleem vereiste hoe dan ook dat ik naar hun schuilplaats ging, en George gaf de aanwijzingen die hij had gekregen aan mij door.

Het is in Maryland, meer dan 45 kilometer van ons vandaan, en, omdat ik ook mijn gereedschap mee moest nemen, nam ik de auto.

Ze hebben een leuke plek, een grote boerderij met verschillende bijgebouwen op ongeveer 160.000 vierkante meter landbouw- en bosgrond. Hun eenheid bestaat uit acht leden, iets meer dan gemiddeld, maar blijkbaar weet niet een van hen het verschil tussen een Volt en een Ampère en het verschil tussen de beide uiteinden van een schroevendraaier. Dat is ongebruikelijk, omdat er zorg zou worden gedragen bij het vormen van onze eenheden voor verstandige spreiding van waardevolle bekwaamheden.

Eenheid twee is redelijk dichtbij twee andere eenheden, maar alle drie zijn ze ongewenst ver weg van de andere negen eenheden in de regio Washington, en in het bijzonder van eenheid negen, die de enige eenheid was met een zender om contact op te nemen met het WVC. Daarom had het WVC besloten om eenheid twee een zender te geven, maar het was hun niet gelukt om hem in werking te stellen.

De reden voor hun moeilijkheden werd duidelijk zodra ze mij naar hun keuken begeleidden, waar hun zender, een autoaccu en wat overblijvende draden uitgespreid lagen op een tafel. Ondanks de nauwkeurige instructies die ik had gemaakt bij iedere zender, en ondanks de zeer duidelijke markeringen naast de aansluitklemmen op de kast van de zender, waren ze erin geslaagd de accu op de zender aan te sluiten met de verkeerde polariteit.

Ik zuchtte en een aantal van hen hielpen me om mijn apparatuur naar binnen te brengen uit de auto. Allereerst controleerde ik hun accu en ontdekte dat deze bijna volledig ontladen was. Ik vroeg hen de accu op te laden terwijl ik de zender nakeek. Oplader? Welke oplader, wilden ze weten, ze hadden geen oplader!

Vanwege de onzekerheid van de beschikbaarheid van netstroom vandaag de dag, werkt al onze communicatieapparatuur op accu's die druppelsgewijs worden opgeladen met netstroom. Op deze manier zijn we niet afhankelijk van de stroomstoringen en spanningsdipjes die een wekelijks zo niet dagelijks fenomeen zijn geworden in de afgelopen jaren.

Net als met veel andere publieke faciliteiten in dit land, hoe hoger de prijs van elektriciteit is gestegen, hoe minder betrouwbaar het is geworden. Bijvoorbeeld, in augustus dit jaar was de elektriciteitsvoorziening in woonhuizen in de regio Washington in totaal gedurende ongeveer vier dagen afwezig, en de spanning zakte met meer dan vijftien procent in gedurende een periode van in totaal veertien dagen.

De overheid gaat door met het houden van hoorzittingen en doet onderzoeken en publiceert rapporten over het probleem, maar het wordt alleen maar erger. Niemand van de politici is bereid om onder ogen te zien wat de ware toedracht is, waaronder het desastreuze effect van het door Israël gedomineerde buitenlandse beleid van Washington gedurende de afgelopen twee decennia, en het effect hiervan op de levering van buitenlandse olie.

Ik liet ze zien hoe ze de accu van hun auto konden gebruiken als noodoplader en maakte toen de zender open om te zien wat de schade was. Een oplader voor hun accu zouden we later moeten vinden.

Het belangrijkste gedeelte van de zender, de codeereenheid die het digitale signaal maakt van een zakcalculatortoetsenbord, leek in orde. Deze werd beschermd door een diode voor een polariteitvergissing. Hoe dan ook, in de zender zelf waren drie transistors opgeblazen.

Ik was er vrij zeker van dat het WVC zeker nog een zender op voorraad had, maar

om daar achter te komen zou ik ze een bericht moeten sturen. Dat betekende dat er een boodschapper naar eenheid negen moest gaan om een kort bericht uit te zenden en dat er iemand van het WVC geregeld moest worden om de zender naar hier te brengen. Ik aarzelde om het WVC lastig te vallen, gezien ons beleid om de radio-uitzendingen vanuit veldeenheden te beperken tot enigszins dringende berichten.

Omdat eenheid twee toch een acculader nodig had, besloot ik de vervangende transistors bij een elektronicawinkel te halen en tegelijkertijd de lader op te halen, en het zelf te installeren. De onderdelen vinden die ik nodig had was makkelijker gezegd dan gedaan, het was over zessen in de avond toen ik eindelijk terugkwam op de boerderij.

De brandstofmeter in de auto gaf “leeg” aan toen ik hun oprit opreed. Omdat ik bang was mijn brandstof rantsoenkaart te gebruiken bij een tankstation en niet wist waar ik daar in de omgeving benzine op de zwarte markt kon kopen, moest ik de mensen van eenheid twee vragen om mij benzine te geven om naar huis terug te keren. Nou, meneer, ze hadden niet alleen maar liefst vijf liter in hun auto, maar ze wisten ook niet waar het op de zwarte markt verkocht werd.

Ik vroeg me af hoe deze onbekwame groep mensen zonder voorraden kon overleven als een ondergrondse eenheid. Het lijkt erop dat dit allemaal mensen zijn waarvan de Organisatie heeft besloten dat ze niet geschikt zijn om deel te nemen aan guerrilla-activiteiten en ze heeft samengevoegd in een eenheid. Vier van hen zijn schrijvers van de afdeling publicatie van de Organisatie, en zij gaan door met hun werk op de boerderij, met het ontwerpen van propagandaposters en folders. De andere vier hebben alleen een ondersteunende rol, zorgen voor bevoorrading van voedsel en andere benodigdheden.

Omdat niemand in eenheid twee echt autovervoer nodig heeft, hadden ze zich geen zorgen gemaakt over brandstof. Uiteindelijk, melde een van hen zich als vrijwilliger om met een tuinslang wat benzine te stelen uit een auto bij een boerderij in de buurt. Ongeveer toen viel de stroom weer uit in de omgeving, dus kon ik mijn soldeerbout niet gebruiken. Het was ook wel mooi geweest voor die dag.

De volgende dag was ik de hele dag tot in de avond bezig om hun zender in orde te krijgen, omdat er wat problemen waren waar ik niet op had gerekend. Toen ik eindelijk klaar was, zo rond middernacht, stelde ik voor om de zender op een betere plaats dan in de keuken te installeren, bij voorkeur op zolder, of tenminste op de eerste verdieping van het huis.

We vonden een geschikte plek en droegen alles naar boven. Hierbij liet ik de accu

vallen op mijn linkervoet. Ik wist meteen zeker dat hij gebroken was. Ik kon er helemaal niet meer op lopen.

Het gevolg was dat ik nog een nacht in de boerderij doorbracht. Ondanks hun tekortkomingen, was iedereen van eenheid twee erg aardig voor me, en ze waren erg dankbaar voor mijn inspanningen.

Zoals beloofd, werd er gezorgd voor gestolen brandstof voor mijn terugreis. Verder stonden ze erop dat de auto zou worden volgeladen met ingeblikt voedsel dat ik mee terug zou nemen, het leek erop dat ze hiervan een onuitputtelijke voorraad hadden. Ik vroeg waar ze het allemaal vandaan hadden, maar het enige antwoord dat ik kreeg was een glimlach en de verzekering dat ze nog veel meer konden krijgen als ze het nodig hadden. Misschien zijn ze toch vindingrijker dan ik aanvankelijk dacht.

Om tien uur vanochtend was ik terug bij ons gebouw. George en Henry waren allebei weg, maar Katherine onthaalde me toen ze de garagedeur voor me opende om naar binnen te rijden. Ze vroeg of ik al ontbeten had.

Ik vertelde haar dat ik al gegeten had samen met eenheid twee en geen honger had, maar dat ik bezorgd was over de toestand van mijn voet, die pijnlijk bonsde en gezwollen was naar tweemaal zijn normale omvang. Ze hielp me toen ik met moeite via de trap naar boven ging naar het woongedeelte, en hierna bracht ze me een grote bak met koud water om mijn voet in te zetten.

Het koude water verlichte het bonzen vrijwel direct, en ik leunde weldadig achterover in de kussens die Katherine achter me stopte op de bank. Ik verklaarde hoe ik mijn voet had bezeerd, en we wisselden ander nieuws uit over de gebeurtenissen van de afgelopen twee dagen.

Hun drieën waren gisteren de hele dag bezig geweest met het maken van legplanken, het doen van kleine reparaties, en het afmaken van het schoonmaakwerk en schilderwerk waar we allemaal al meer dan een week druk mee zijn. Met de meubelen die we hier en daar eerder opgepikt hebben als inrichting, begint het er al echt leefbaar uit te zien. Een hele vooruitgang ten opzichte van de kale, koude en smerige machinewinkel die het was toen we hier introkken.

Afgelopen nacht, zo vertelde Katherine me, was George opgeroepen via de radio naar nog een ontmoeting met een man van het WVC. Toen, vanochtend vroeg, gingen hij en Henry samen weg, met uitsluitend de mededeling dat ze de hele dag weg zouden zijn.

Ik moet een paar minuten zijn ingedut, en toen ik wakker werd was ik alleen en mijn voetenbad was niet langer koud. Mijn voet voelde veel beter, gelukkig, en de zwelling was zichtbaar verminderd. Ik besloot een douche te nemen.

De douche is een tijdelijke noodoplossing, met alleen koud water, die Henry en ik afgelopen week in een grote kast installeerden. We deden het loodgieterswerk en brachten een lamp aan, en Katherine bedekte de wanden en vloer met een zelfklevende waterbestendige vinylfolie. De kast gaat open naar de kamer die George, Henry en ik gebruiken om te slapen. Van de andere twee kamers boven de winkel, gebruikt Katherine de kleine kamer als slaapkamer, en de andere is een gemeenschappelijke kamer die ook dienst doet als keuken en eetkamer.

Ik kleedde me uit, pakte een handdoek, en opende de deur naar de douche. En daar was Katherine, nat, naakt, en prachtig, staand onder de eenvoudige lamp droogde ze zich af. Ze keek naar me zonder verrast te zijn en zei niets.

Ik stond daar even en toen, in plaats van me te verontschuldigen en de deur weer dicht te doen, strekte ik impulsief mijn armen naar haar uit. Onzeker stapte ze naar me toe. De natuur ging zijn gang.

We lagen nadien nog een lange tijd in bed en praatten. Het was voor het eerst dat ik echt met Katherine sprak, alleen. Ze is een hartelijke, gevoelige en erg vrouwelijke meid onder de koele professionele buitenzijde die ze altijd toont in haar werk voor de Organisatie.

Vier jaar geleden, voor de huiszoekingen naar wapens, was ze de secretaresse van een politicus. Ze woonde in een appartement in Washington met een andere meid die ook werkte op Capitol Hill. Op een avond kwam Katherine thuis van haar werk en vond het lichaam van haar huisgenoot liggend in een grote plas bloed op de vloer. Ze was verkracht en vermoord door een inbrekende neger.

Daarom kocht Katherine een pistool en hield het zelfs nadat de wet-Cohen het bezit van wapens strafbaar stelde. Toen, samen met nog bijna een miljoen anderen, werd ze opgepakt bij de huiszoekingen naar wapens in 1989. Hoewel ze nooit eerder contact had gehad met de Organisatie, ontmoette ze George in het detentiecentrum waar ze beiden werden vastgehouden nadat ze gearresteerd waren.

Katherine was voorheen a-politiek. Als iemand ernaar had gevraagd, in de tijd dat ze voor de overheid werkte, of daarvoor, toen ze studente was aan de universiteit, zou ze waarschijnlijk hebben gezegd dat ze ‘liberaal‘ was. Maar ze was slechts

liberaal op de onnadenkende automatische manier zoals de meeste mensen dat zijn. Zonder er echt over na te denken of te proberen het te analyseren, accepteerde ze oppervlakkig de onnatuurlijke ideologie die aan de man gebracht werd door de massamedia en de overheid. Ze had niets van het fanatisme, niets van het schuldgevoel en zelfhaat dat nodig is om een toegewijde voltijd liberaal te maken.

Nadat de politie hen had vrijgelaten, gaf George haar wat boeken over ras en geschiedenis en wat publicaties van de Organisatie om te lezen. Voor het eerst in haar leven begon ze serieus na te denken over de belangrijke raciale, sociale en politieke problemen die ten grondslag liggen aan de dagelijkse problemen.

Ze leerde de waarheid kennen over het "gelijkheids" bedrog van het Systeem. Ze kreeg zicht op de unieke historische rol van de Joden als onruststokers die ontbinding veroorzaken van rassen en beschavingen. Maar het belangrijkste, ze ontwikkelde een gevoel van rasbewustzijn, na een leven van hersenspoeling met het doel haar te reduceren tot een geïsoleerd menselijk atoom in een chaotische wereld.

Ze had haar baan bij het congres verloren als consequentie van haar arrestatie, en, ongeveer twee maanden later ging ze aan het werk voor de Organisatie als typiste op onze afdeling publiciteit. Ze is slim en een harde werker, en ze was al snel bevorderd tot corrector en daarna tot bureauredactrice. Ze schreef zelf enkele artikelen voor publicaties van de Organisatie, meestal door onderzoek te doen naar de rol van vrouwen in de beweging en in de grotere maatschappij, en afgelopen maand werd ze redactrice van een nieuw kwartaalblad speciaal gericht op vrouwen.

Haar carrière als redactrice is natuurlijk opgeschort, ten minste tijdelijk, en haar meest functionele bijdrage aan onze huidige activiteiten is haar opmerkelijke kundigheid met make-up en vermomming, iets dat ze ontwikkelde in het amateur-theaterwerk als student.

Hoewel zij het eerst kennismaakte met George, was Katherine nooit op emotionele of romantische wijze aan hem verbonden. Toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten was George nog getrouwd. Later, nadat de vrouw van George, die zijn werk voor de Organisatie niet goedkeurde, bij hem weg was gegaan en Katherine zich had aangesloten bij de Organisatie, waren ze beiden te druk met verschillende taken om veel contact te hebben. George, wiens werk het was om fondsen te werven en rond te reizen als organisator en dus veel onderweg was, was niet vaak in Washington.

Het is niet meer dan toeval dat George en Katherine samen ingedeeld zijn bij deze

eenheid, maar het is duidelijk dat George een bijzondere interesse voor haar heeft. Hoewel Katherine nooit iets deed of zei dat mijn vermoeden bevestigde, tot vanochtend had ik vanwege het gedrag van George jegens haar het als een vaststaand feit aangenomen dat er ten minste een twijfelachtige relatie tussen hen was.

Omdat George onze theoretische eenheidsleider is, heb ik tot nu toe de natuurlijke aantrekkingskracht jegens Katherine in bedwang gehouden. Ik ben bang dat de situatie nu een beetje moeilijk is geworden. Als George niet in staat is om er op een juiste wijze mee om te gaan, dan ontstaan er spanningen en die kunnen alleen worden opgelost door enkele mensen te wisselen met andere eenheden in de regio.

Op het moment zijn er andere problemen om ons zorgen over te maken, grote zorgen! Toen George en Henry eindelijk terugkwamen vanavond, ontdekten we wat ze gedaan hadden de hele dag: het verkennen van het FBI hoofdbureau in de stad. Onze eenheid heeft de taak gekregen het op te blazen!

Deze belangrijke opdracht kwam helemaal van het Revolutionaire Commando, en er was een man gestuurd door het Oostelijk Commando Centrum naar de WVC vergadering, waar George zondag aanwezig was, om te spreken met de eenheidsleiders en er een te kiezen voor deze opdracht.

Het is duidelijk dat het Revolutionaire Commando besloten heeft het offensief te starten tegen de politieke politie voordat ze teveel van onze "legalen" arresteren of klaar zijn met het opzetten van hun gecomputeriseerde identiteitssysteem.

George werd gisteren het woord gegeven nadat hij was opgeroepen door het WVC voor een tweede vergadering. Een man van eenheid acht was gisteren ook op de vergadering. Eenheid acht gaat ons assisteren.

Het plan ziet er ongeveer zo uit: Eenheid acht zal zorgen voor een grote hoeveelheid explosieven, tussen de vijf en de tien ton. Onze eenheid gaat een vrachtwagen kapen die een officiële levering aan het FBI hoofdbureau gaat doen, ontmoeten eenheid acht die klaar staat met de explosieven, om de lading om te wisselen. Dan rijden we het FBI gebouw binnen bij de afdeling ontvangst goederen, stellen het tijdsmechanisme in en verlaten de vrachtwagen.

Terwijl eenheid acht zich bezighoudt met het probleem van de explosieven, moeten wij alle andere details van de opdracht uitwerken, inclusief een overzicht van schema's en procedure's van de ontvangst goederenafdeling van het FBI. Het moet binnen tien dagen af zijn.

Het wordt mijn werk om het mechanisme van de bom te ontwerpen en te construeren.

Hoofdstuk 5

3 oktober 1991. Ik ben gestopt met het werk als klusjesman aan het FBI project rond het gebouw. Afgelopen nacht maakte ik het alarmsysteem voor het buitenterrein af, en vandaag deed ik zwaar en vuil werk aan onze noodontsnappingstunnel.

Aan beide zijden en aan de achterkant van het gebouw begroef ik drukgevoelige matten, die verbonden zijn aan een lamp en een geluidssignaal hierbinnen. De matten worden ook gebruikt onder de deurmat in winkels om de komst van een klant aan te kondigen. Ze bestaan uit 60 centimeter lange metalen strips verpakt tussen flexibele kunststof bladen, en ze kunnen tegen water. Bedekt met enkele centimeters aarde zijn ze niet waar te nemen, maar ze zullen ons alarmeren als iemand erop gaat staan.

Deze methode kon niet worden gebruikt aan de voorzijde van ons gebouw, omdat daar bijna alle grond bedekt is met het betonnen wegdek en parkeerplaatsen. Na het overwegen en afwijzen van een ultrasone bewegingsmelder voor de voorzijde, nam ik het besluit voor een lichtbron met fotocel tussen de ijzeren palen van de hekken van het betonnen gedeelte.

Om de lichtstraal met fotocel onopgemerkt te laten blijven, was het noodzakelijk om hem aan een zijde in de paal van het hekwerk weg te werken, en een kleine onopvallende reflector aan de andere zijde te monteren. Ik moest verschillende gaten boren in de paal, en er was nogal wat gepruts voor nodig om alles goed te laten werken.

Katherine was hierbij een goede hulp, zij stelde zorgvuldig de reflector bij terwijl ik de lichtbron en de fotocel afstelde. Ook was het haar idee dat ik het alarmsysteem in het gebouw wijzigde, zodat het ons niet alleen direct waarschuwt als een indringer op een drukgevoelige mat stapt of de lichtstraal onderbreekt, maar het schakelt ook een elektrische klok in in de garage. Op deze manier zullen we weten of iemand rond het gebouw is geweest terwijl we allemaal weg waren en we zullen ook weten wanneer.

Bij het opruimen van een smerige verzameling lege oliekannen, vette lompen, en allerlei afval uit de werkput die gebruikt was om olie te verversen onder auto’s in de garage, ontdekten we dat de werkput direct toegang geeft tot een rioolbuis onder een stalen rooster in de betonnen vloer.

Door het rooster los te wrikken, ontdekten we dat het mogelijk is om door de rioolbuis te kruipen, een betonnen buis van één meter twintig in diameter. De buis

loopt ongeveer 400 meter naar een grote open afwateringsgreppel. Onderweg komen er ongeveer twaalf kleinere buizen in deze hoofdafwatering uit, waarschijnlijk van de waterafvoer van de weg. Het open einde van de rioolbuis is beschermd door een rooster van stangen van anderhalve centimeter dik die verankerd zijn in het beton.

Vandaag nam ik een ijzerzaag, ging naar het einde van de rioolbuis, en zaagde alle stangen door, behalve twee. Hierdoor bleef het rooster stevig op zijn plaats maar maakte het mogelijk om, met de nodige moeite, het ver genoeg weg te kunnen buigen om eruit te kunnen kruipen.

Dat deed ik en keek even rond. De zijkant van de greppel is overwoekerd, en is niet goed zichtbaar vanaf de nabijgelegen weg. En vanaf de weg is het niet mogelijk om ons gebouw te zien of enig gedeelte dat erop uitziet, omdat er gebouwen tussen staan. Toen ik terug het riool in ging, glimlachte ik tevreden totdat ik het rooster weer op zijn plek had teruggebogen.

Helaas, de mensen die de garage en de machinewinkel gerund hadden voordat wij erin trokken moeten al hun afgewerkte olie jarenlang in het riool gedumpt hebben, en bij de werkput was een tien centimeter dikke zwarte oliemodder in de rioolbuis achtergebleven. Toen ik naar buiten kroop terug de winkel in zat ik helemaal onder de smurrie.

Henry en George waren allebei weg, en Katherine liet me mijzelf uitkleden en spoot me schoon met de brandslang in de werkput voordat ze toeliet dat ik naar boven ging om een douche te nemen. Ze beschouwde de schoenen en kleren die ik aan had gehad als verloren en gooide ze naar buiten.

Iedere keer als ik een ijskoude douche neem heb ik er hevig spijt van dat Henry en ik niet de moeite hebben genomen om onze tijdelijke douche te voorzien van warm water.

6 oktober. Vandaag maakte ik het werk af aan het ontstekingssysteem van de bom die we zullen gebruiken voor het FBI gebouw. Het ontstekingsmechanisme zelf was best eenvoudig, maar ik kon het tot gisteren nog niet afmaken, omdat ik nog niet wist welk soort explosieven we zouden gaan gebruiken.

De mensen van eenheid acht hadden gepland om een opslagplaats leeg te roven in een van de gebieden waar de metro van Washington werd uitgebreid, maar ze hadden helemaal geen geluk gehad tot gisteren, en dit stelde ook niet veel voor. Ze hadden alleen mogelijkheid gezien om twee kisten met explosieve gelatine mee te nemen, en een kist was niet eens vol. Minder dan 50 kilo.

Maar dat loste in ieder geval mijn probleem op. De explosieve gelatine is gevoelig genoeg om ontstoken te worden door een van mijn thuisgemaakte ontstekingsmechanismen, en 50 kilo zal meer dan genoeg zijn om de hoofdlading te ontsteken, als en wanneer eenheid acht meer explosieven vindt, ongeacht wat het is en hoe het is verpakt.

Ik verpakte ongeveer twee kilo van de explosieve gelatine in een leeg appelmoes blik, prepareerde het, plaatste de batterijen en het tijdsmechanisme in de bovenzijde van het blik, en verbond ze aan een kleine schakelaar aan het eind van een zes meter lange verlengkabel. Als we de vrachtwagen met explosieven inpakken, gaat het blik aan de achterzijde en bovenop de kisten met explosieve gelatine. We moeten kleine gaten prikken in de wand van de oplegger en van de cabine om de verlengkabel met de schakelaar eraan in de cabine te kunnen bedienen.

George of Henry, waarschijnlijk Henry zal de vrachtwagen naar binnen rijden naar de goederenontvangst binnen het FBI gebouw. Voordat hij uitstapt zet hij de schakelaar om zodat het tijdsmechanisme begint te lopen. Tien minuten later gaan de explosieven af. Als we geluk hebben, is dat het eind van het FBI gebouw en het drie miljard dollar kostende computercomplex van het legitimatiesysteem van de overheid.

Zes of zeven jaar geleden, toen ze voor het eerst “proefballonnen” oplieten om te zien hoe de reactie van het nieuwe identiteitssysteem zou zijn op het publiek, werd gezegd dat het hoofddoel zou zijn om illegale vreemdelingen op te sporen, zodat ze uitgezet konden worden.

Hoewel er burgers waren die nogal wat achterdocht hadden tegen het hele stelsel, de meesten slikten de verklaring van de overheid waarom de identiteitsbewijzen nodig waren. Bijgevolg hadden veel vakbondsleden, die illegale vreemdelingen zagen als een bedreiging van hun baan tijdens een tijd van hoge werkloosheid, dat het een goed idee was, terwijl liberalen er tegen waren omdat het “racistisch” klonk, illegale vreemdelingen waren vrijwel zonder uitzondering niet-blank. Later, toen de overheid automatisch staatsburgerschap verleende aan iedereen die het voor elkaar had gekregen om de Mexicaanse grens over te sluipen en twee jaar in het land was gebleven, verdampte het liberale verzet, behalve bij een kleine harde kern vrijheidslievenden die nog steeds achterdochtig waren.

Alles bij elkaar, was het deprimerend makkelijk voor het systeem om het Amerikaanse publiek te misleiden en te manipuleren, de relatief naïeve “conservatieven” of de verwende en pseudo-wijsneuzige “liberalen.” Zelfs de

vrijheidslievenden, vijandig jegens alle overheid, werden geïntimideerd om akkoord te gaan met de aankondigingen die Big Brother had gedaan dat het nieuwe identificatiesysteem noodzakelijk is voor het vinden en uitroeien van “racisten”, wij dus.

Als de vrijheid van het Amerikaanse volk het enige was dat op het spel stond, zou het bestaan van de Organisatie nauwelijks gerechtvaardigd worden. Amerikanen hebben het recht om vrij te zijn verloren. Slavernij is de juiste en passende toestand voor een volk dat zo pacifistisch, genotzuchtig, onverschillig, goedgelovig, en beneveld is als ons.

Sterker nog, we zijn al slaven. We hebben toegestaan dat een duivelsslimme, vreemde minderheid kettingen legde om onze zielen en gedachten. Deze geestelijke kettingen zijn een erger merkteken van slavernij dan de ijzeren kettingen die er nu aan staan te komen.

Waarom zijn we 35 jaar geleden niet in opstand gekomen, toen ze onze scholen afpakten en ze begonnen met ze te veranderen in raciaal gemixte jungles? Waarom hebben we ze 50 jaar geleden niet allemaal het land uitgegooid, in plaats van ons te laten gebruiken als kanonnenvoer in hun oorlog om Europa te onderwerpen?

Meer ter zake, waarom kwamen we drie jaar geleden niet in opstand, toen ze onze wapens afpakten? Waarom stonden we niet op met gerechtvaardigde woede en sleepten deze arrogante vreemdelingen de straat op en sneden hun kelen toen niet door? Waarom verbrandden we ze niet op brandstapels op iedere straathoek in Amerika? Waarom hebben we geen definitief einde gemaakt aan deze uiterst onaangename en eeuwig opdringerige stam, deze pestepidemie uit het riool van het Oosten, in plaats van gehoorzaam je wapens af te geven?

Het antwoord is eenvoudig. We zouden in opstand zijn gekomen als alles dat ons opgedrongen is in de afgelopen 50 jaar ineens zou zijn opgelegd. Maar omdat de kettingen die ons binden onwaarneembaar gesmeed zijn, schakel voor schakel, hebben we ons onderworpen.

Het toevoegen van iedere nieuwe schakel aan de ketting was nooit genoeg voor ons om er grote drukte over te maken. Het leek altijd makkelijker en veiliger om in te stemmen. En hoe verder we gingen, hoe makkelijker het werd om nog een stap verder te gaan.

Iets dat de historici zullen moeten beslissen, als er ook maar iemand van ons ras zal overblijven om de geschiedenis van dit tijdperk op te tekenen, is het relatieve belang van het ontnemen van de vrijheid en het veranderen van de gemeenschap

van vrije mensen tot een kudde menselijk vee.

Is dat wat ons overkomen is, de geheel doelbewuste onderdanigheid, uitgevoerd door de verraderlijke propaganda door de gecontroleerde massamedia, de scholen, de kerken, en de overheid? Of moeten we een groot gedeelte van de schuld toeschrijven aan onachtzame decadentie, de spiritueel verzwakkende levensstijl die het Westerse volk zichzelf eigen heeft gemaakt in de 20e eeuw?

Waarschijnlijk zijn beide zaken in elkaar verstrengeld, en het zal moeilijk zijn om ze apart te beoordelen. Hersenspoeling heeft decadentie meer acceptabel gemaakt voor ons, en decadentie heeft ons minder resistent gemaakt voor hersenspoeling. In ieder geval zijn we nu te dicht bij de bomen gekomen om de omtrek van het bos nog te kunnen zien.

Maar een ding dat heel duidelijk moet zijn is dat er veel meer dan onze vrijheid op het spel staat. Als de Organisatie nu faalt in zijn doelstelling, is alles verloren, onze geschiedenis, ons erfgoed, alle bloed en offers en vele duizenden jaren streven naar vooruitgang. De vijand die we bevechten heeft de bedoeling de raciale basis van ons bestaan te vernietigen. .

Een excuus voor ons falen zal geen betekenis hebben, want er zal dan alleen een massa onverschillige, gekleurde zombies zijn om te luisteren. Er zullen geen blanken meer zijn die nog aan ons denken, of ons beschuldigen, of ons vergeven voor onze zwakke dwaasheid.

Als we falen, zal God’s grote experiment ophouden te bestaan, en zal deze planeet opnieuw, zoals het miljoenen jaren geleden deed, door de ruimte bewegen verlaten door de hogere mens.

11 oktober. Morgen gaat het gebeuren! Ondanks dat het eenheid acht niet gelukt is om zoveel explosieven te vinden als we wilden, gaan we toch door met het FBI project.

De definitieve beslissing hierover kwam aan het einde van de middag bij een bijeenkomst op het hoofdkwartier van eenheid acht. Henry en ik waren daar beiden aanwezig, net als een hoge officier van het Revolutionaire commando, dat is een goede indicatie van de urgentie die de leiders van de Organisatie in deze operatie zien.

Het is niet gebruikelijk dat leidinggevenden van het Revolutionaire Commando betrokken raken bij acties van eenheden op operationeel niveau. Wij ontvangen operationele orders van, en rapporteren aan het Washington Veld Commando,

waarbij afgevaardigden van Het Oostelijk Commando Centrum in uitzonderlijke gevallen deelnemen als zaken van bijzondere betekenis besloten moeten worden. Slechts tweemaal eerder was ik aanwezig bij een bijeenkomst waarbij iemand was van het Revolutionaire Commando, beide keren om beslissingen te nemen over de communicatiemiddelen van de Organisatie, die ik ontwierp. En dat was natuurlijk voordat we ondergronds gingen.

Dus de aanwezigheid van Majoor Williams (een pseudoniem, geloof ik) op onze bijeenkomst vanmiddag maakte een sterke indruk op ons allemaal. Ik was gevraagd om aanwezig te zijn omdat ik verantwoordelijk ben voor het goede functioneren van de bom. Henry was er omdat hij hem zou bezorgen.

De reden voor deze bijeenkomst was het falen van eenheid acht om wat ik en Ed Sanders minimaal dachten nodig te hebben aan hoeveelheid explosieven bijeen te krijgen, om grondig werk af te leveren. Ed is de militair expert van eenheid acht, en heel interessant, een voormalig speciaal agent van de FBI, die bekend is met de structuur en plattegrond van het FBI gebouw.

We hadden zorgvuldig berekend dat we minimaal 5.000 kilo TNT, of een vergelijkbare hoeveelheid springstof nodig hadden om een belangrijk gedeelte van het gebouw en het nieuwe computercentrum in de kelder te verwoesten. Om aan de veilige kant te zitten vroegen we om 10.000 kilo. Maar we hebben slechts 2.500 kilo, en dat is bijna allemaal kunstmest op basis van ammoniumnitraat, wat veel minder effectief is voor ons doel dan TNT.

Nadat ze aanvankelijk twee kisten met explosieve gelatine hadden geleverd, had eenheid acht kans gezien om 200 kilo dynamiet uit een andere opslagplaats bij de aanleg van de metro mee te nemen. We hebben de hoop opgegeven om op deze manier voldoende springstof bij elkaar te krijgen. Hoewel er iedere dag grote hoeveelheden springstof bij de aanleg van de metro gebruikt worden, wordt het opgeslagen in kleine hoeveelheden en toegang krijgen is erg ingewikkeld. Twee mensen van hun eenheid werden bijna gepakt toen ze het dynamiet meenamen.

Afgelopen donderdag, toen de klus voor ons geklaard zou moeten zijn, waren drie mensen van eenheid acht bezig met een nachtelijk bezoek aan een groothandel in agrarische producten dichtbij Fredericksburg, ongeveer 300 km ten zuiden van hier. Ze vonden geen explosieven, maar vonden wel wat ammoniumnitraat, wat ze meenamen: 44 zakken van 50 kilo.

Door er olie door te mengen en het goed opeen te pakken, ontstaat een effectief explosief, waarbij het doel zich beperkt tot het verplaatsen van een hoeveelheid vuil of steen. Maar bij het oorspronkelijke plan voor het maken van de bom waren

we uitgegaan van voornamelijk zwaardere explosieven die het mogelijk maakten om door twee lagen van gewapend beton te dringen en een schokgolf te veroorzaken die zwaar genoeg was om de gevel van een massief en degelijk gebouw te blazen.

Uiteindelijk, twee dagen geleden, is eenheid acht begonnen met waar ze meteen mee hadden moeten starten. Dezelfde drie kameraden die het ammoniumnitraat hadden gehaald gingen naar Maryland met hun vrachtwagen om een militaire opslagplaats leeg te halen. Ik moest er van fronsen toen Ed Sanders zei dat we een contactpersoon daar binnen hadden die in staat was ons te helpen.

Maar, sinds vanmiddag, heeft niemand meer iets van ze vernomen, en het Revolutionaire Commando wil niet langer wachten. De positieve en negatieve punten om door te gaan met wat we hebben zijn deze:

Het systeem beschadigd ons ernstig door met het arresteren van onze "legalen" door te gaan, waarvan de Organisatie grotendeels afhankelijk is voor haar inkomsten. Als er geen inkomsten meer zijn, zullen onze ondergrondse eenheden gedwongen zijn om op grote schaal roofovervallen te plegen om henzelf te onderhouden.

Daarom vindt het Revolutionaire Commando het noodzakelijk direct toe te slaan door een flinke tik uit te delen welke niet alleen de arrestaties van onze "legalen" door de FBI zal stopzetten, althans voorlopig, maar ook de moraal door de gehele Organisatie zal doen stijgen door het systeem voor schut te zetten en een demonstatie te geven van onze mogelijkheid om toe te slaan. Van wat Williams zei, maak ik op dat deze twee doelen nog urgenter zijn dan het oorspronkelijke doel van de vernietiging van de bankcomputer.

Aan de andere kant, als we een tik uitdelen die geen echte schade toebrengt aan de geheime politie van het Systeem falen we niet alleen om deze twee doelen te bereiken maar, door de vijand te informeren over onze intentie en tactiek, maken we het veel moeilijker om de computers op een later tijdsstip te vernietigen. Deze gedachte kwam van Henry, zijn grote gave is het vermogen om altijd het hoofd koel te houden en zich niet te laten afleiden van toekomstige doelen door tijdelijke moeilijkheden. Maar hij is ook een goed soldaat en ziet ernaar uit om zijn deel van de werkzaamheden van morgen uit te voeren, ondanks zijn gevoel dat we niet toe moeten slaan totdat we er zeker van zijn dat we grondig werk af kunnen leveren.

Ik geloof dat de mensen van het Revolutionaire Commando ook het gevaar begrijpen van haastige, en voortijdige actie. Maar wij kunnen niet alle factoren overwegen die zij moeten overwegen. Williams is duidelijk overtuigd dat het de

voorkeur heeft om nu direct de versnellingsbak van de FBI stuk te laten lopen, anders zullen ze ons platwalsen. Het overgrote deel van het gesprek van vanmiddag richtte zich op de vraag hoeveel schade we precies toe konden brengen met onze huidige hoeveelheid explosieven.

Als we, in overeenstemming met ons oorspronkelijke plan, een vrachtwagen naar binnen rijden door de hoofdingang van de goederenontvangst van het FBI gebouw en hem opblazen in het gedeelte waar de goederen worden gelost, zal de explosie plaats hebben op een grote binnenplaats, in de open lucht aan alle zijden omgeven door zwaar metselwerk. Ed en ik zijn het erover eens dat we onder deze omstandigheden met de huidige hoeveelheid explosieven niet in staat zullen zijn structurele schade toe te brengen

We kunnen een verwoesting veroorzaken in alle kantoren met raamopeningen naar de binnenplaats, maar er is geen hoop de gevels weg te blazen of door te dringen tot in de kelder waar de computers staan. Enkele honderden mensen zullen sterven, maar de machine zal waarschijnlijk blijven draaien.

Sanders vroeg om nog een dag of twee te wachten om zijn eenheid nog een kans te geven meer explosieven te vinden, maar zijn verzoek werd verzwakt door het feit dat ze er de afgelopen twaalf dagen niet in waren geslaagd om het noodzakelijke te vinden. Nu iedere dag bijna honderd van onze “legalen” werden gearresteerd, kunnen we niet het risico nemen om nog twee dagen te wachten, zei Williams, tenzij we er zeker van kunnen zijn dat deze twee dagen ons op zullen leveren wat we nodig hebben.

Wat we uiteindelijk besloten hebben is om te proberen onze bom naar binnen te krijgen op de 1e verdieping van de kelder, welke ook een goedereningang heeft aan de 10e straat, direct naast de hoofd goedereningang. Als we onze bom laten ontploffen in de kelder onder de binnenplaats, zal de uitwerking ervan veel effectiever zijn. Het zal vrijwel zeker de vloer van de kelder doen instorten waarbij de computers begraven worden. Verder zal het de meeste, zo niet alle, communicatie- en elektriciteitsvoorzieningen van het gebouw vernietigen, omdat deze zich in de kelder bevinden. De grote vraag is of er voldoende schade wordt aangericht aan het gebouw om het voor lange tijd onbruikbaar te maken. Zonder een gedetailleerde plattegrond van het gebouw en een team van architecten en bouwkundig ingenieurs kunnen we die vraag simpelweg niet beantwoorden.

Het nadeel om voor de kelder te kiezen is dat er relatief weinig goederen afgegeven worden, en de ingang meestal gesloten is. Henry is bereid om met de vrachtwagen dwars door de gesloten toegangspoort te rijden, als dat nodig is.

We zien wel. Morgen zullen we veel meer weten dan vandaag.

Hoofdstuk 6

13 Oktober 1991. Gisterochtend om 9:15 is onze bom in het nationale hoofdkwartier van de FBI ontploft. Onze zorgen over de relatief kleine hoeveelheid explosieven waren ongegrond, de schade was enorm. We hebben zeker een groot deel van de FBI operaties verijdeld, zeker voor de eerst komende weken, en het ziet ernaar uit dat wij ons doel bereikt hebben: de vernietiging van hun nieuwe computersysteem.

Mijn dagelijks werk startte iets voor vijf uur gisterochtend, toen ik Ed Sanders ging helpen met het mixen van stookolie met ammoniumnitraatkunstmest in de garage van eenheid acht. We zetten de 50 kilo zware zakken naast elkaar en prikten er met een schroevendraaier gaten in, net genoeg om een nauwe opening te krijgen. Terwijl ik de zakken vasthield goot Ed er vijf liter olie in.

Daarna plakten we een groot vierkant stuk tape over de opening, en schudde ik de zak om de inhoud te mixen terwijl Ed zijn olieblik weer vulde. We deden er bijna drie uur over om de 44 zakken te vullen, dit werk putte mij erg uit.

Ondertussen stolen Henry en George een kleine vrachtwagen. Met bijna twee en een halve ton aan explosieven hadden we geen grote oplegger nodig, dus hebben we besloten om een kleine vrachtwagen van een kantoorartikelenbedrijf te nemen. Ze volgden gewoon de vrachtwagen totdat hij stil stond om spullen af te leveren. Toen de bestuurder – een neger – de laadklep open deed en naar binnen ging, sprong Henry achter hem aan en maakte hem snel en stil onschadelijk met zijn mes.

Toen volgde George met de auto terwijl Henry de vrachtwagen naar de garage reed. Ze kwamen binnenrijden terwijl Ed en ik net klaar waren met ons werk. Ze zijn er zeker van dat niemand op straat er iets van heeft gemerkt.

We deden er nog een half uur over om ongeveer een ton kopieerpapier en andere kantoorartikelen uit de vrachtwagen te laden en voorzichtig onze dozen met dynamiet en de zakken met geprepareerde kunstmest in te laden. Uiteindelijk, leidde ik de kabel en de schakelaar van de ontsteking via een opening vanuit de laadruimte de cabine in. We lieten het lichaam van de bestuurder achterin de vrachtwagen liggen.

George en ik gingen op weg naar het FBI gebouw met de auto, en Henry volgde ons in de vrachtwagen. We waren van plan te parkeren in de tiende straat nabij de vrachtingang en te wachten totdat de deur van de kelderverdieping was geopend voor een andere vrachtwagen, terwijl Henry in ‘onze’ vrachtwagen twee blokken verderop wachtte. We zouden hem een signaal geven via een walkietalkie.

Toen we langs het gebouw reden, zagen we dat de ingang naar de kelderverdieping open stond, er stond niemand op wacht. We waarschuwden Henry en reden door totdat we nog eens zeven of acht blokken verder waren, totdat we een goede plek vonden om te parkeren. Daarna begonnen we langzaam terug te lopen, terwijl we steeds op onze horloges keken.

We waren nog twee blokken van het FBI gebouw verwijderd, toen de grond onder onze voeten hevig schudde. Een ogenblik later raakte de schokgolf ons – een oorverdovend “ka-whoem” – gevolgd door een bulderend en enorm dreunend geluid, hierna volgde het geluid met een hogere toonhoogte van een enorme hoeveelheid brekend glas overal om ons heen.

De glazen ruiten van de winkel naast ons, en tientallen ruiten uit de hele straat veranderden in scherven. Een glinsterende en dodelijke regen van vallende glasscherven van de bovenverdiepingen van nabijgelegen gebouwen in de straat duurde enkele seconden, terwijl er een zwarte rookkolom in de lucht verderop omhoog steeg.

We renden de laatste twee blokken, en we waren ontzet over wat we zagen. Op het eerste gezicht, een volledig intact FBI gebouw, behalve natuurlijk dat bijna alle ruiten ontbraken. We gingen naar de vrachtingangen aan de tiende straat waar we een paar minuten geleden nog langsreden. Een dikke, verstikkende rook kwam uit de ingang van de kelder, en het was niet zinvol om hierlangs naar binnen proberen te komen.

Tientallen mensen haastten zich van de vrachtingang naar het centrale binnenhof, sommigen gingen naar buiten, anderen naar binnen. Velen zwaar bloedend uit de wonden die het vallend glas had veroorzaakt, Allen hadden een uitdrukking van shock en verbluft ongeloof op hun gezicht. George en ik haalden een keer diep adem en haastten ons door de ingang. Niemand lette op ons, ze keken niet eens naar ons.

De toestand op het binnenhof was er een van vergaande verwoesting. De hele Pennsylvania Avenue vleugel van het gebouw, voor zover we konden zien, was ingestort, gedeeltelijk op het binnenhof, gedeeltelijk op Pennsylvania Avenue. Er was een enorm gapend gat in de bestrating van het binnenhof, net achter het ingestorte metselwerk, en het was dit gat waar de kolom van zwarte rook vanuit opsteeg.

Gekantelde vrachtwagens en auto’s, kapotgeslagen kantoormeubelen en puin van het gebouw lagen wijdverspreid – net als de lichamen van een schokkend groot

aantal slachtoffers. Er hing een allesoverheersende zwarte rook, brandend in onze ogen en longen die de zonnige ochtend veranderde in bijna duisternis.

We stapten enkele stappen het binnenhof op om de door ons aangerichte schade beter te bekijken. We moesten door een kniediepe zee van papier waden, die uit de enorme hoeveelheid bureaudossierkasten ter rechterzijde – misschien wel duizend – was ontstaan. Het leek erop dat ze massaal uit het gebouw het binnenhof op waren gegleden, vanuit een van de hoger gelegen verdiepingen van de ingestorte vleugel, en nu was er een in elkaar verstrikte berg van verbogen en kapotte dossierkasten van zes meter hoog en 25 tot 30 meter lang, waarvan de inhoud over het hele binnenhof verspreid lag, het lag vol met papier.

Terwijl we met een gemengd gevoel van horror en opluchting naar de verwoesting keken, kwam Henry's hoofd ineens een paar meter van ons vandaan te voorschijn. Hij klom uit een kloof in de berg papier en kantoormeubelen. We waren allebei geschrokken om hem te zien, omdat hij na het parkeren van de vrachtwagen ruim voordat de bom zou afgaan het terrein zou verlaten en op ons zou wachten bij de vooraf afgesproken plaats.

Hij legde snel uit dat alles in de kelder erg gemakkelijk ging zodat hij in de omgeving op de explosie besloot te wachten. Hij zette de schakelaar van het tijdsmechanisme van de ontsteking om, terwijl hij via de helling het gebouw inreed, zodat er geen mogelijkheid meer was om van gedachten te veranderen als zich moeilijkheden voordeden. Maar er kwamen geen moeilijkheden. Niemand keek naar hem om, alleen een normale zwaai van een zwarte bewaker, toen hij met de vrachtwagen naar binnen reed. Twee andere vrachtwagens waren aan het uitladen bij het vrachtplatform, maar Henry reed langs hen heen en parkeerde zijn vrachtwagen zo dicht mogelijk onder het midden van de Pennsylvania Avenue vleugel van het FBI gebouw, voorzover hij dat in ieder geval kon beoordelen.

Hij had wat vrachtpapieren geregeld voor het geval iemand er naar vroeg, maar niemand deed dat. Hij liep langs de onoplettende zwarte bewaker, over de helling, en naar buiten de straat op.

Hij wachtte bij een telefooncel tot een minuut voor de verwachte ontploffing, daarna belde hij naar de redactie van de Washington post. Zijn korte bericht was als volgt: "Drie weken geleden doodde u en de uwen Carl Hodges in Chicago. Nu maken we de score gelijk voor jullie vrienden bij de Politieke Politie. Binnenkort komen we ook met jullie afrekenen en met de rest van de verraders. Leve Blank Amerika!"

Dat zal wel genoeg commotie veroorzaken om morgen wat mooie krantenkoppen

en commentaren op te leveren.

Henry was terug bij het FBI gebouw in minder dan een minuut, en die minuut had hij goed gebruikt: Hij wees naar zijn aansteker en daarna naar de grijsachtige rook die uit de berg kapotte archiefkasten te voorschijn kwam. Toen liet hij met een vlugge glimlach zijn aansteker terug in zijn zak vallen. Henry is een eenmansleger!

Op het moment dat we besloten het gebouw te verlaten, hoorde ik een angstige kreun en keek naar beneden. Daar zag ik een jong meisje, ongeveer twintig jaar oud, voor de helft bedekt door een stalen deur en ander puin. Haar mooie gezicht was vuil en bekrast, en het leek erop dat ze maar half bij bewustzijn was. Ik tilde de deur van haar af en zag dat een van haar benen ernstig gebroken was, en er bloed stroomde uit een wond aan haar zij.

Ik nam snel de riem van haar jurk om de wond af te binden. De stroom bloed vertraagde enigszins, maar niet genoeg. Ik scheurde een gedeelte van haar jurk af en vouwde het tot een drukverband die ik op de snee in haar been hield. George haalde de veter uit zijn schoen om het drukverband daarmee op zijn plaats te houden. Zo voorzichtig mogelijk droegen wij haar naar het voetpad. Ze kreunde luid toen haar gebroken been weer gestrekt werd.

Behalve haar been, scheen het meisje geen ernstige verwondingen te hebben en waarschijnlijk zal alles wel goed met haar komen. Dat geldt niet voor veel anderen. Toen ik me over het meisje heen bukte om het bloeden te stelpen werd ik me voor het eerst bewust van het kreunen en schreeuwen van tientallen andere mensen op het binnenhof. Nog geen zeven meter verderop lag een vrouw, onbeweeglijk, haar gezicht bedekt met bloed en een gapende wond aan de zijkant van haar hoofd – een vreselijk gezicht dat ik nog levendig voor me zie elke keer als ik mijn ogen sluit.

Volgens de laatste schatting, zijn er ongeveer 700 personen omgekomen tijdens de ontploffing of stierven vervolgens in het puin. Dat getal omvat ook de ongeveer 150 personen die in de kelder waren ten tijde van de ontploffing, en wiens lichamen niet teruggevonden zijn.

Volgens de nieuwslezer zou het nog meer dan twee weken kunnen duren voordat er genoeg puin is weggehaald om volledige toegang te kunnen krijgen tot dat gedeelte van het gebouw. Nadat wij deze en andere verslaggeving gisteren gehoord hadden, wisten we vrijwel zeker dat de nieuwe computers in de kelder totaal vernietigd of ernstig beschadigd waren.

Gisteren en vandaag hebben we constant naar de tv gekeken om te zien hoe de

reddingsploegen de doden en gewonden naar buiten brachten. Het is een moeilijk te dragen verantwoordelijkheid voor ons, zeker omdat de meeste slachtoffers van onze bom enkel pionnen van het systeem waren, en niet meer toegewijd zijn aan de zieke opvattingen of de raciaal destructieve doelen van het systeem dan ons.

Maar er is geen manier waarop we het systeem kunnen vernietigen zonder vele duizenden onschuldige mensen pijn te doen - geen manier. Het is een kanker die te diep in ons vlees geworteld is. En als wij het Systeem niet vernietigen voordat het ons vernietigd – als wij deze kanker niet uit ons levende vlees snijden – zal ons gehele ras sterven.

We hebben dit al eerder besproken en we zijn allemaal overtuigd dat wat we deden gerechtvaardigd is, maar het blijft moeilijk om ons eigen volk zo intens te zien lijden vanwege onze daden. Omdat Amerikanen vele jaren lang niet bereid waren onprettige beslissingen te nemen zijn wij nu gedwongen beslissingen te nemen die inderdaad hard zijn.

En is dat niet de sleutel tot het hele probleem? De verwording van ons volk door de Joods-liberale-democratische-gelijkheidsplaag die ons teistert, komt duidelijk tot uiting in onze zachtheid van geest, in onze onwil om de harde realiteit van het leven te erkennen, meer dan in iets anders.

Liberalisme is in hoofdzaak een vrouwelijk, onderdanig wereldbeeld. Misschien is kinderlijk een beter woord dan vrouwelijk. Het is het wereldbeeld van mensen die de morele hardheid en de spirituele kracht om het gevecht om het bestaan aan te gaan niet hebben, die de realiteit niet kunnen aanvaarden dat de wereld geen grote, rose-en-blauw geverfde crèche is waar de leeuwen naast de lammeren liggen en waar iedereen nog lang en gelukkig leeft.

Geestelijk gezonde mensen van ons ras zouden zelfs niet moeten willen dat de wereld zo was, zelfs als dat mogelijk zou zijn. Het is een vreemde, hoofdzakelijk Oosterse kijk op het leven, eerder het wereldbeeld van slaven dan dat van vrije Westerse mensen.

Maar het is doorgedrongen tot diep in onze hele maatschappij. Zelfs zij die niet bewust de liberale doctrines aanvaarden, zijn erdoor aangetast. Decennium na decennium werd het rassenprobleem in Amerika erger. Maar de meerderheid van hen die een oplossing wilden, die een blank Amerika wilden bewaren, konden nooit de moed opbrengen om de voor de hand liggende oplossingen onder ogen te zien.

Alles wat de liberalen en de Joden hoefden te doen was beginnen te klagen over "onmenselijkheid" of "onrecht" of "genocide", en het grootste deel van onze

mensen die hun best deden een oplossing te vinden trokken hun staart in als een geslagen hond. Omdat er nooit een manier bestond om het rassenprobleem op te lossen, die "acceptabel voor iedereen" was of die iedere betrokkene er vriendelijk van overtuigde deze te aanvaarden zonder ophef of onbehagen, bleven ze proberen het te negeren, hopend dat het vanzelf wel weg zou gaan. En hetzelfde gold voor het Joodse probleem en het immigratieprobleem en het overbevolkingsprobleem en het eugeneticaprobleem en voor duizenden andere gerelateerde problemen.

Ja, het onvermogen om de waarheid onder ogen te zien en moeilijke beslissingen te nemen, dat is de meest treffende omschrijving van de liberale ziekte. Altijd proberen een klein onbehagen nu te vermijden, zodat een groot ongemak later onvermijdelijk wordt, altijd elke verantwoordelijkheid naar de toekomst toe uit de weg gaan, dat is hoe de liberale geest werkt.

Desondanks draait mijn maag zich om en kan ik niet ademen telkens als de camera inzoomt op het meelijwekkende, verminkte lijk van één of ander ongelukkig meisje - of zelfs van een FBI agent, die van onder het puin wordt gehaald. Het is een vreselijke taak die we voor ons hebben.

En het is nu wel duidelijk dat de gecontroleerde media het publiek ervan probeert te overtuigen dat wat we doen, verschrikkelijk is. Ze benadrukken opzettelijk het lijden dat we veroorzaakten door bloederige close-ups te tonen van slachtoffers en traanrijke interviews met hun familieleden.

Interviewers stellen suggestieve vragen als deze: " Wat voor onmenselijke beesten denkt u dat het zijn, die uw dochter zoiets aandeden?" Ze hebben duidelijk de beslissing genomen om het opblazen van het FBI gebouw als de gruwelijkheid van de eeuw neer te zetten.

En het is inderdaad een daad van niet eerder vertoonde omvang. Al de bomaanslagen, brandstichtingen en moorden, uitgevoerd door links in dit land, waren daarmee vergeleken van geen betekenis.

Maar wat een verschil in de houding van de nieuwsmedia, ik herinner me nog een lange reeks van Marxistische terreur twintig jaar geleden, tijdens de Vietnamoorlog. Een aantal regeringsgebouwen werden in brand gestoken of opgeblazen en daarbij werden verscheidene onschuldige omstander gedood, maar de pers beschouwde dit altijd als een idealistische daad van ‘protest’.

Er was een bende gewapende revolutionaire negers die zich de ‘Zwarte Panters’ noemden. Elke keer als zij een vuurgevecht met de politie hadden, interviewde de pers de huilende weduwen van de gedode ‘Zwarte Panters’ – en niet de weduwen

van de gesneuvelde politieagenten. Toen een Negerin, die bij de Communistische Partij hoorde, van plan was een vuurgevecht in een rechtszaal te beginnen, en zelfs het wapen leverde waarmee de rechter vermoord werd, probeerde de pers haar als een volksheld neer te zetten.

Maar goed, zoals Henry gisteren de Washington Post al waarschuwde, zullen we spoedig beginnen met het gelijk maken van de score. Eens zullen we een oprechte Amerikaanse Pers hebben, maar voordat het zover is zullen eerst heel wat kelen van redacteurs moeten worden doorgesneden.

16 oktober. Ik ben terug bij mijn oude vrienden in eenheid twee. Ik schrijf deze woorden onder een kleine olielamp op de zolder van hun schuur die eenheid twee voor Katherine en mij beschikbaar had. Een beetje kil en primitief, maar we hebben tenminste volledige privacy. Dit is de eerste keer dat wij de hele nacht samen waren met ons tweeën.

Eigenlijk zijn wij niet hiernaartoe gekomen voor een stoeipartij in het hooi, maar om een grote hoeveelheid munitie op te halen. De mensen van eenheid acht, die hier vorige week naartoe gestuurd werden om te zoeken naar explosieven voor het FBI project, waren tenminste nog gedeeltelijk succesvol; ze vonden dan wel geen grote hoeveelheid explosieven, wat ze wel vonden vonden ze te laat, en ze kwamen bijna om het leven – maar ze verwierven wel een grote hoeveelheid militair materieel dat de Organisatie goed kan gebruiken.

Ze hebben mij niet alle details verteld, maar ze hebben een twee en een half tons vrachtwagen het militaire opslagterrein in Aberdeen op kunnen krijgen, een terrein ongeveer 40 km hier vandaan, hem volgeladen met munitie, en weer naar buiten weten te krijgen – met de hulp van iemand aan de binnenzijde. Ongelukkigerwijze werden ze verrast bij het leeghalen van een opslagbunker en moesten ze zich een weg naar buiten schieten. Hierbij raakte een van hen ernstig gewond.

Het lukte hen hun achtervolgers af te schudden en ze wisten de boerderij van eenheid twee net buiten Baltimore te bereiken, en hier verbergen ze zich sindsdien. De geraakte man was door de shock en het bloedverlies bijna gestorven, maar er waren geen belangrijke organen beschadigd en nu ziet het ernaar uit dat hij het gaat redden, hoewel hij nog steeds te zwak is om vervoerd te worden.

De twee anderen hebben zichzelf bezig gehouden door aan hun vrachtwagen te werken, deze staat precies onder ons geparkeerd. Ze hebben hem in een andere kleur geschilderd en een paar andere veranderingen aangebracht, zodat hij niet herkenbaar is als ze er eventueel mee terug naar Washington rijden.

Zij nemen niet het grootste deel van de munitie mee, het meeste wordt hier opgeslagen en gebruikt om eenheden in deze omgeving te bevoorraden. Het Washington Veld Commando heeft onze eenheid de eerste keus gegeven bij dit materiaal.

En er is een heel assortiment. Waarschijnlijk zijn de 30 kisten met fragmentatiegranaten – dat zijn 750 handgranaten! – het meest waardevol. Wij nemen twee kisten mee terug.

Verder zijn er ongeveer 100 landmijnen van verschillende typen en afmetingen - handig voor het maken van valstrikbommen. Wij zullen er twee of drie uitkiezen.

Verder zijn er nog ontstekingsmechanismen in overvloed. Ontstekers voor bommen, mijnen, granaten et cetera. En acht spoelen met explosiedraad. En een kist warmtegranaten. En van alles en nog wat.

Bovendien is er zelfs een 225 kilo zware bom voor algemeen gebruik. Maar ze maakten zoveel lawaai toen ze probeerden de bom op de vrachtwagen te krijgen, dat een bewaker hen hoorde. Wij zullen de bom met ons mee terug nemen. Hij bestaat uit ongeveer 120 kilo springstof, een mengsel van TNT en aluminium poeder, en we kunnen het uit z'n omhulsel smelten en er kleinere bommen van maken.

Katherine en ik zijn beiden heel gelukkig dat wij deze reis samen konden maken, maar de omstandigheden zijn moeilijk. George vroeg eerst aan Henry en mij om te gaan, maar Katherine maakte bezwaar. Ze vond dat ze nog niet één keer de kans had gekregen om aan acties deel te nemen van onze eenheid, en eigenlijk was ze de laatste maand vrijwel niet buiten onze twee schuilplaatsen geweest. Ze was niet van plan om alleen maar als kok en huishoudster te spelen voor de rest van ons.

We waren allemaal een beetje gespannen na de grote bomaanslag, en Katherine was behoorlijk fel – soms leek ze wel een jokkebrok (Aantekening voor de lezer: de vrouwenbevrijdingsbeweging was een vorm van massapsychose die uitbrak tijdens de laatste drie decennia van het Oude Tijdperk. Vrouwen die ermee besmet waren ontkenden hun vrouwelijkheid en stonden erop dat ze "mensen" waren, geen "vrouwen". Deze dwaling werd gepromoot en aangemoedigd door het Systeem als een middel om ons ras te verdelen tegen zichzelf.) George protesteerde hevig dat zij helemaal niet werd gediscrimineerd, haar make-up en vermommingsbekwaamheden waren erg waardevol voor onze eenheid geweest, en hij wees de taken uitsluitend toe op basis van hoe hij dacht dat we het effectiefst zouden functioneren.

Ik probeerde de discussie te verzachten door voor te stellen dat het misschien minder verdacht was om als man en vrouw met een lading smokkelwaar te rijden dan twee mannen met elkaar. De politie heeft veel auto's gestopt om te doorzoeken in de regio Washington in de afgelopen paar dagen.

Henry ging akkoord met mijn suggestie, en George moest schoorvoetend toegeven. Ik ben bang dat hij vermoedt dat de uitbarsting van Katherine gedeeltelijk komt omdat ze er de voorkeur aan geeft bij mij te zijn dan de hele dag alleen te zijn met hem.

We hebben George nog niet over onze verhouding verteld, maar het is niet waarschijnlijk dat George of Henry het nog niet gemerkt hebben dat we samen iets hebben. Hierdoor ontstaat een nogal onhandige situatie voor ons allemaal. Dit staat volledig los van het feit dat George en Henry gezonde mannen zijn en dat Katherine de enige vrouw onder ons is, het is een probleem van Organisatorische discipline.

De organisatie heeft toelagen voor getrouwde stellen gemaakt, als zowel de man als de vrouw lid is van een eenheid, waarbij de mannen een veto stem kunnen uitbrengen inzake alle orders gegeven aan hun vrouw. Maar met deze uitzondering, dat vrouwen onderworpen zijn aan dezelfde discipline als mannen, en, ondanks de informele sfeer die in vrijwel alle eenheden heerst, is iedere inbreuk op de Organisatorische discipline een zeer serieuze zaak.

Katherine en ik hebben hierover gesproken, en we willen onze groeiende relatie niet als uitsluitend seksueel beschouwen, zonder verdere verplichtingen, maar we zijn er ook nog niet aan toe om het officieel te maken. We moeten bijvoorbeeld nog veel over elkaar leren. En we hebben allebei een belangrijke verplichting naar de Organisatie en naar onze eenheid toe, en we moeten niet te makkelijk iets doen dat die verplichting kan schaden.

Toch zullen we de dingen op de een of andere manier spoedig moeten oplossen.

Hoofdstuk 7

23 Oktober, 1991. Vanochtend had ik voor het eerst de mogelijkheid om te schrijven sinds Katherine en ik afgelopen week de munitie in Maryland ophaalden. Onze eenheid heeft drie opdrachten uitgevoerd in de afgelopen zes dagen.

Al met al, wordt de organisatie verantwoordelijk gehouden voor meer dan 200 verschillende incidenten in verschillende delen van het land, zo meldde het nieuws. We zitten nu echt diep in een guerrillaoorlog.

Afgelopen maandagavond, hebben Henry, George en ik de Washington Post overvallen. Het was een snelle klus en vergde weinig voorbereiding. Hoewel we wel een paar minuten ruzieden over de manier waarop het gedaan moest worden.

Henry wilde achter het personeel aangaan, maar in plaats daarvan hebben we een van hun persen vernield. Henry's idee was dat we met ons drieën met geweld naar binnen zouden stormen om ons zo naar de nieuwskamer en de redactiekantorenop de zesde verdieping van de Washington Post te begeven, om op die manier zoveel mogelijk mensen te doden met fragmentatiegranaten en machinegeweren. Als we vlak voor hun deadline van half acht 's avonds zouden zijn, zouden we bijna iedereen binnen aantreffen.

George verwierp deze manoeuvre, omdat het te riskant zou worden zonder gedetailleerde planning. Honderden mensen werken in het Washington Post gebouw, en de geluiden van ontploffende granaten en machinegeweren zouden er waarschijnlijk voor gezorgd hebben dat velen van hen zich massaal naar de trappen en de lobby zouden hebben begeven. Als we in de lift naar beneden zouden gaan, zou iemand de stroom af kunnen snijden en zouden we gevangen zitten.

Aan de andere kant, de perskamer van de Washington Post is zichtbaar door een grote glasplaat vanuit de lobby. Dus maakte ik een geïmproviseerde bom door een handgranaat aan een kleine antitankmijn te plakken. Het hele geval woog zo'n drie kilo en zag er nogal raar uit, maar kon wel zo'n vijftien meter gegooid worden als een soort van te grote granaat.

We parkeerden in een steegje zo'n 100 meter van de hoofdingang van de Washington Post. Meteen nadat George de bewaker ontwapend had, schoot Henry een groot gat in het raam van de perskamer met z'n jachtgeweer met afgezaagde loop. Toen trok ik de pin uit de granaatmijn die ik gemaakt had en ik gooide hem in de wals van de dichtstbijzijnde pers, die net klaar werd gemaakt om de krant te drukken die nacht.

We doken achter een betonnen verschansing terwijl de bom explodeerde, meteen erna gooiden Henry en ik een half dozijn 'termiet' granaten de perskamer in. We waren alweer terug in het steegje voordat ook maar iemand naar buiten was gekomen, dus niemand zag onze auto. Katherine had, zoals gewoonlijk, weer magische dingen gedaan met onze gezichten.

De volgende morgen verscheen de Post ongeveer een uur later dan normaal op straat, en abonnees misten hun krant helemaal, aangezien de vroege edities waren overgeslagen, maar behalve dat leek de Washington Post er niet slechter aan toe. We hadden een pers zwaar beschadigd en we hadden de ruimte uitgerookt met onze brandgranaten, waarvan er één een vat met inkt in brand zette, maar de Post zelf had nauwelijks iets van z'n capaciteit om leugens en vergif te verspreidden verloren, ondanks onze inspanningen.

We waren best wel droevig over dit resultaat. Het werd ons duidelijk dat we een belachelijk risico hadden genomen dat lang niet op kon wegen tegen het voordeel dat verwacht kon worden.

We hebben besloten dat we in de toekomst geen missies op eigen initiatief meer zullen ondernemen voordat we het doel zorgvuldig hebben geëvalueerd en dat we onszelf hebben overtuigd dat het het risico waard is. We kunnen het ons niet veroorloven het systeem aan te vallen alleen om het belang van de aanval, anders worden we net een leger van muggen die een olifant proberen dood te bijten. Bij elke slag moet zorgvuldig worden gekeken naar het resultaat.

Achteraf gezien leek Henry's idee over het aanvallen van de nieuwskamer en de redactiekantoren veel beter. We hadden een paar dagen langer de tijd moeten nemen om een goed plan te bedenken om de Post echt te verlammen, in plaats van een onzorgvuldig geplande aanval op de persen uit te voeren. Het enige waar we in zijn geslaagd is in het waakzaam maken van de Post en in het gevaarlijker maken van toekomstige aanvallen.

We hadden er de volgende ochtend hoe dan ook gedeeltelijk vrede mee. We vermoedden dat het personeel het grootste deel van de nacht bezig is geweest met het schrijven van een nieuw stuk over de gebeurtenissen van de avond, en zouden, hierdoor, nu uitslapen. We besloten om een van hen een bezoekje te brengen.

Nadat we de krant gelezen hadden, waren we het erover eens dat we de redacteur van de redactiepagina zouden pakken, aangezien hij een bijzonder wreed stuk over ons had geschreven. Zijn woorden waren doordrenkt met Talmud-achtige haat. Racisten als wij, zei hij, verdienden geen medeleven van de politie of van de nette

burgers. We zouden ter plekke neergeschoten moeten worden als hondsdolle honden. Dit is in schril contrast met zijn gewoonlijke aandacht voor zwarte verkrachters, moordenaars en zijn tirades tegen 'politiegeweld' en 'overreactie'!

Aangezien zijn artikel aanspoorde tot moord, leek het ons gepast om hem een voorproefje te geven van zijn eigen medicijn.

Henry en ik reden met de bus naar het centrum van de stad, waar we een taxi aanhielden met een neger als chauffeur. Tegen de tijd dat we de oprit van de redacteur opreden in Silver Spring, lag de zwarte dood in de kofferbak.

Ik wachtte in de taxi terwijl Henry aanbelde en tegen de vrouw die opendeed zei dat hij een pakje kwam bezorgen van de Post, en dat hij een handtekening nodig had op het ontvangstbewijs. Toen de slaperig ogende redacteur een moment later in z'n badjas in de deuropening verscheen, schoot Henry hem letterlijk in tweeën met twee schoten van z'n afgezaagde jachtgeweer, welke hij onder zijn jas had.

Op woensdag vernielden we met z'n vieren (Katherine bestuurde de auto) de meest krachtige tv-zendmast in het Washington gebied. Deze actie was hachelijk, en er waren momenten waarop ik dacht dat we er niet mee weg zouden komen.

Het is nog steeds niet duidelijk wat voor effect onze acties hebben op het grote publiek. Voor het grootste deel gaan ze gewoon door met hun zaken zoals ze dat altijd al hebben gedaan.

Hoewel, er toch wel effecten zijn. De Nationale Garde van zo'n twaalf staten zijn opgeroepen om de locale politiemachten te versterken en er zijn nu grote, 24 uur per etmaal bemande wachtposten gestationeerd bij elk regeringsgebouw in Washington, bij de grote mediakantoren in een aantal steden en bij de huizen van honderden hoge ambtenaren.

Binnen een week verwacht ik, dat elk congreslid, elke federale rechter en elke federale bureaucraat vanaf assistent-secretaris en hoger, allemaal een permanente bodyguard toegewezen zullen krijgen. Alle zandzakken, machinegeweren en zandkleurige uniformen die men overal in Washington begint te zien, kunnen niet anders dan het bewustzijn van de burgers verhogen. Hoewel ik er zeker van ben dat de situatie in Iowa minder dramatisch is dan hier.

Ons grootste probleem is dat het publiek ons en onze acties alleen via de media te zien krijgt. We zijn in staat om genoeg last te veroorzaken dat de media het niet kan veroorloven om ons te negeren of te kleineren, dus gebruiken ze de tegenovergestelde tactiek, het overspoelen van de massa met verdraaiingen, halve

waarheden en leugens over ons. De afgelopen twee weken hebben ze ons uitgebrand, trachtend om iedereen te overtuigen dat wij de reïncarnatie van het kwaad zijn, een bedreiging voor alles wat fatsoenlijk, nobel en lonend is.

Ze hebben de volledige kracht van de massamedia tegen ons ingezet; niet alleen de gewoonlijke verdraaide nieuwsbehandeling, maar lange artikelen met 'achtergrond informatie' op de extra zondagedities, compleet met nep foto's van organisatieontmoetingen en trainingen, discussies met 'experts' op tv shows, alles! Sommige verhalen die ze over ons verzonnen hebben zijn ongelooflijk, maar ik ben bang dat het Amerikaanse publiek goed gelovig genoeg is om het te geloven.

Wat er nu gebeurt doet denken aan de mediacampagne tegen Hitler en de Duitsers in de jaren '40; verhalen van Hitler die woede-uitbarstingen zou hebben en tapijten zou bijten, nep Duitse plannen voor de invasie van Amerika, baby's die levend werden gevild om lampenkappen van te maken welke daarna werden gekookt tot zeep, meisjes die werden ontvoerd en naar zogenaamde Duitse 'stud farms' werden gebracht. De Joden overtuigden het Amerikaanse volk dat deze verhalen waar waren, en het resultaat was de Tweede Wereldoorlog, waarin miljoenen van de besten van ons ras werden afgeslacht – door ons – en het gehele oosten en midden van Europa werd omgevormd tot een groot, communistisch gevangenenkamp.

Nu lijkt het er erg op dat het systeem opnieuw opzettelijk de beslissing heeft genomen om het publiek in een staat van oorlogshysterie te brengen door ons af te schilderen als een grotere bedreiging dan we daadwerkelijk zijn. Wij zijn de nieuwe Duitsers en het land wordt psychologisch tegen ons gekeerd.

Dus, het systeem werkt beter mee dan we ons hadden kunnen indenken met het bewust maken van onze strijd bij het publiek. Wat mij ontmoedigt is mijn sterke vermoeden dat de hoogste rangen binnen het systeem niet echt bezorgd zijn over onze dreiging jegens hen en dat ze ons cynisch gebruiken om bepaalde eigen belangen te realiseren, zoals het internationale paspoortprogramma.

Onze eenheid was de algemene taak toegewezen – meteen na de bomaanslag op de FBI – de media in dit gebied te bestrijden door directe actie. Net zoals andere eenheden doelen toegewezen hadden gekregen van andere delen van het systeem. Maar het is duidelijk dat we niet kunnen winnen door alleen directe actie; er zijn er te veel van hen en te weinig van ons. We moeten een wezenlijk deel van de Amerikaanse burgers ervan overtuigen dat wat we doen niet alleen noodzakelijk is maar ook juist.

Dat laatstgenoemde is een propagandataak, en tot dusver zijn we nog niet echt succesvol geweest. Eenheden twee en zes zijn voornamelijk verantwoordelijk voor

propaganda in het Washington gebied, en ik begrijp dat de mensen van eenheid zes tonnen pamfletten hebben uitgestrooid in de straten; Henry heeft er één opgepakt op een stoep in het centrum gisteren. Hoewel ik bang ben dat alleen pamfletten niet veel vooruitgang zullen boeken tegen de massamedia van het systeem.

Onze meest spectaculaire propagandapoging hier vond afgelopen woensdag plaats, en het eindigde in een grote tragedie. Op dezelfde dag dat onze eenheid het tv-station opblies, namen drie mannen van eenheid zes een radiostation over en begonnen een oproep, gericht op het publiek om zich bij de Organisatie aan te sluiten om het systeem te vernietigen, uit te zenden.

Ze hadden hun boodschap van te voren op band opgenomen en ze legden boobytraps aan bij de deuren van het station, nadat ze alle personeel in een voorraadkast hadden opgesloten. Ze hadden hun ontsnapping gepland terwijl hun band af zou spelen, hopend dat de politie zou denken dat ze nog binnen zouden zijn en het pand belegeren en met traangas zouden beschieten – dat zou ze dus een half uur of meer de tijd geven om weg te komen.

Maar de politie kwam eerder dan gepland en bestormde het pand bijna meteen, waardoor onze mannen binnenin gevangen zaten. Twee werden er doodgeschoten in het daarop volgende gevecht, en van de derde wordt niet verwacht dat hij het zal overleven. De boodschap van de Organisatie was niet langer dan tien minuten in de lucht.

Dat waren de eerste slachtoffers die hier vielen, maar ze hebben wel bijna eenheid zes weggevaagd. Hun overlevenden, twee vrouwen en een man, zijn tijdelijk naar ons huis verhuisd. Met een van hun leden in handen van de politie, moesten ze hun eigen hoofdkwartier vanzelfsprekend meteen verlaten.

Tezamen met dat, verloren we een van onze twee drukpersen in het Washington gebied, hoewel we er wel in slaagden de meeste afdrukvoorraden en het lichtere materieel weg te halen. En we verkregen hun pick-up, welke heel handig zal zijn mochten ze hier blijven.

28 Oktober. Vannacht heb ik het meest onplezierige ding moeten doen dat me was opgedragen te doen sinds ik lid was geworden van de Organisatie vier jaar geleden. Ik nam deel aan de executie van een ‘verrader’.

Harry Powell was de leider van eenheid vijf. Afgelopen week, toen het Washington Veld Commando zijn eenheid de opdracht gaf om twee van de meest onaangename en uitgesproken advocaten over rassenmenging in dit gebied – een priester een rabbi, co-auteurs van een wijdverspreide petitie aan het congres over

belastingvoordelen voor gemengde getrouwde stellen – te vermoorden. Powell weigerde deze opdracht. Hij zond een bericht terug naar het WVC waarin hij zei dat hij tegen verder gebruik van geweld was, en dat zijn eenheid niet verder deel zou nemen aan terroristische aanslagen.

Hij werd meteen gearresteerd, en gisteren werd een vertegenwoordiger van elke eenheid onder het WVC, waaronder iemand van eenheid S, opgeroepen om hem te veroordelen. Eenheid tien was niet in staat iemand te sturen, dus ontmoetten elf leden – acht mannen en drie vrouwen – met een officier van het WVC elkaar in de kelder van een opslagkamer van een cadeauwinkel waarvan de eigenaar een van onze zogenaamde 'legalen'was. Ik was de vertegenwoordiger van eenheid één.

De officier van het WVC verklaarde de zaak tegen Powell heel kort. De vertegenwoordiger van eenheid vijf bevestigde de feiten: Powell had niet alleen geweigerd om het bevel tot de moordaanslag op te volgen, maar hij had ook de leden van zijn eenheid opgedragen de opdracht niet uit te voeren. Gelukkig, hadden ze het zichzelf niet toegestaan om door hem ontwricht te worden.

Powell kreeg toen de kans om in zijn voordeel te spreken. Hij deed dit langer dan twee uur, af en toe werd hij onderbroken door een vraag van een van ons. Wat hij zei schokte me echt, maar het maakte de beslissing makkelijker voor ons allemaal, daar ben ik zeker van.

Harry Powell was, in wezen, een 'verantwoordelijke conservatief'. Het feit dat hij niet alleen een lid was van de Organisatie maar dat hij ook een leider was geworden laat meer zien over de organisatie dan over hemzelf. Zijn basisklacht was dat al onze terreuracties tegen het systeem de dingen alleen maar erger maakten doordat we het systeem 'uitdaagden' steeds meer repressieve maatregelen te nemen.

Goed, maar natuurlijk, dat begrepen we allemaal! Of, ten minste, ik dacht dat we dat allemaal begrepen. Blijkbaar deed Powell dat niet. Dat betekent, dat hij niet begrijpt dat een van de grote doelen van politieke terreur, altijd en overal, betekent dat de regering meer tegenmaatregelen en meer onderdrukkende maatregelen moet nemen, om zo een deel van de bevolking te vervreemden en dus sympathie voor de terroristen op te wekken. Het andere doel is om onrust te veroorzaken door het gevoel van veiligheid van de burgers en hun geloof in de onoverwinnelijkheid van de overheid weg te nemen.

Terwijl Powell doorging met praten, werd het steeds duidelijker dat hij conservatief was, geen revolutionair. Hij sprak alsof het doel van de hele Organisatie was het systeem een aantal hervormingen te laten invoeren, in plaats van het vernietigen

van het systeem, met wortel en tak, en iets nieuws en radicaal anders in z’n plaats weer op te bouwen.

Hij was tegen het systeem omdat het te veel belasting hief op zijn zaak. (Hij was eigenaar van een doe-het-zelf zaak voordat we gedwongen werden ondergronds te gaan). Hij was tegen de tolerantie van het systeem jegens zwarten, omdat misdaad en rellen slecht waren voor de handel. Hij was tegen het innemen van vuurwapens door het systeem, omdat hij vond dat hij een wapen nodig had voor zijn persoonlijke veiligheid. Hij had de motivatie van een voorstander voor de vrijheid, een egoïstisch individu welke de basis van het kwaad ziet in de overheid omdat deze de vrije handel belemmert.

Iemand vroeg hem of hij vergeten was wat de Organisatie keer op keer heeft herhaald, namelijk, dat onze strijd het doel heeft om de toekomst van ons ras veilig te stellen, en dat de kwestie van persoonlijke vrijheid ondergeschikt is aan dat, overweldigende doel. Zijn weerwoord was dat de gewelddadige tactiek van de Organisatie niet in het voordeel was voor ons ras noch voor de individuele vrijheid.

Dit antwoord bewees weer dat hij niet echt begreep wat we probeerden te doen. Zijn aanvankelijke goedkeuring voor geweld tegen het systeem was gebaseerd op zijn naïeve veronderstelling dat; mijn God, we zullen die klootzakken eens wat laten zien! Maar wanneer het systeem, in plaats van terug te krabbelen, begon met het verstevigen van z’n grip, besloot hij dat ons beleid van terrorisme een averechtse werking had.

Hij kon het feit simpelweg niet accepteren dat de weg naar ons doel niet een herhaling kon worden van de weg die we namen tijdens een vroeger stadium in onze geschiedenis, maar in plaats daarvan moeten we het heden overwinnen en een toekomst helpen smeden – waarin wij de richting kiezen en niet het systeem. Totdat we het roer van het systeem hebben afgenomen en dit systeem overboord gegooid hebben, zal het staatsschip op dezelfde gevaarlijke koers doorgaan en gaan overhellen. Het zal niet meer te stoppen zijn, er zal geen weg terug meer zijn. Aangezien we ons al tussen rotsen en ondiepten bevinden, is het zeker dat we zware schade zullen oplopen voordat we veilig verder kunnen zeilen.

Misschien had hij gelijk en was onze tactiek fout; de reactie van het volk zal uiteindelijk antwoord op deze vraag geven. Maar zijn hele houding, zijn hele oriëntatie was verkeerd. Terwijl ik naar Powell luisterde werd ik herinnerd aan een 19e-eeuwse schrijver, Brook Adams, en zijn indeling van het menselijke ras in twee klassen; de spirituele man en de economische man. Powell was het toonbeeld van de economische man.

Ideologieën, ultieme doeleinden, de fundamentele tegenspraak tussen de wereldbeschouwing van het systeem en de onze – al deze dingen hadden geen betekenis voor hem. Hij beschouwde de filosofie van de Organisatie meer als een soort vliegenpapier die er was om nieuwe rekruten voor ons te vangen. Hij zag onze strijd tegen het systeem als een wedstrijd om macht en niets meer. Als we hen niet zouden kunnen veranderen, zouden we ze moeten proberen te dwingen om een compromis met ons te sluiten.

Ik vroeg me af hoeveel anderen in de Organisatie net als Powell dachten, en ik huiverde. We zijn gedwongen om te snel te moeten groeien. Er is niet genoeg tijd geweest om in al onze mensen de noodzakelijke religieuze houding jegens ons doel en onze doctrines te ontwikkelen, welke voorkomen hadden kunnen worden als we Powell in een vroeg stadium hadden gescreend.

Zoals het was, hadden we niet echt een keus in de beslissing over Powell z'n lot. Er was niet alleen zijn ongehoorzaamheid om te overwegen, maar ook het feit dat hij zichzelf als fundamenteel onbetrouwbaar had laten zien. Om iemand van ons te hebben – een leider van een eenheid, nog wel – die openlijk met andere leden sprak om een manier te vinden een compromis te sluiten met het systeem, terwijl deze oorlog net begonnen was… Er was maar een manier om deze situatie op te lossen.

De acht aanwezige mannelijke leden trokken strootjes, en drie van ons, waaronder ik, eindigden bij de executieploeg. Toen Powell zich realiseerde dat hij zou worden doodgeschoten, probeerde hij te ontkomen. We bonden zijn handen en voeten vast, en toen moesten we hem knevelen omdat hij begon te schreeuwen. We reden hem naar een bosrijke omgeving in de buurt van de snelweg ongeveer zestien kilometer ten zuiden van Washington, waar we hem neerschoten, en begroeven.

Ik kwam iets na middernacht terug, maar ik ben er nog steeds niet in geslaagd in slaap te vallen. Ik ben erg, erg gedeprimeerd.

Hoofdstuk 8

4 november 1991. Vanavond al weer soep en brood, en niet veel. Ons geld is bijna op, en we hebben nog steeds niets ontvangen van het Washington Veld Commando. Als het geld binnen enkele dagen nog niet binnen is, zullen we onze toevlucht weer moeten zoeken bij gewapende overvallen, een onplezierig vooruitzicht.

Eenheid twee lijkt een oneindige hoeveelheid voedsel te hebben, en het zou ons nu veel slechter vergaan als ze ons vorige maand geen auto vol met verpakt voedsel hadden gegeven, zeker nu we zeven monden moeten voeden. Maar het is gewoon te gevaarlijk om naar Maryland te rijden om het voedsel daar te halen. De kans om onderweg een politiecontrole tegen te komen is te groot.

Dat is het meest zichtbare, en voor de bevolking moet het het meest irritante gevolg van onze terreurcampagne zijn. Om in de regio Washington met de auto te reizen is een nachtmerrie, met overal enorme files veroorzaakt door de politiecontroles. De afgelopen dagen zijn de politiecontroles enorm toegenomen, en het ziet ernaar uit dat het een normaal onderdeel wordt van de dagelijkse routine.

Tot nu toe, hebben ze nog geen voetgangers, fietsen of bussen aangehouden. We kunnen ons nog steeds verplaatsen, maar minder comfortabel dan voorheen.

Oops, het licht ging weer uit. Dit is vanavond de tweede keer dat we de kaarsen aan moeten steken. Dit jaar zijn er voor het eerst grote elektriciteitstekorten ontstaan, in de zomer was het “tijdelijk”, maar het is nu november en we krijgen nog steeds 15% minder energie. Maar zelfs deze eeuwigdurende energiebesparing voorkomt niet dat het licht regelmatig uitvalt.

Het is duidelijk dat iemand voordeel heeft van het energietekort. Katherine had afgelopen week het geluk dat er kaarsen te koop waren in de winkels, maar ze moest er wel anderhalve dollar per stuk voor betalen. De prijzen van olielampen zijn enorm gestegen, maar de winkels hebben ze toch niet meer op voorraad. Als ik wat tijd over heb, zal ik eens kijken of ik iets in elkaar kan knutselen.

We zijn doorgegaan met het onder druk houden van het Systeem met een flink aantal eenmansactiviteiten met een laag risico. We hebben bijvoorbeeld ongeveer 40 granaataanvallen uitgevoerd op overheidsgebouwen en mediacentra in Washington, en onze eenheid was verantwoordelijk voor elf daarvan.

Nu het bijna onmogelijk is geworden om een overheidsgebouw binnen te komen, behalve het postkantoor, zonder eerst gefouilleerd te worden, moesten we creatief zijn. Bij een gelegenheid trok Henry gewoon de pin uit een handgranaat en plaatste

hem tussen twee dozen van een grote pallet met goederen bij de goederenontvangst van de Washington Post, hij plaatse hem zo dat de veiligheidshevel op zijn plaats gehouden werd door de dozen. Hij wachtte niet ter plaatse, maar nieuwsberichten bevestigden later dat er een explosie plaats gevonden had binnen bij de postafdeling waarbij een medewerker omkwam en drie anderen ernstig gewond raakten.

Het meest hebben we gebruik gemaakt van granaatwerpers door een jachtgeweer om te bouwen. Ze geven ons een bereik van meer dan 150 meter, maar de granaat explodeert altijd eerder tenzij het tijdsmechanisme is aangepast. Het enige dat je nodig hebt om ze effectief te gebruiken is een goede plek binnen een afstand van ongeveer 100 meter van het doel.

We hebben geschoten vanaf de achterbank van een rijdende auto, vanuit het toilet van een aangrenzend gebouw, en ’s nachts in een park vanuit de struiken aan de andere zijde van de weg van het gebouw dat we als doelwit hadden uitgekozen. Als je geluk hebt raak je een ruit en vindt de explosie in een kantoorruimte of gang plaats. Maar zelfs als de granaat terugkaatst tegen de buitengevel verwoest de granaat veel glas, en de granaatscherven laten de mensen goed schrikken.

Als we het lang genoeg volhouden kunnen we de overheid waarschijnlijk dwingen om alle ramen dicht te maken in overheidsgebouwen, hetgeen zeker zal bijdragen aan een hoger bewustzijn van ambtenaren. Maar het zal duidelijk zijn dat we niet oneindig door kunnen gaan met dergelijke activiteiten. Gisteren verloren we één van onze beste activisten Roger Greene, van eenheid acht en het is onvermijdelijk dat we er meer verliezen als de tijd verstrijkt. Het Systeem zal onvermijdelijk een uitputtingsslag winnen, aangezien ze in aantal een overwicht op ons hebben.

Dit probleem hebben we onderling vele malen doorgesproken, en we komen altijd uit op het volgende struikelblok: een revolutionaire houding bestaat in Amerika eigenlijk niet buiten de Organisatie, en al onze activiteiten om nieuwe leden te werven lijkt dit feit niet veranderd te hebben. De grote massa is zeker niet dol op het Systeem, hun ontevredenheid heeft vaste vorm gekregen in de afgelopen zes of zeven jaar toen de leefomstandigheden slechter werden, maar de omstandigheden zijn nog steeds veel te comfortabel en de mensen te zelfingenomen om eraan te denken in opstand te komen.

Hier bovenop hebben we het enorme nadeel dat de overheid het beeld bepaald dat het publiek bereikt. We krijgen steeds van onze “legalen” te horen wat het grote publiek denkt, en de meeste mensen hebben zonder aarzelen het beeld van ons aangenomen als “criminelen” en “moordenaars”.

Als we er niet in slagen sympathie bij het grote publiek te kweken zullen we nooit genoeg nieuwe leden kunnen werven om de verliezen goed te maken. En omdat de overheid feitelijk iedere mogelijkheid om met het grote publiek te communiceren in handen heeft, valt het niet mee om te bedenken hoe we sympathie kunnen kweken. Onze pamfletten en de incidentele radio uitzending van een paar minuten wegen niet op tegen de voortdurende stortregen van hersenspoeling die het Systeem gebruikt om de mensen in de pas te laten lopen.

Het licht is net weer aangegaan, juist nu ik klaar ben om in mijn bed te kruipen. Soms denk ik dat de zwakheden van het Systeem zelf het net zo snel neer zullen halen met of zonder onze hulp. De aanhoudende stroomstoringen zijn slechts een van duizenden barsten in het gebouw dat we zo verschrikkelijk graag neer willen halen.

8 november. De afgelopen dagen is er grote verandering gekomen in onze huishouding. Het aantal mensen in onze winkel is afgelopen donderdag geslonken tot acht, en nu zijn we weer met zijn vieren: ikzelf, Katherine, Bill en Carol Hanrahan, die voorheen bij eenheid zes hoorde.

Henry en George werken in een team met Edna Carlson, die ook bij ons kwam na de ramp van eenheid zes, en met Dick Wheeler, die als enige overbleef na een politie-inval bij de schuilplaats van eenheid één afgelopen donderdag. Deze vier zijn verplaatst naar een nieuwe locatie, in deze regio.

De nieuwe ordening heeft ons beter verdeeld en doelmatiger geplaatst als te voor, evenals de persoonlijke problemen waar ik en Katherine ons zorgen over hadden gemaakt. Wij, hier in de winkel, zijn nu voornamelijk een technische service-eenheid, de vier die weggingen zijn een sabotage- en liquidatie-eenheid.

Bill Hanrahan is een werktuigbouwkundige, een monteur, en een drukker. Tot twee maanden geleden beheerden hij en Carol een drukkerij in Alexandria. Zijn vrouw heeft minder technische aanleg, maar zij kan goed drukken. Totdat we een andere drukpers hier krijgen, zal zij zich bezig houden met het drukken van wervingsfolders en ander propagandamateriaal dat de Organisatie illegaal verspreidt in deze regio.

Ik blijf verantwoordelijk voor de communicatie-apparatuur van de Organisatie en voor het zware geschut. Bill zal mij met laatstgenoemde bijstaan en hij is ook onze wapensmid en beheerder van onze wapenuitrusting.

Katherine heeft weer de mogelijkheid, met beperkte omvang, haar redactionele bekwaamheid te beoefenen, ze krijgt de verantwoordelijkheid om de getypte

propaganda die we ontvangen van het Washington Veld Commando om te zetten in kant en klare tekst voor Carol. Ze heeft de vrijheid de tekst bij te schaven, en andere noodzakelijke aanpassingen aan te brengen.

Bill en ik hebben gisteren onze eerste speciale wapenklus samen uitgevoerd. We pasten een elf centimeter mortier aan om 81 millimeter projectielen mee af te vuren. De aanpassing was noodzakelijk omdat we tot nu toe de gelegenheid nog niet hebben gehad om een 81 millimeter mortier mee te nemen om de 81 millimeter projectielen af te vuren die we meenamen tijdens een roofoverval op het Aberdeen testcentrum afgelopen maand. Een van onze enthousiaste wapenliefhebbers had een bruikbare elf centimeter mortier die hij al sinds eind jaren '40 verborgen had gehouden.

De organisatie heeft plannen voor een zeer belangrijke missie in de komende twee dagen, waarin de mortier gebruikt zal gaan worden, en Bill en ik stonden onder druk om de klus op tijd af te krijgen. Ons grootste probleem was het vinden van een stalen buis met de juiste diameter die we vast zouden lassen in de mortierbuis met de elf centimeter diameter, we hebben geen draaibank of andere gereedschappen voorhanden. Toen we de juiste buis gevonden hadden was de rest erg makkelijk, en we zijn trots op het resultaat, hoewel de mortier nu driemaal zoveel weegt als een 81 millimeter mortier normalerwijs weegt.

Vandaag hebben we een klus gedaan die theoretisch makkelijk was, maar ons in de praktijk problemen gaf waar we niet op gerekend hadden: het smelten van het explosieve materiaal van een bom van 250 kilo. Met de nodige moeite en met de nodige verbrandingen door het kokende water dat we over ons heen kregen, slaagden we erin de explosieve lading van de bom in een aantal lege ananasblikken te krijgen, pindakaaspotten, en andere potten en blikken. We waren er de hele dag mee bezig en het stelde ons geduld behoorlijk op de proef, maar nu hebben we genoeg halffabrikaten voor een aantal middenformaat bommen voor de komende maanden.

Ik denk dat ik met Bill Hanrahan de juiste militante kameraad getroffen heb om onze nieuwe taken voor de Organisatie uit te voeren. (We zijn nu aangesteld in eenheid zes, en ik heb de leiding.) De nieuwe ordening is beter passend voor Katherine en mij, nu we ons gebouw met een ander getrouwd stel delen in plaats van twee vrijgezellen.

Ik schreef net "een ander getrouwd stel," maar, dat was een vergissing, omdat Katherine in ik niet formeel getrouwd zijn. De afgelopen twee maanden, en vooral de laatste twee of drie weken, hebben we samen zoveel meegemaakt en zijn we zo gesteld geraakt op elkaars gezelschap dat er een verbondenheid tussen ons is

ontstaan die minstens zo hecht is als een huwelijk.

In het verleden, als een van ons een Organisatorische opdracht uit moest voeren, verliep de samenwerking niet geheel vlekkeloos. Nu is de samenwerking geen enkel probleem meer.

Het is interessant dat de Organisatie, die in veel opzichten een onnatuurlijk leven van ons heeft gevraagd, heeft geleid tot een meer natuurlijke relatie tussen man en vrouw binnen de Organisatie dan daarbuiten plaatsheeft. Ongetrouwde vrouwelijke leden zijn theoretisch “gelijk” aan mannelijke leden, voorzover ze dezelfde taken verrichten, wij hebben onze vrouwen zeer lief en beschermen ze op een veel verdergaande manier dan in de gewone samenleving plaats heeft.

Verkrachting bijvoorbeeld, wat tegenwoordig een alomtegenwoordige pestepidemie is geworden. Het had al een jaarlijkse stijging van twintig tot 25 procent doorgemaakt sinds begin jaren ’70 tot afgelopen jaar, toen het hooggerechtshof besliste dat alle wetten die verkrachting tot misdaad bestempelen onwettig zijn, omdat ze uitgaan van de vooronderstelling van een wettig verschil tussen de seksen. Verkrachting, zo oordeelden de rechters, kan alleen worden vervolgd als sprake is van een niet-seksuele aanval.

Met andere woorden, de ernst van verkrachting is te vergelijken met een tik op de neus. In gevallen waarin geen lichamelijk geweld kan worden bewezen, is het nu vrijwel onmogelijk tot vervolging over te gaan, en zelfs niet tot aanhouding. Het resultaat van dit juridische onheil was dat het aantal gevallen van verkrachting is toegenomen tot het niveau, zoals de statistici recent geschat hebben, dat één op elke twee Amerikaanse vrouwen in haar leven kan verwachten ten minste éénmaal verkracht te worden. In veel van onze grote steden, ziet het er natuurlijk nog veel slechter uit.

De vrouwenemancipatiebeweging zag deze ontwikkeling met verbijstering aan. Het is nou niet bepaald wat ze in gedachten hadden toen ze actie voerden voor “gelijkheid” twintig jaar geleden. Er is op zijn minst verbijstering onder de meelopers van deze groepen, en ik heb het vermoeden dat hun leiders, meestal Jodinnen, dit gevolg van het begin af aan al in gedachten hadden.

De woordvoerders van de belangenbewegingen voor rechten van zwarten, aan de andere zijde, hadden alleen maar lof voor de beslissing van het hooggerechtshof. Wetten die verkrachting veroordelen, zo zeiden ze, zijn “racistisch,” omdat een buitensporig groot aantal zwarten door deze wetten veroordeeld werden.

Tegenwoordig hangen groepen zwarte criminelen rond op parkeerplaatsen en

speelplaatsen van scholen en zwerven rond door de gangen van kantoren en appartementsgebouwen, op zoek naar aantrekkelijke blanke meisjes die alleen zijn, wetende dat eventuele straf, van de ontwapende burgers of de aan handen en voeten geboeide politie, erg onwaarschijnlijk is. Verkrachtingen door groepen in schoolklaslokalen is een bijzonder populaire sport geworden.

Een aantal bijzonder vooruitstrevende vrouwen zullen vinden dat deze situatie een zekere bevrediging geeft aan hun masochisme, een manier om boete te doen voor hun gevoelens van raciale "schuld". Maar voor normale blanke vrouwen is het een dagelijkse nachtmerrie.

Een van de ziekste aspecten van het hele gebeuren is dat veel jonge blanken, in plaats van stelling te nemen tegen deze nieuwe bedreiging van hun ras, er blijkbaar de voorkeur aan geven er aan mee te doen. Blanke verkrachters zijn gewoner geworden, en er zijn zelfs recente gevallen van gemengde groepen verkrachters bekend.

De meisjes zijn evenmin geheel afwachtend gebleven. Seksuele losbandigheid van alle soorten met betrekking tot blanke mannen en vrouwen en zelfs kinderen in de tienerleeftijd heeft een omvang bereikt die slechts één of twee jaar geleden nog onvoorstelbaar was. De homo's, de fetisjisten, de stelletjes van gemengd ras, de sadisten, en de exhibitionisten werden aangemoedigd door de massamedia, lopen publiekelijk met hun perversies te koop, en het publiek doet eraan mee.

Afgelopen week nog, toen Katherine en ik in de buurt de salarissen voor onze eenheid op gingen halen, die eindelijk binnen waren toen we nog slechts een blik soep in de kast hadden, was er een klein vervelend incident. Toen we op de bus naar huis stonden te wachten besloot ik om nog even een op enkele meters afstand gelegen winkel in te gaan om een krant te kopen. Ik was niet meer dan twintig seconden weg, maar toen ik terug kwam was er een jeugdig persoon, vermoedelijk blank, maar met een "Afro" kapsel, dat populair is onder ontaarde jongeren, die tegen Katherine aan het schelden was terwijl hij om haar heen danste en sprong als een bokser.

(Aantekening voor de lezer: "Afro" is een verwijzing naar het Neger- of Afrikaanse ras, welk, totdat het plotseling verdween tijdens de Grote Revolutie, een groeiende neerwaartse invloed had op de cultuur en leefwijze van de inwoners van Noord-Amerika.)

Ik greep hem bij de schouder, draaide hem, en sloeg hem zo hard ik kon in zijn gezicht. Toen hij op de grond viel had ik een diepe primitieve bevrediging toen ik zag dat vier of vijf van zijn tanden uit zijn mond waren met een behoorlijke

hoeveelheid donkerrood bloed.

Ik stopte mijn hand in mijn zak om mijn pistool te pakken, ik was van plan hem ter plekke dood te schieten, maar Katherine pakte mijn arm, en de behoedzaamheid keerde terug. In plaats van hem te doorzeven met kogels, schopte ik hem drie keer zo hard ik kon in zijn ribben. Hij maakte spastische bewegingen en maakte na de eerste trap geluiden alsof hij aan het stikken was, maar daarna bleef hij stil liggen.

Voorbijgangers keken de andere kant op en gingen snel verder. Aan de andere kant van de weg keken twee zwarten die wat riepen. Katherine en ik gingen snel de hoek om. We liepen zes straten door, en namen de bus bij een andere halte.

Katherine vertelde me later dat de jeugdige persoon op haar afkwam toen ik de winkel inliep. Hij sloeg zijn arm om haar heen, deed haar een oneerbaar voorstel, en begon wild haar borsten te betasten. Ze is behoorlijk sterk en lenig, en ze zag kans om hem af te schudden, maar hij voorkwam dat ze mij kon volgen, de winkel in.

Als regel draagt Katherine een pistool, maar op de dag waarop het gebeurde was het erg warm, ongeschikt om een jas te dragen, en ze had kleren aan die niet geschikt waren om een vuurwapen te verbergen. Omdat ze samen met mij was had ze niet eens de moeite genomen om een busje traangas bij zich te steken, wat tegenwoordig een belangrijk artikel voor vrouwen is.

Met betrekking hierop is het interessant te vermelden dat dezelfde mensen die hysterisch actievoerden voor inbeslagname van vuurwapens voordat de wet-Cohen van kracht werd nu ook willen dat het bezit van traangas verboden wordt. Er zijn zelfs recente gevallen bekend van vrouwen, die hun traangasbusje gebruikten om verkrachters af te weren, die later vervolgd werden voor gewapende aanval! De wereld is zo gek geworden dat niets meer als een verassing komt.

Geheel in tegenstelling tot de situatie buiten, is verkrachting binnen de Organisatie vrijwel ondenkbaar. Maar er bestaat bij mij geen twijfel dat als er een bewezen geval van verkrachting met geweld zich voor zou doen, de dader binnen enkele uren beloond zou worden met acht gram lood.

Toen we terugkwamen in de winkel, wachtten Henry en een andere man op ons. Henry wilde dat ik hem nog een keer uitlegde hoe hij de mortier, die we hadden aangepast, precies moest bedienen. Toen ze weggingen namen ze de mortier mee. Ik weet nog steeds niet waarvoor ze hem gaan gebruiken.

Katherine en ik zijn beiden erg op Henry gesteld, en we zullen zijn aanwezigheid in

onze nieuwe eenheid missen. Van personen zoals hij hangt het succes van de Organisatie uiteindelijk af.

Katherine had Henry de meeste vermommingtrucs al geleerd, en toen hij wegging met de mortier gaf ze hem een aantal pruiken mee, baarden, en make-up.

Hoofdstuk 9

9 november 1991. Wat een dag! Vanmiddag om half twee vond een bijzondere zitting van het Congres plaats voor een toespraak van de president. Hij vroeg om bijzondere wetgeving die de regering toe zou staan “racisme” uit te roeien en terrorisme effectiever te bestrijden.

Een van de dingen die hij van plan was aan het Congres te vragen, volgens de pers, was de instemming met de lang verwachte legitimatiewet. Ondanks de vernietiging van de computer die gebruikt zou worden voor het legitimatiesysteem, afgelopen maand, gaat de regering er duidelijk met spoed mee verder.

Het Capitool was omringd door ongeveer 3.000 à 5.000 geheime politiemensen en gewapende soldaten in uniform. Jeeps met daarop gemonteerde machinegeweren waren overal. Er waren zelfs twee tanks en verscheidene pantservoertuigen.

Om het Capitool te naderen, moesten mensen van de pers en personeelsleden van het congres door drie ringen van wegversperringen en prikkeldraad, waarbij ze telkens grondig gecontroleerd werden op wapens. Helikopters zoemden erboven. Geen bende guerrilla’s met sabotage- of moordplannen zou binnen twee blokken van deze plaats zijn gekomen, zelfs niet met een zelfmoordaanslag.

Eigenlijk overdreef de regering duidelijk de veiligheidsmaatregelen, enkel om het gevoel van het belang van deze gelegenheid te vergroten. Het spektakel van alle troepen met geweren buiten het Capitool lieten zonder twijfel in de geest van de tv-kijkers, daar ben ik zeker van, de indruk achter dat er een noodsituatie in het land is, die de grootst mogelijke maatregelen eist van de regering.

Toen de camera’s op het punt stonden om over te schakelen van de drukke bedoeling buiten het Capitool naar het podium binnen, waar de president zou gaan spreken, explodeerde een mortiergranaat -hoewel niemand zich realiseerde wat het was- op 200 meter ten noordwesten van het gebouw. Tv-kijkers hoorden de explosie maar konden niets zien, behalve een mistige wolk van grijze rook die boven het Capitool dreef.

De volgende paar seconden heerste er algehele verwarring. Soldaten met gasmaskers repten zich in de ene richting, terwijl nors kijkende geheimagenten met getrokken pistolen naar de andere kant renden. De TV commentator kondigde buiten adem aan dat iemand een bom had laten ontploffen in één van de parkeergarages van het Capitool.

Hij sprak verder gedurende minder dan één minuut, speculerend over wie het gedaan had, hoe ze erin geslaagd waren de bom voorbij de veiligheidsmensen te krijgen, hoeveel mensen gewond waren geraakt bij de ontploffing, enzovoort. Toen landde het tweede projectiel.

Deze ging af met een dreun en een flits op een afstand van ongeveer 50 meter voor de TV camera. Het was bijna een voltreffer op een peloton soldaten die een machinegeweer bemanden achter een stapel zandzakken in de oostelijke parkeerplaats van het Capitool.

"Het is onze mortier!", riep ik. Het moet meteen ook voor iedere man met militaire ervaring die de scène zag duidelijk zijn geweest dat mortiergranaten verantwoordelijk waren voor de twee explosies.

Mortieren zijn prachtige kleine wapens, in het bijzonder voor guerrillaoorlogsvoering. Ze verspreiden hun dodelijke granaten in stilte en landen bijna verticaal op hun doel. Ze kunnen afgevuurd worden vanuit een onbekende plaats, en de personen in de vuurlinie kunnen niet weten vanuit welke richting de projectielen komen.

In dit geval dacht ik meteen dat onze mensen vuurden vanaf een afgelegen, dicht beboste plaats op de westelijke oever van de Potomac, op zo'n drie kilometer van het Capitool. Henry en ik hadden die omgeving een tijdje geleden verkend voor een dergelijk doel, omdat ieder belangrijk regeringsgebouw in Washington hier vandaan in het bereik van een 81 millimeter mortier ligt.

Ongeveer 45 seconden na de tweede explosie, landde de derde op het dak van de zuidelijke vleugel van het Capitool en explodeerde in het gebouw. Ze hadden nu de locatie gevonden en de projectielen begonnen neer te vallen met intervallen van vier à vijf seconden. Bijna iedereen, ook de meeste TV-teams, verdrongen zich op zoek naar dekking, maar één dappere cameraman bleef op zijn post.

We zagen hoe overal kleurrijke vlammen om zich heen sloegen en het staal deed smelten, de vlammen dansten over het asfalt, het donderde tussen ineenstortend metselwerk en brandende voertuigen, binnen en buiten het Capitool, als bloedige wraak onder deze lieden van tirannie en verraad.

Het was allemaal voorbij in ongeveer drie minuten, maar tot dat moment, was het het mooiste spektakel dat ik ooit heb gezien. Wat een indruk moet het gemaakt hebben op het gewone publiek, dat het op TV zag!

En er was meer opwinding vandaag, zowel in Californië als in New York. Het stadsbestuur van Los Angeles was bijeen om de tv-uitzending omtrent het verzoek

van de president aan het Congres te bekijken, alvorens te stemmen over verscheidene “antiracistische” wetsvoorstellen van henzelf. Ongeveer toen het vuurwerk hier begon, wandelden vier van onze mannen, gebruik makend van valse politie-identificatie, de vergadering binnen en begonnen granaten te gooien. Acht raadsleden werden op slag gedood en onze mannen ontkwamen zonder achtervolgd te worden.

Een uur eerder, in New York, gebruikte de Organisatie een bazooka om een vliegtuig dat net was opgestegen naar Tel Aviv met daarin een aantal vakantienemende hoogwaardigheidsbekleders, voornamelijk Joden, neer te schieten. Er waren geen overlevenden. (Bericht aan de lezer: Een “bazooka” was een draagbaar lanceerapparaat voor kleine raketten, vooral gebruikt als infanteriewapen tegen gepantserde voertuigen gedurende de Tweede Wereldoorlog, 60-45 VNT en tegen 8 VNT al verouderd. Tel Aviv was de grootste stad van Palestina gedurende de Joodse bezetting van dat onfortuinlijke land in de Oude Tijd. De ruïnes van de stad zijn nog steeds te radioactief voor menselijke bewoning).

Alles bij elkaar is het een drukke dag geweest voor de Organisatie! Ik ben zeer versterkt door deze demonstraties van ons vermogen om verschillende, gelijktijdige aanvallen op het Systeem uit te voeren en ik ben er zeker van dat dit ook geldt voor al onze kameraden.

Ondanks al het lawaai en de rook en de schade veroorzaakt door onze aanval op het Capitool, waren er maar 61 mensen gedood, zo hoorden we later op het nieuws. Daaronder waren twee congresleden, één hoog geplaatste ambtenaar en vier of vijf oudere stafleden. Maar de echte waarde van onze aanvallen van vandaag ligt in de psychologische uitwerking, niet in het effect van directe slachtoffers.

Zo wonnen onze inspanningen tegen het Systeem onmetelijk aan geloofwaardigheid. Nog belangrijker is, wat we de politici en de bureaucraten leerden. Ze leerden deze middag dat geen van hen buiten ons bereik ligt. Ze kunnen zich achter prikkeldraad en tanks in de stad verstoppen, of ze kunnen zich achter de betonnen muren en alarmsystemen of in hun landgoederen verschansen, maar we kunnen hen nog altijd vinden en doden. Geen van de vele gewapende agenten en kogelvrije auto’s in Amerika konden hun veiligheid garanderen. Dat is een les die ze niet zullen vergeten.

Nu openen ze een heksenjacht op ons, het publiek plechtig belovend dat ze ons zullen verpletteren, maar nadat ze er even over kunnen hebben nadenken, zullen sommigen zeker overwegen, “voor zekerheid te kiezen”. De grote zwakten van het Systeem zijn haar lage morele waarden. Ze hebben ons behoorlijk uitgedund en zware verliezen toegebracht, maar geen van hun leiders is gemotiveerd door iets

anders dan zelfbehoud. Ze zijn bereid om het Systeem te verraden op het moment dat ze daar hun voordeel mee kunnen doen.

Momenteel moeten we hen niet laten weten, dat ze allemaal onvermijdelijk vogels voor de kat zijn. Laat hen maar denken dat ze een overeenkomst met ons kunnen sluiten en hun vel kunnen redden als het Systeem valt. Uitsluitend de Joden maken zich daarover geen illusies.

Wat het volk betreft, is het nog te vroeg om te weten wat hun reacties op de gebeurtenissen van vandaag zullen zijn. De meesten van hen zullen natuurlijk geloven wat het Systeem ze zegt te geloven. In principe willen ze met rust gelaten worden met hun bier en hun televisies. Hun mentaliteit is een afspiegeling van de bladen vol met filmsterren en de tv-comedy waarmee het Systeem hen verzadigd houdt. (Bericht aan de lezer: het woord “tv-comedy” verwijst blijkbaar naar een soort TV programma dat populair was gedurende de laatste jaren van de Oude Tijd.)

Desondanks moeten we de gevoelens van de massa voor het Systeem en voor ons grondig onderzoeken. Hoewel de grote meerderheid van hen het Systeem zal blijven steunen zolang hun koelkasten vol blijven, zijn we genoodzaakt onze nieuwe leden uit de massa te halen om onze verliezen goed te maken.

Ons huidig onvermogen om nieuwe leden te werven is een bron van grote zorg voor iedereen. Het gerucht doet de ronde dat er geen enkel nieuw lid is bijgekomen in de regio Washington gedurende de laatste twee maanden. Gedurende die tijd zijn we bijna 15% van onze kracht verloren. Ik hoop dat het elders niet zo erg is.

Van alle lagen van de bevolking waaruit we gehoopt hadden nieuwe leden te werven zijn de “conservatieven” en de “rechtsen” de grootste teleurstelling. Het zijn ’s werelds grootste complotdenkers en ook ’s werelds grootste lafaards. Werkelijk, hun lafheid wordt alleen overtroffen door hun domheid.

De huidige samenzweringstheorie die de ronde doet in conservatieve kring is dat de Organisatie wordt betaald door het Systeem. We zijn ingehuurde provocateurs wiens werk het is om genoeg rotzooi te schoppen om de repressieve contrarevolutionaire en antiracistische maatregelen die het Systeem heeft ingesteld te rechtvaardigen. Als we gewoon zouden stoppen, dan zou dat het beste zijn voor iedereen. Of ze nu al dan niet in deze theorie geloven, het geeft hen een excuus om niet met ons mee te doen.

Aan het andere uiterste waren de liberalen al hun stijlvolle radicaal enthousiasme van vorig jaar vergeten, nu wij de radicalen zijn. Ze verkrijgen hun ideologische

gedachten uit “slimme tijdschriften” en van columnisten, en op dit ogenblik is het “in” om zeer pro-Systeem te zijn. Op hun manier zijn de liberalen, ondanks hun subtiele voorwendsels, even hersenloos en even makkelijk te manipuleren als de conservatieven.

De christenen zijn verdeeld. Sommigen van hen zijn onze grootste bondgenoten en moedigste leden. Hun haat tegen het Systeem is gebaseerd op –samen met redenen die we allemaal hebben– hun erkenning van de rol van het Systeem in het ondermijnen en het verzieken van het christendom.

Maar al degenen die aangesloten zijn bij de grote kerken zijn tegen ons. De Joodse overname van de christelijke kerken en verwording van de prediking zijn nu praktisch compleet. De kanselhoeren preken het gedachtegoed van het Systeem iedere zondag aan hun publiek en ze halen hun dertig stukken zilver op in de vorm van subsidie voor “studie” en “samenwerking”, fooien voor spreekbeurten en een gunstig gezinde pers.

De libertariërs zijn een andere verdeelde groep. Ongeveer de helft van hen steunt het Systeem en de andere helft is ertegen. Ze zijn echter allemaal tegen ons. Degenen die tegen het Systeem zijn, zien het Systeem gewoon als een grotere bedreiging dan de Organisatie. Terwijl onze geloofwaardigheid groeit, zullen meer en meer libertariërs het Systeem steunen. We kunnen deze groep op geen enkele manier gebruiken.

Nee, er is niet veel hoop om sympathie te vinden bij deze gevarieerde, ideologische segmenten van de bevolking. Als we al nieuwe leden vinden, dan zal het zijn onder hen die voorheen nog niet actief waren.

De hersenspoeling van het Systeem heeft niet ieders brein aangetast. Er zijn nog steeds vele miljoenen goede mensen die de propaganda van het Systeem niet geloven en die zich niet hebben laten verleiden tot het op dat van dieren gelijkend bestaan van zo velen, die enkel leven om hun zinnen te kunnen bevredigen. Hoe kunnen we deze mensen motiveren om zich bij ons aan te sluiten?

Het leven wordt tegenwoordig erger en erger, Joodser en Joodser. Maar het is nog altijd redelijk comfortabel en comfort is de grote boosdoener, de grote schepper van lafaards. Het lijkt erop dat we, voorlopig, alle Amerikaanse revolutionairen in onze netten hebben gevangen. Nu moeten we leren om er nog meer te vangen, en snel!

14 november. We kregen vandaag bezoek van Henry, en ik hoorde wat details over de mortieraanslag op het Capitool van afgelopen maandag. Er waren maar drie van

onze mensen bij betrokken: Henry en de man die hem hielp de mortieronderdelen en de projectielen naar hun van te voren gekozen afvuurplaats in het woud te dragen en alles op te stellen, en een meisje met een kleine zender in het park een paar straten van het Capitool, dat dienst deed als uitkijk. Ze zond correcties voor de juiste richting naar Henry's helper, terwijl Henry de projectielen in de buis liet vallen. De instellingen die ik had berekend, bleken nagenoeg perfect.

Ze gebruikten alle 81 millimeter mortiergranaten die afgelopen maand gestolen waren in Aberdeen. Henry wilde weten of ik er nog wat meer kon regelen. Ik legde hem de moeilijkheid daarvan uit.

We kunnen vrij hoog ontwikkelde bommen maken. Maar mortierprojectielen zijn iets anders. Ze zijn veel te complex voor onze huidige mogelijkheden. Alles wat ik zou kunnen bedenken, zou een ruwe benadering zijn van het echte materiaal, met een nog niet half zo grote precisie. We zullen nog een wapenopslag moeten binnenvallen, met alle risico's van dien, voor we onze mortieren weer zullen kunnen gebruiken.

Iets anders waarover ik met Henry sprak, was een golf van kleine aanslagen die zich de laatste twee tot drie dagen hadden voorgedaan. Er waren er meer dan honderd geweest in het land, waaronder vier in Washington, en ze hadden me in veel opzichten verward, hoofdzakelijk door de keuze van doelwitten –banken, winkels, hoofdzetels van bedrijven– maar ook hun duidelijk amateurisme. Voor elke bom die afging, leek het wel of de politie er één ontdekte die niet ontplofte.

Henry bevestigde mijn vermoedens: de aanslagen, althans die in deze regio, waren niet het werk van de Organisatie. Dat is interessant. We lijken onbedoeld enkele latente anarchisten te hebben wakker geschud – of God weet welke andere personen zich totnogtoe niet hebben vertoond.

Natuurlijk geven de media ons van alles de schuld, wat beschamend is gezien het amateurisme, maar misschien is het verschijnsel op zich geen slechte ontwikkeling. De geheime politie heeft nu tenminste meer dingen om zich mee bezig te houden, en dat zal de druk op ons wat verlichten.

De groei van het nihilisme, dat het Systeem zo lang heeft aangemoedigd, zou nu wel eens voordelig voor ons kunnen zijn in plaats van voor het Systeem. Vandaag had ik wat dat betreft een interessante ervaring.

Ik moest naar Georgetown, om een klein communicatieprobleempje van eenheid vier op te lossen. Georgetown, ooit de stijlvolste wijk van Washington, had de laatste vijf jaar te lijden onder dezelfde plaag die de rest van de hoofdstad van de

natie had omgevormd tot een oerwoud van asfalt. De meeste winkels die duurdere artikelen verkochten waren vervangen door homobars, massagesalons, pornoshops, alcoholwinkels en andere kapitalistische ondernemingen. Er ligt afval op de straten, en negers, die vroeger schaars waren, zwermen overal rond.

Maar er wonen nog altijd veel blanken in Georgetown. De ooit stijlvolle stadswoningen hebben nu met spaanplaten dichtgetimmerde ramen, maar vele zijn bewoond door groepen krakers, meestal jonge mensen die niet meer naar school gaan en niet werken, en weglopers.

Ze kunnen maar net bestaan, leiden een ruig leven, smeken om een aalmoes in de straten, keren de vuilnisbakken binnenste buiten voor restjes, en soms stelen ze. Sommige meisjes prostitueren zichzelf. Bijna allen van hen – zo dacht ik tot vandaag – houden zichzelf constant verdoofd door drugs. Sinds het Systeem vorig jaar stopte met het handhaven van de drugswetten, is heroïne ongeveer even goedkoop en net zo gemakkelijk te krijgen als sigaretten.

De politie laat hen meestal met rust, ondanks de verhalen over wat er onder deze jongeren gebeurt, die huiveringwekkend zijn. Binnen hun bolwerken, de met spaanplaat dichtgemaakte gebouwen waar ze koken en eten en slapen en de liefde bedrijven en bevallen en drugs in hun aderen pompen en sterven, lijken ze teruggevallen te zijn op een pre-beschaafde levensstijl. Excentrieke religieuze culten, met veel wierook en toverspreuken, floreren bij hen. Verschillende soorten duivelaanbiddingen, herinnerend aan oude Semitische culturen zijn overheersend. Naar verluidt vinden er rituele martelingen en rituele moorden plaats, evenals ritueel kannibalisme, rituele seksorgieën en andere onwesterse praktijken.

Ik had mijn werk voor eenheid vier afgemaakt, een eenheid die veel onconventionelen als leden heeft en zich daardoor makkelijk mengt in de Georgetownse maatschappij, makkelijker dan een van onze andere eenheden dat zou kunnen. Ik liep terug naar de bushalte, toen ik een al te bekend incident meemaakte. Twee jonge criminelen, ze leken op Puerto-Ricanen of Mexicanen, waren op het voetpad met een roodharig meisje aan het vechten en probeerden haar naar binnen te sleuren.

Een voorzichtige burger zou zijn doorgelopen zonder tussenbeide te komen, maar ik stopte, keek even toe en stapte op het vechtende trio af. De twee kleurlingen waren hierdoor genoeg afgeleid om het meisje een kans te geven zichzelf te bevrijden. Ze staarden naar me en riepen wat vuile taal, maar ze probeerden niet het meisje te grijpen, dat snel zo’n dertig meter ruimte tussen haar en haar potentiële ontvoerders liet.

Ik draaide me om en vervolgde mijn weg. Het meisje wandelde langzaam, zodat ik haar in kon halen. "Dank je", zei ze, mij een warme glimlach toewerpend. Ze was best wel knap, maar erg armzalig gekleed en niet ouder dan zeventien, duidelijk één van Georgetown's straatmensen.

Ik sprak met haar terwijl we doorliepen. Een van de eerste dingen die ik van haar los kreeg was dat ze al twee dagen niet meer had gegeten en reuze honger had. We stopten bij een restaurant en ik kocht een hamburger voor haar en een milkshake. Hierna had ze nog steeds honger, zodat ik nog een hamburger met friet voor haar kocht.

Terwijl ze at, praatten we en ik hoorde verschillende interessante dingen. Eén ervan was dat het leven van hen die buiten de maatschappij staan meer verscheidenheid kent dan ik dacht. Er zijn groepen die aan de drugs zijn, en er zijn groepen die drugs strikt afwijzen; er zijn raciaal gemixte groepen en er zijn volledig blanke groepen, er zijn seksueel gemengde groepen en er zijn exclusief mannelijke "wolvenroedel" groepen. De groepen zijn ook gescheiden in religieuze sekten.

Elsa, dat is haar naam, zei dat ze nooit drugs had gebruikt. Ze had de groep waar ze leefde twee dagen geleden verlaten na een huiselijke ruzie en ze zou net in het hol van zo'n wolvenroedel worden gesleurd toen ik voorbijkwam.

Ze gaf me ook goede hints over wie verantwoordelijk was voor de aanslagen die Henry en mij zo verward hadden. Het leek een publiek geheim onder haar vrienden dat verscheidene groepen van Georgetown "in zijn voor die dingen weet je, het vertrappen van varkens".

Elsa zelf lijkt volledig apolitiek te zijn en op geen enkele manier over de aanslagen bezorgd. Ik wilde niet teveel aandringen en haar doen denken dat ik een politieagent was, dus drong ik niet aan op meer informatie over dit onderwerp.

Vanwege de omstandigheden kon ik me het niet permitteren Elsa mee te nemen naar ons hoofdkwartier, maar ik had moeite niet toe te geven aan de verleiding. Ik gaf haar een biljet van vijf dollar toen we uiteen gingen, en ze verzekerde me dat ze zonder problemen een plaats zou vinden in één van de groepen. Ze zou waarschijnlijk teruggaan naar de groep die ze had verlaten. Ze gaf me hun adres, zodat ik haar zou kunnen opzoeken.

Terwijl ik het vanavond overdenk, denk ik dat we misschien een aantal potentieel nuttige medestanders onder deze jonge uitgestotenen kunnen vinden. Individueel zijn ze niet erg indrukwekkend, maar het is heel goed mogelijk dat we hen op een collectieve manier kunnen gebruiken. Het is iets om over na te denken.

Hoofdstuk 10

16 november 1991. Het antwoord van het Systeem op de mortieraanval van vorige week begint vorm te krijgen. De bewegingsvrijheid in het openbaar is bijvoorbeeld afgenomen. De politie en het leger hebben het aantal controles enorm verhoogd, en ze houden iedereen aan, zowel voetgangers als voertuigen. Er zijn ieder uur mededelingen op de radio die de mensen waarschuwen dat ze opgepakt kunnen worden als ze niet in staat zijn zich voldoende te legitimeren als ze aangehouden worden.

De Organisatie heeft aan sommigen van ons al valse rijbewijzen en andere valse identificatiepassen kunnen leveren, maar het zal nog een tijdje duren voordat iedereen in de regio Washington ervan voorzien is. Gisteren werd Carol bijna gepakt. Ze was naar de supermarkt gegaan om de wekelijkse inkopen voor onze eenheid te doen en een politiepatrouille arriveerde toen ze in de rij bij de kassa stond. De politieagenten gingen aan beide uitgangen staan en vroegen iedereen die de winkel wilde verlaten om zich te identificeren.

Net toen Carol op het punt stond te vertrekken, was er opschudding bij één uitgang. De politie was een man aan het ondervragen die blijkbaar geen identiteitsbewijs bij zich had, en hij werd gewelddadig. Toen de politie hem in de handboeien probeerde te slaan, sloeg hij één van hen en probeerde weg te komen.

Ze hadden hem te pakken toen hij nog maar een paar meter weg was, maar de politiemensen aan de andere uitgang snelden te hulp. Zo kon Carol ongemerkt wegkomen via de tijdelijk onbewaakte uitgang met haar boodschappen.

Al deze identiteitscontroles houden de politie van hun gewone werk en daar maken de negers en andere criminele elementen gebruik van. Een deel van het leger doet ook mee aan de identiteitscontroles, maar hun hoofdtaak blijft het bewaken van regeringsgebouwen en media-instellingen.

De interessantste ontwikkeling is dat het College voor Menselijk Samenleven ook met spoed politiebevoegdheden heeft gekregen en dat ze bezig zijn grote hoeveelheden negers die als bijstandsgerechtigde staan ingeschreven als politieagent aan te stellen, op dezelfde manier als voor de huiszoekingen naar wapens. In het District en in Alexandria zijn sommige van deze tot agent aangestelde negers al trots aan het paraderen en houden ze blanken aan op straat.

Er doen geruchten de ronde, dat ze smeergeld vragen aan diegenen die ze stoppen, en hen bedreigen met arrestatie als ze niet betalen. Bovendien halen ze blanke

vrouwen naar hun "veldhoofdkwartier" voor "ondervraging". Daar worden ze van hun kleren ontdaan, door meerdere mannen verkracht en geslagen - en dat alles in de naam der wet.

De nieuwsmedia reppen uiteraard met geen woord over deze misdrijven, maar het nieuws doet toch de ronde. Mensen zijn boos en bang, maar ze weten niet wat te doen. Zonder wapens is er weinig dat ze kunnen doen. Ze zijn volledig overgeleverd aan de genade van het Systeem.

Het is moeilijk te begrijpen waarom het Systeem de dingen vrijwillig op de spits drijft door opnieuw negers aan te nemen, gezien de afschuw dat dit twee jaar geleden veroorzaakte. We hebben erover gesproken in onze eenheid en de meningen zijn verdeeld. Iedereen, op mezelf na, lijkt te denken dat het Systeem in paniek is geraakt door de gebeurtenissen van afgelopen maandag, en dat ze daardoor nu overreageren.

Mogelijk, maar ik denk het niet. Ze hebben nu al twee maanden tijd gehad om te wennen aan het idee van een guerrillaoorlog tussen hen en ons. En het is al bijna vijf weken geleden dat we hen voor de eerste keer echt hebben doen bloeden door het FBI gebouw op te blazen.

Ze weten dat onze ondergrondse sterkte nooit meer kan zijn dan een 2000-tal, en ze moeten ook weten dat ze ons aantal verkleinen. Ik denk dat ze de zwarten enkel op de blanken aan het loslaten zijn als een preventieve maatregel. Door de blanke bevolking angst aan te jagen, maken ze het ons moeilijker om te rekruteren, en zo kunnen ze de inkrimping van ons aantal nog versnellen.

Aan de andere kant argumenteert Bill, dat de blanke reacties op de hernieuwde activiteiten van het College voor Menselijk Samenleven en hun bendes van "hulpagenten" het ons makkelijker zullen maken om te rekruteren. Tot op zekere hoogte klopte dat in 1989 maar de blanke Amerikanen zijn de groeiende openlijke tirannie van het Systeem de voorbije twee jaar zo gewend, dat ik geloof dat hun laatste zet hen meer zal intimideren dan dat het hen zal opjutten. We zullen zien...

Ondertussen wacht er een berg werk op me. Het Washington Veld Commando heeft me gevraagd hen voor het einde van het jaar 30 nieuwe zenders en 100 nieuwe ontvangers te bezorgen. Ik weet niet hoe ik dat moet doen, maar ik kan er maar beter aan beginnen.

27 november. Ik heb me gek gewerkt, dag en nacht, om de communicatie-uitrusting die het WVC wil, gemaakt te krijgen. Drie dagen geleden - dinsdag - ben ik er eindelijk in geslaagd de laatste nodige componenten te krijgen en een

productielijn op te zetten in de winkel, door Carol en Katherine aan het werk te zetten. Door hen enkele van de gemakkelijkere baantjes in het productieproces te laten uitvoeren, zal ik misschien mijn deadline toch nog halen.

Gisteren echter kreeg ik een dagvaarding van het WVC, die mij van de winkel weghield van vroeg deze morgen tot 10 u vanavond. Een van de bedoelingen van de dagvaarding was een loyaliteitscontrole.

Ik wist dat echter niet tot ik het opgegeven adres bereikte. Het was de kleine cadeauwinkel waar het proces van Harry Powell plaatsgevonden had.

Een bewaker dwong me in een kantoor aan de opslagruimte in de kelder van de winkel. Twee mensen wachtten er op me. Eén van hen was Majoor Williams van het Revolutionaire Commando, hem had ik eerder al ontmoet. De andere was Dr. Clark, een van onze wetspecialisten, en zoals ik snel vernam, een klinisch psycholoog.

Williams legde me uit dat de Organisatie een nieuw testproces had ontwikkeld voor nieuwe rekruten. De functie van dat proces is de echte motivatie en gedragingen van de rekruten te bepalen en er degenen uit te filteren, die door de geheime politie als infiltranten gestuurd zijn alsook degenen die om andere redenen niet geschikt zijn.

Bovenop de nieuwe rekruten zouden ook een aantal trouwere leden van de Organisatie getest worden, namelijk zij die door hun functie in contact waren gekomen met geheime informatie die voor de geheime politie interessant zou kunnen zijn. Alleen al mijn uitgebreide kennis van onze communicatiesystemen bracht mij in die positie en bovendien had mijn werk mij in contact gebracht met een ongewoon groot aantal leden van andere eenheden.

Oorspronkelijk hadden we gepland dat geen enkel lid van een ondergrondse eenheid de identiteit of de locatie van een ander lid van een andere eenheid zou kennen. In de praktijk hebben we te veel compromissen gesloten. Door de manier waarop de dingen zich de laatste twee maanden hebben ontwikkeld, zijn er in Washington veel van ons die - of vrijwillig of door foltering - een groot aantal van onze andere leden zou kunnen verraden.

We waren zeer voorzichtig bij het rekruteren en de evaluatie van nieuwe leden na de huiszoekingen naar wapens natuurlijk, maar het was niet zoals hetgeen waaraan ik vanmorgen werd onderworpen. Er waren injecties met één of andere drug, minstens twee maar ik was verdoofd na de eerste en ik weet dus niet meer zeker hoeveel het er waren. Een half dozijn elektrodes werd aan verschillende delen van mijn lichaam gehangen. Een helder, flikkerend licht verblindde mijn ogen en ik

verloor elk contact met mijn omgeving behalve met de stemmen van mijn ondervragers.

Het volgende dat ik mij herinner is mijn gegeeuw en het uitrekken toen ik wakker werd op een veldbed in de kelder ongeveer drie uur later, hoewel men mij vertelde dat de ondervraging zelf maar een half uur in beslag had genomen. Ik voelde mij verfrist, en er was geen enkel merkbaar effect van welke drug er mij ook gegeven mocht zijn.

De bewaker kwam naar me toe toen ik opstond. Ik hoorde gedempte stemmen komen uit het andere kantoor, iemand anders werd ondervraagd. En ik zag nog een andere man slapen op een veldbed op een paar meter van mij vandaan. Ik neem aan dat hij recent door hetzelfde proces gegaan was als datgene dat ik daarnet had gehad.

Ik werd naar een andere kelderkamer gebracht, een klein vierkant kamertje met enkel een stoel, een metalen tafeltje en een schrijfmachine. Op de tafel stond een zwarte kunststof map, ongeveer drie centimeter dik, van het type waarmee schrijfmachinerapporten worden gebonden. De bewaker vertelde me, dat ik alles in de map aandachtig moest lezen en dat Majoor Williams daarna opnieuw met me zou spreken. Hij sloot de deur toen hij de kamer verliet.

Ik zat nog maar net toen een meisje me een bord met sandwiches en een kop koffie bracht. Ik bedankte het meisje, en aangezien ik honger had begon ik de sandwiches op te eten en aan de koffie te nippen terwijl ik aandachtig de eerste bladzijde las. Toen ik ongeveer vier uur later de laatste bladzijde gelezen had merkte ik dat de sandwiches - inclusief een niet opgegeten sandwich die ik had laten liggen - nog allemaal op het bord lagen. De kop was nog bijna helemaal gevuld met koude koffie. Het was alsof ik net weer op aarde geland was - naar de kamer - na een duizend jaar lange reis door de ruimte.

Wat ik gelezen had - het kwam neer op een boek van een goede 400 bladzijden - had me uit deze wereld gehaald, uit mijn dagelijks leven als guerrillastrijder voor de Organisatie en het had me naar de top van een berg gebracht vanwaar ik de hele wereld kon zien, met al zijn naties en volkeren en rassen, allemaal voor me uitgespreid. En ik kon ook de tijden voor me uitgespreid zien liggen, van de stomende primitieve moerassen van honderd miljoen jaar geleden tot de onbeperkte mogelijkheden die de eeuwen en millennia voor ons nog in petto hadden.

Het boek plaatste onze huidige strijd - de Organisatie en zijn doelstellingen en wat er op het spel staat - in een veel grotere context dan ik ooit tevoren gedacht had.

Dat wil zeggen, ik had aan veel dingen die in het boek stonden al eerder gedacht, maar ik had hen nooit eerder samengevoegd in één coherent patroon. Ik had het hele plaatje nog nooit zo duidelijk gezien. (Bericht aan de lezer: Het is duidelijk dat Turner verwijst naar Het Boek. We weten van andere bewijzen dat het ongeveer tien jaar voor het Overzicht van de Martelaren geschreven werd, waarin het vermeld werd, dwz ongeveer in 9-VNT of 1990 volgens de oude tijdsrekening. Turner spreekt over "getypte pagina's" maar het is niet duidelijk of hij spreekt over reproducties of over de getypte bladeren zelf. Als het laatste het geval is, gaat het hier waarschijnlijk over het enige referentie naar het origineel van Het Boek! Verschillende reproducties van het originele manuscript in mappen, die overeenkomen met Turners beschrijving hebben het overleefd, en worden bewaard in De Archieven, maar archeologen hebben nog geen spoor gevonden van het origineel.)

Voor de eerste keer begrijp ik de diepere betekenis van wat we doen. Ik begrijp nu waarom we niet kunnen verliezen, ongeacht wat we moeten doen om te winnen en ongeacht hoeveel er van ons er moeten sterven om het te doen. Alles wat geweest is en alles wat er nog zal komen hangt van ons af. Wij zijn echt instrumenten van God in de volbrenging van zijn Grote Schepping. Dit zijn misschien rare woorden, komende van iemand als ik die nooit religieus was, maar het zijn oprecht eerlijke woorden.

Ik zat daar nog steeds, nadenkend over wat ik zojuist gelezen had, toen Majoor Williams de deur opendeed. Hij vroeg me met hem mee te gaan, toen hij zag dat ik mijn sandwiches niet had opgegeten. Hij bracht een andere stoel naar de kamer en nodigde me uit verder te eten, terwijl we met elkaar spraken.

Ik hoorde verschillende interessante dingen tijdens ons korte gesprek. Een ervan was dat, in tegenstelling tot wat ik vroeger dacht, de Organisatie een continue instroom van nieuwe rekruten heeft. Niemand van ons had zich dat gerealiseerd, want het WVC had de nieuwe rekruten in gloednieuwe eenheden geplaatst. Dat is waarom de nieuwe communicatieapparatuur nodig was.

Een andere ontdekking was dat een belangrijk deel van de nieuwe rekruten tot de Geheime Politie behoorde. Gelukkig voorzagen de leiders van de Organisatie deze dreiging, en ze zetten op tijd een remedie op poten. Ze realiseerden zich dat, eens we ondergronds gingen, de enige manier om veilig te blijven rekruteren, het screenen van mensen op een absoluut veilige manier was.

Zie hier hoe het werkt: wanneer onze wetspecialisten iemand hebben die zegt dat hij lid wil worden van de Organisatie, wordt hij onmiddellijk overgedragen aan Dr. Clark. Dr Clark's ondervragingsmethoden laten geen plaats voor ontwijking of

bedrog. Majoor Williams legde uit dat als iemand zakte voor de test, hij niet meer wakker werd uit zijn slaap.

Zo kon het Systeem ook niet uitzoeken, waarom zijn spionnen nooit terugkwamen. Tot nu toe, zo zei hij, hebben we al ongeveer 30 spionnen ontmaskerd, waaronder verscheidene vrouwen.

Ik huiverde bij de gedachte aan wat er met mij zou zijn gebeurd, als mijn ondervraging uitgewezen zou hebben dat ik te zwak was of een gebrek aan vertrouwen zou vertonen gezien hetgeen ik weet. En ik voelde een tijdelijke walging tegenover Dr. Clark, die niet eens een ondergronds lid was, maar die toch de beslissing over mijn leven en dood in zijn handen had gehad.

De walging verdween snel toen ik bedacht dat er niets mis was met een wetspecialist. De enige reden waarom Dr. Clark niet ondergronds was gegaan, is omdat zijn naam niet op de FBI-lijst van september stond. Onze wetspecialisten spelen een even grote rol in onze strijd als de guerrillastrijders. Ze zijn vitaal voor onze propaganda en voor onze rekrutering - ons enige dichte contact met de buitenwereld - en ze lopen nog meer risico om ontdekt en gearresteerd te worden dan wij.

Majoor Williams moet mijn gedachten geraden hebben, want hij legde zijn hand op mijn schouders, glimlachte en verzekerde me dat mijn test zeer goed was verlopen. Zo goed zelfs, dat ik zou worden opgenomen in een selecte, interne structuur binnen de Organisatie. Het lezen van het boek dat ik net uit had, was de eerste stap in het initiatieproces.

De volgende stap volgde ongeveer een uur later. We werden met zijn zessen verzameld in een losse halve cirkel in de winkel boven. Het was na sluitingstijd en de blinderingen waren zorgvuldig naar beneden gelaten. Het enige licht kwam van twee grote kaarsen achteraan in de winkel.

Ik was de voorlaatste om de kamer binnen te gaan. Bovenaan de trap hield hetzelfde meisje dat me de sandwiches had gebracht me tegen en gaf me een kleed uit een soort ruw, grijs materiaal met een kap eraan, iets zoals een pij. Nadat ik het kleed had aangetrokken toonde ze me waar ik moest staan en maande me stil te zijn.

Doordat hun gelaat overschaduwd werd door hun kappen, kon ik niemand uit de bizarre verzameling herkennen. Toen de zesde deelnemer de top van de trap bereikte, draaide ik me om en was verbaasd te merken dat een lange, dikke man in het uniform van een sergeant van het District of Columbia Metropool Politie in een

kleed gleed.

Uiteindelijk, door een andere deur aan de achterkant, kwam Majoor Williams binnen. Hij droeg hetzelfde kleed, maar zijn kap was neergelaten, zodat de twee kaarsen, één aan beide kanten, zijn gelaat verlichtten.

Hij sprak tegen ons met een rustige stem, uitleggend dat ieder van ons, geselecteerd voor het lidmaatschap van de Orde, de test van het Woord en de test van de Daad had afgelegd. Dat wil zeggen, we hadden onszelf bewezen, niet alleen door een correcte houding tegenover de Zaak, maar ook door onze daden in de strijd voor de realisatie van de Zaak.

Als leden van de Orde moesten we de dragers van het geloof zijn. Alleen uit onze gelederen zouden de toekomstige leiders van de Organisatie komen. Hij vertelde ons nog andere dingen, ideeën herhalend die ik net gelezen had.

De Orde, zo legde hij uit, zou geheim blijven, ook binnen de Organisatie, tot aan de succesvolle afwerking van de eerste fase van onze taak: de vernietiging van Het Systeem. En hij toonde ons Het Teken waardoor we elkaar konden herkennen.

En toen zwoeren we een eed, een machtige eed, een ontroerende eed, die me tot in mijn beenderen raakte en die me de haren in de nek ten berge deden rijzen.

Toen we één voor één, met een interval van ongeveer een minuut, naar buiten gingen, nam het meisje de kleden aan en Majoor Williams hing een gouden ketting met een kleine hanger om onze nek. Hij had ons hierover al verteld. In iedere hanger bevindt zich een kleine, glazen capsule. We moeten de ketting altijd dragen, dag en nacht.

Telkens als het gevaar expliciet dreigend is, en we gevangen kunnen worden genomen, moeten we de capsules uit de hanger halen en in onze mond steken. En als we gevangen zijn en we zien geen mogelijkheid tot ontsnapping, dan moeten we de capsules met onze tanden breken. De dood zal pijnloos zijn en bijna onmiddellijk komen.

Nu behoren onze levens echt tot de Orde. Vandaag was ik, op één of andere manier, opnieuw geboren. Ik weet nu dat ik nooit nog naar de wereld of de mensen rondom me of naar mijn eigen leven zou kunnen kijken zoals ik dat tot nu toe deed.

Toen ik me afgelopen nacht uitkleedde om naar bed te gaan, merkte Katherine onmiddellijk mijn nieuwe hanger op en vroeg ernaar, natuurlijk. Ze wilde meteen ook weten wat ik de hele dag gedaan had.

Gelukkig is Katherine het soort meisje met wie men compleet eerlijk kan zijn, een zeldzaam juweeltje, inderdaad. Ik legde haar de functie van de hanger uit en vertelde haar dat het nodig is voor de uitvoering van een nieuwe taak die ik aan het uitvoeren ben voor de Organisatie, een taak waarvan ik mezelf verplicht heb, de details tegen niemand te vertellen, tenminste voorlopig. Ze was duidelijk nieuwsgierig, maar ze zette me niet verder onder druk.

Hoofdstuk 11

28 November 1991. Er gebeurde vannacht iets storends, wat fatale gevolgen voor ons allemaal had kunnen hebben. Een autolading vol junkies probeerde in het gebouw in te breken, in de veronderstelling dat het gebouw verlaten was. We moesten ons van hen ontdoen en van hun auto. Dit is de eerste keer dat zoiets als dit is gebeurd, maar de verlaten verschijning van dit gebouw kan aanleiding zijn voor meer problemen in de toekomst.

Wij waren allemaal boven aan het eten toen de auto onze parkeerplaats opreed en ons lichtstraalalarm activeerde. Bill en ik gingen naar beneden in de verduisterde garage en maakten een kijkgaatje open, zodat wij konden zien wie er buiten was.

Ze hadden de lichten van de auto uitgezet, een van hen was eruit gegaan en probeerde of de deur open was. Hij begon de planken los te trekken die over het glas waren genageld. Een andere persoon stapte uit de auto en ging naar hem toe om hem te helpen. We konden niet zien hoe ze eruit zagen in het donker, maar we konden ze horen praten. Het waren duidelijk zwarten, en ze wilden duidelijk het gebouw in, op de een of andere manier.

Bill probeerde ze te ontmoedigen. In zijn beste imitatie-ghetto-accent schreeuwde hij door de deur: “Hey, man, deze plaats is bezet. Rot hier een eind op.”

De twee zwarten sprongen opgeschrokken weg van de deur. Ze begonnen tegen elkaar te fluisteren en twee anderen uit de auto deden met hen mee. Toen begon een dialoog tussen Bill en één van de Zwarten. Het ging ongeveer zo:

“We wisten niet dat er iemand hier was, broeder. We zoeken alleen een plaats om te spuiten.”
“Nou, nu weten jullie het. Dus, ga weg!”
“Waarom ben je zo vijandig broeder? Laat ons binnen, we hebben wat stuff en wat lekkere wijven. Ben je alleen?”

“Nee, ik ben niet alleen en ik wil geen stuff. Jij moet gewoon weggaan man.”
(Bericht aan de lezer: het dialect van de negers in Amerika bevatte veel speciale termen met betrekking tot het drugsgebruik, wat onder hen veel voorkwam tot het eind. “Stuff” betekende heroïne, een opiumderivaat dat bijzonder populair was. “Spuiten” betekende heroïne inspuiten in een ader. Zowel de drugsgewoonten van de zwarten en het zwarte dialect verspreidde zich ook onder de blanke bevolking in Amerika gedurende de periode van de afgedwongen rassenvermenging in de laatste vijf decennia van het Oude Tijdperk.)

Maar Bill slaagde er niet in om ze te ontmoedigen. De tweede zwarte begon ritmisch op de deur van de garage te beuken. Steeds zeikend: "Maak open broeder, maak open." Iemand in de auto zette de radio aan, daarop volgde oorverdovende negermuziek.

Het laatste wat we konden gebruiken was de aandacht trekken van de politie of iemand van het vrachtwagenbedrijf hiernaast door deze lawaaierige scène. Bill en ik bedachten snel een plan. We bewapenden beide meiden met jachtgeweren en zette ze achter een paar kratten aan één kant van het winkelgedeelte. Ik pakte een pistool, glipte door de achterdeur en kroop stilletjes rond het gebouw, zodat ik de indringers van achteren kon naderen. Toen kondigde Bill aan: "Oké, oké, ik open de deur wel, man. Je kan zo je auto naar binnen rijden."

Terwijl Bill de deur van de garage omhoog begon te doen, ging één van de zwarten terug naar de auto en startte de motor. Bill bevond zich aan een kant en hield zijn hoofd omlaag. Dit was voor als de lichten van de auto op hem schenen, zodat z'n witte huid niet zichtbaar zou zijn. Toen iedereen binnen was, liet hij de garagedeur weer zakken. De auto van de zwarten was niet ver genoeg naar binnen gereden om de deur volledig te sluiten en de bestuurder negeerde zijn bevel om nog een stukje vooruit te rijden.

Toen kreeg een van de zwarten een beter zicht op Bill en sloeg onmiddellijk alarm. "Dit is geen broeder", schreeuwde hij.

Bill zette de lichten van de winkel aan, toen kwamen de meiden van hun plek af en ik glipte onder de gedeeltelijk gesloten garagedeur door.

"Iedereen uit de auto en op de grond." beval Bill, die ondertussen de deur opentrok aan de bestuurderskant. "Kom op negers, beweging!"

Ze keken naar de vier pistolen die op hen gericht waren, toen bewogen ze, maar niet zonder luid protest. Twee van hen waren geen negers. Toen ze alle zes gestrekt op de vloer lagen met hun gezicht naar beneden, zagen we dat we drie zwarte mannen hadden, een zwarte vrouw en twee blanke sletten. Ik schudde mijn hoofd uit afschuw bij het zien van de twee blanke meiden, geen van beiden leek ouder dan achttien jaar te zijn.

Het duurde niet lang om te beslissen wat we gingen doen. De herrie van pistoolschoten konden we ons niet veroorloven, dus ik pakte een zwaar breekijzer en Bill pakte een schep. Dat terwijl de meiden ze gedekt hielden met hun jachtgeweren. We begonnen op tegenoverstelde zijden op de vloer, een klap op de

achterkant van het hoofd was voldoende voor elk van hen.

Tot de laatste twee. Het blad van de schep van Bill schoot van een van de schedels van de zwarten af en raakte de schouder van de blanke meid naast hem, hij sneed in haar vlees maar bracht geen dodelijke wond toe. Voordat ik mijn breekijzer op haar kon gebruiken om haar af te maken, was de kleine slet al opgesprongen.

Ik had de garagedeur zo ver mogelijk naar onder geduwd toen ik binnenkwam, maar hij was nog niet volledig gesloten en was ondertussen ongeveer 15 cm omhoog gegaan. Zij schoot door deze smalle doorgang en rende naar de straat, ik volgde haar op ongeveer tien meter afstand.

Ik schrok me rot toen ik een lichtstraal zag in de straat voor het rennende meisje. Een grote vrachtwagen draaide de straat in vanaf het vrachtwagenbedrijf hiernaast. Als het meisje de straat bereikte zou zij beschenen worden door het licht van de vrachtwagen. Dan zou de bestuurder het meisje niet kunnen missen.

Zonder aarzeling pakte ik mijn pistool en schoot, onmiddellijk viel het meisje neer naast de met onkruid overwoekerde omheining die ons parkeerterrein scheidde van het vrachtwagenbedrijf. Het was een heel gelukkig schot, niet alleen vanwege het effect, maar ook omdat het motorgeluid van de optrekkende vrachtwagen het schot perfect maskeerde. Ik bukte in de oprijlaan, het koude zweet brak bij mij uit, totdat de vrachtwagen eindelijk weg was.

Bill en ik laadde de zes lijken achterin de auto van de zwarten. Hij reed er mee weg, Carol volgde hem in onze auto. Hij liet de auto met weerzinwekkende inhoud bij een zwart restaurant in de binnenstad van Alexandria staan. Laat de politie het maar uitzoeken!

Het werk aan de nieuwe communicatie-uitrusting gaat vrij goed. De dames zetten zoveel apparaten in elkaar voor het avondeten, en de onfortuinlijke gebeurtenissen van die avond zorgden ervoor dat ik ze niet bij kon houden met het afstellen en testen. Dat was namelijk mijn werk. Als ik een betere oscilloscoop en een paar andere instrumenten had, zou ik meer kunnen doen.

30 November. Bij het nadenken over de gebeurtenissen van zaterdag, verbaast het me dat ik geen medelijden voel of spijt heb voor het doden van die twee blanke hoeren. Zes maanden geleden kon ik me niet voorstellen dat ik in koele bloede een blank tienermeisje zou vermoorden, wat ze ook gedaan zou hebben. Maar ik ben veel realistischer geworden over het leven. Ik begrijp wel dat de twee meisjes alleen bij de zwarten waren omdat ze besmet zijn met de ziekten van het liberalisme door de scholen, kerken en de hiphopcultuur die het Systeem

tegenwoordig ondersteunt. Als zij opgevoed waren in een gezonde maatschappij hadden zij vermoedelijk wel wat raciale trots gehad.

Maar zulke overwegingen zijn onbelangrijk bij de huidige fase van onze strijd. Totdat wij een medicijn in onze handen hebben om de ziekte in het algemeen te bestrijden, moeten we deze bestrijden met andere middelen, net zoals je er goed aan doet om zieke dieren uit de kudde te doden om te voorkomen dat de hele kudde ten onder gaat. Dit zijn geen tijden om problemen met zachte vrouwenhanden aan te pakken.

Deze les werd extra verduidelijkt door wat we die avond op TV zagen. Het College voor Menselijk Samenleven in Chicago organiseerde vandaag een grote antiracisme demonstratie. Het doel van de demonstratie was protesteren tegen het beschieten met een machinegeweer van een auto vol zwarten die recent agent waren geworden, midden in Chicago op klaarlichte dag afgelopen vrijdag, vermoedelijk door de Organisatie. Slechts drie zwarten kwamen om tijdens het incident, maar het systeem greep deze kans aan om de blanken aan te wijzen voor het discrimineren en vermoorden van de zwarten en daarbij de mensenrechten te schenden. Blijkbaar zijn deze zwarte agenten schuldig aan ernstiger misdaden tegen weerloze blanken in Chicago dan hier.
De demonstratie in Chicago, die door een groot deel van de massamedia werd aangeprezen in dat gebied, omvatte bijna 200.000 demonstranten en in eerste instantie was meer dan de helft van hen blank. Honderden speciale bussen, die door de autoriteiten gecharterd waren, brachten mensen van alle buitenwijken naar deze gelegenheid. Duizenden jonge zwarte misdadigers, die de armbanden droegen van het College voor Menselijk Samenleven, liepen arrogant door de reusachtige menigte om "orde te houden".

De demonstratie werd toegesproken door alle gebruikelijke politieke prostituees, deze stelden "broederschap" en "gelijkheid" aan de orde. Toen pakte het systeem een van hun lokale "Toms", welke een meeslepende voordracht gaf over het laten verdwijnen van "het kwaad van het blanke racisme", voor eens en voor altijd. (Bericht aan de lezer: een "Tom" is een negroïde voorman van de autoriteiten of voor Joodse belangen. Experts in het manipuleren van hun eigen ras, zij werden goed betaald voor hun diensten. Sommige "Toms" werden zelfs in dienst genomen door de Organisatie gedurende de laatste stadia van de revolutie, als het gewenst was miljoenen negers uit bepaalde stedelijke gebieden als het ware weg te spoelen naar een andere plaats met een minimum verlies van blanke levens.)

Hierna zweepten de vakbekwame opruiers van het College voor Menselijk Samenleven verschillende delen van de menigte op tot "broederschapsrazernij". Deze zwartharige kleine Jodenjongens met elektronische megafoons kenden echt

hun doel. Zij hadden bij de menigte een verlangen doen ontstaan naar het bloed van elke willekeurige “blanke racist” die ongelukkigerwijze in hun handen zou vallen.

Zingend “Dood de racisten” en andere uitdrukkingen van broederlijke liefde, begon de menigte te marcheren door de binnenstad van Chicago. Winkelende mensen, werklui en zakenmensen op de stoep werden bevolen door de zwarte “agenten” om mee te doen aan de mars. Iedereen die weigerde werd geslagen, zonder genade.

Toen begonnen groepen zwarten winkels en gebouwen in te gaan langs de marsroute, gebruikmakend van megafoons om iedereen de straat op te sturen. Gewoonlijk was het slechts nodig om een of twee koppige blanken gevoelloos bont en blauw te schoppen en slaan waarbij veel bloed vloeide, zodat de rest van de mensen van een warenhuis of gebouw de bedoeling doorkreeg en zich enthousiast aansloot bij de demonstratie.

Toen de menigte groeide, bijna een half miljoen personen tegen het eind, werden de zwarten met de armbanden steeds gewelddadiger. Elke blanke in de menigte die eruit zag alsof hij niet luid genoeg schreeuwde, had grote kans om aangevallen te worden.

En er waren verscheidene bijzonder wrede incidenten waar de camera’s van tv duidelijk op inzoomde. Iemand in de menigte startte een gerucht dat een boekenwinkel die zij naderde “racistische boeken” verkocht. Binnen een minuut of twee had een groep van een paar honderd, voornamelijk jonge blanken, zich afgesplitst van de grote menigte en bewoog zich naar de boekenwinkel. De ramen werden ingegooid, en teams van demonstranten binnen in de winkel begonnen met boeken te slingeren naar anderen buiten.

Na een eerste uitspatting van woede waarbij wild diverse pagina’s uit boeken werd gescheurd, begon iedereen op de stoep met de andere helft van de boeken die vervolgens op een brandstapel belandden. Toen sleepten zij een blanke winkelbediende uit de winkel en begonnen hem te slaan. Hij viel op de grond, en toen begon de menigte hem te slaan en schoppen. Het televisiescherm toonde een close-up van de scène. De gezichten van de blanke demonstranten waren vervuld met haat, jegens hun eigen ras!

Een ander incident op de TV waar de kijkers op werden getrakteerd, was een close-up van het doden van een kat. Een grote, witte straatkat werd gezien door iemand uit de menigte, die begon te schreeuwen: “pak die witte kat!”. Ongeveer een tiental demonstranten liep naar de steeg en zocht de ongelukkige kat op. Toen zij een paar ogenblikken later weer verschenen, hielden zij het bloedige lichaam van de kat omhoog, een luid gejuich vanuit de menigte die dichtbij genoeg stond om het te

zien volgde hierop. Pure krankzinnigheid!

Het is onmogelijk om in woorden te beschrijven hoe gedeprimeerd wij allen werden door het schouwspel in Chicago. Dat was natuurlijk ook de bedoeling van de organisatoren van de demonstratie. Zij zijn deskundige psychologen, en zij begrijpen het gebruik van massaterreur om te intimideren. Zij weten dat miljoenen mensen die hen nog haten van binnen, nu bang zullen zijn om er nog wat van te zeggen.

Maar hoe kunnen onze mensen – hoe kunnen blanke Amerikanen - zo kruipen, zo gewillig zijn om hun onderdrukker te plezieren? Hoe kunnen wij een revolutionair leger rekruteren uit zulke watjes?

Is dit werkelijk hetzelfde ras dat twintig jaar geleden op de maan gelopen heeft en naar de sterren reikte? Hoe laag zijn wij gebracht!

Het is beangstigend duidelijk geworden dat er geen manier is om de strijd te winnen zonder massaal bloedvergieten te laten plaatsvinden.

De auto vol met lijken die wij zaterdag in Alexandria hebben achtergelaten is alleen vermeld in het lokale nieuws, maar helemaal niet op het nationale nieuws. De reden hiervoor is waarschijnlijk niet dat zulke moorden te gewoon zijn geworden om nieuwswaarde te hebben, maar omdat de overheid de rassenbetekenis waarschijnlijk herkend heeft en beslist heeft om imitatie hiervan niet aan te moedigen.

Hoofdstuk 12

4 december 1991. Ik ging naar Georgetown om met Elsa te praten, de kleine roodharige verschoppeling van de maatschappij. De reden van mijn bezoek was om een betere beoordeling te maken over de potentie van sommige van Elsa's vrienden, om een rol te kunnen spelen in het gevecht tegen het systeem.

Het is zelfs zo dat sommige van hen of tenminste mensen in vergelijkbare omstandigheden, al zijn betrokken bij hun eigen oorlogje tegen het systeem. De laatste maanden zijn er meerdere incidenten geweest waar de organisatie niets mee de maken had. Dit waren bomaanslagen, brandstichtingen, ontvoeringen, gewelddadige demonstraties, sabotage, doodsbedreigingen aan bekende personen en zelfs twee veel gepubliceerde moorden.

De verantwoordelijkheid voor deze verschillende incidenten zijn geclaimd door veel verschillende groepen: Anarchisten, belastingrebellen, verschillende soorten bevrijdingsfronten en een stuk of zes religieuze groepen die niemand kan bijhouden. Iedere gek met een wapen schijnt te voorschijn te komen. De meeste van deze mensen zijn zulke onvoorzichtige amateurs, dat zelfs onze raciaal geïnspireerde FBI ze allemaal netjes heeft opgerold, maar er schijnen er steeds meer te ontstaan. De sfeer van revolutionair geweld en regeringsgeweld om de organisatie tegen te houden, moedigen de meeste waarschijnlijk aan. Het interessantste ervan is dat dit bewijst dat het Systeem nog geen totale grip heeft op de gedachten van de burger.

De meeste Amerikanen lopen geestelijk achter de hoge tv-priesters aan, maar een groeiende minderheid heeft ermee gebroken en zien het Systeem nu als een vijand. Helaas is hun vijandigheid gebaseerd op de verkeerde redenen, en zo is het bijna onmogelijk om hun activiteiten te reguleren.

Het is zelfs zo dat bij de meerderheid er geen precieze reden is voor hun activiteit. Het is eigenlijk alleen maar een massieve uiting van frustratie, in de vorm van vandalisme in plaats van politiek terrorisme. Ze willen alleen maar iets om te slopen hebben, mensen verwonden die ze als verantwoordelijke zien voor de situatie waarin ze nu leven. Vandalisme op grote schaal zoals we nu zien is iets dat de politieke politie simpelweg niet lang meer aan kan. Het is iets dan hen uitput.

Naast de politieke vandalen en de gekken, spelen twee andere delen van de bevolking een belangrijke rol in de gebeurtenissen van de laatste tijd: De zwarte separatisten en de georganiseerde misdaad.. Tot een paar weken geleden nam iedereen aan dat het Systeem de laatste zwarte nationalisten had afgekocht in de jaren '70. Schijnbaar hebben ze zich rustig gehouden en zich alleen bezig gehouden met hun eigen zaken. Nu zien ze weer eens kans om wat te doen, meestal blazen

ze kantoren op van gematigde negergroepen en schieten ze op elkaar, maar vorige week hebben ze een best goede rel in New Orleans georganiseerd, waar veel ramen in werden gegooid en werd geplunderd. Meer macht aan deze mensen!

De Maffia, twee of drie van de grote vakbonden die ze bezitten en een paar andere georganiseerde misdaad groepen slaan geld uit de onrust door hun afpersingspraktijken op te schroeven. Wanneer ze een zakenman of winkelier vertellen dat ze zijn winkel of handeltje gaan opblazen tenzij hij beschermingsgeld betaalt, zijn ze eerder geneigd om dat te geloven dan een paar maanden geleden. Ontvoering is ook aan belangrijke handel geworden. De politie heeft het te druk met zaken waar het Systeem zich meer zorgen over maakt (namelijk ons) om de professionele boeven lastig te vallen en die hebben daarom dus vrijspel.

Het heel koel beredenerend, moeten we deze opkomst van misdaad juist verwelkomen, omdat het helpt om het vertrouwen in het Systeem te doen afbrokkelen.

Maar de dag moet nog komen dat we al deze elementen die de "gekochte" systeemrechters hebben vertroeteld, tegen de muur zetten samen met de rechters zelf.

Ik klopte op de deur van het adres dat Elsa me gegeven had. Het was de ingang van een kelder van wat ooit een elegant dorpshuis was. Toen ik naar Elsa vroeg werd ik binnen gelaten door een zwangere vrouwe met een huilend kind in haar armen.

Toen mijn ogen zich aan het donker aangepast hadden, zag ik dat de hele kelder werd gebruikt als gemeenschappelijke woonruimte. Dekens en lakens vastgebonden aan verwarmingsbuizen aan het plafond dienden als afbakening vaan slaapgedeelten. Als toevoeging zijn er meerdere matrassen op de vloer gelegd in de hoofdruimte van de kelder. Op een tafel om te kaarten naast de wastafel waar twee jonge vrouwen kookgerei wasten na, waren er geen meubels, niet eens een stoel. Tegen een muur staat een antieke houtverbrandende kachel die de enige warmte in de kelder gaf. Waar ik later achter kwam was dat stromend water het enige publieke verbruiksmiddel was, dat de kleine gemeenschap ter beschikking had.. Ze verkregen brandstof voor hun kachel door in de buurt te zoeken of door een rooftocht te houden in het huis boven hun. Daar haalden ze deuren, raamkozijnen en zelfs de vloer van het huis los. Een andere grotere gemeenschap leefde in het huis boven hen, die waren vaak betrokken bij wilde drugsfeesten en daarom waren ze in een te slechte conditie om zich te verweren tegen houtdieven van beneden.

De kelderbewoners verafschuwden harddrugs en zien zichzelf daarom als superieur

ten opzichte van de mensen die boven wonen. Toch kiezen ze er voor om zelf in de donkere kelder te wonen, omdat deze gemakkelijker warm te houden is en gemakkelijker is om te verdedigen dan het huis boven. De enige ramen zijn kleine stoffige gaten bij het plafond, veel te klein om vijanden binnen te laten. Het is er ook veel koeler in de zomer.

Zeven à acht van hen lagen verspreid over matrassen, kijkend naar een spelprogramma op de televisie en marihuana rokend. In de hele kelder hing een stank van bier, ongewassen mensen en marihuana (ze zien marihuana niet als drug). Twee kleine jongens van ongeveer vier jaar oud rolden vechtend over de vloer naast de kachel. Een grijze kat zat op een van de verwarmingsbuizen en keek neer naar mij. De mensen op de matrassen gaven me op een vluchtige blik na geen aandacht. Ik kon zien dat geen van de gezichten die door de televisie verlicht werden Elsa was. Toen het meisje dat me binnengelaten had haar naam riep, schoof er een laken opzij in een verre hoek en Elsa's hoofd en ontblote schouders kwamen even te voorschijn. Ze glimlachte toen ze me zag en kwam even later weer te voorschijn in een soort omajurk. Ik was teleurgesteld om een andere vorm in de matras te zien. Was ik jaloers?

Elsa gaf me een snelle omhelzing en bood me een kop stomende koffie aan. Ik nam die koffie dankbaar aan, omdat ik het koud had gekregen door de wandeling vanaf de bushalte. We gingen zitten op een matras vlakbij de kachel. Het geluid van de televisie, de huilende baby en de twee ruziënde jongetjes liet ons relatief in privé praten. We praatten eerst over veel ander zaken omdat ik niet meteen de ware reden voor mijn bezoek wilde prijsgeven. Ik leerde veel over Elsa en de mensen waarmee ze leefde. Sommige van de zaken die ik hoorde bedroefden mij, anderen shockeerden mij. Ik werd erg bedroefd door Elsa's eigen levensverhaal. Ze was het enige kind uit een hoger-middenklassse-gezin. Haar vader is (of was, ze heeft al meer dan een jaar geen contact met haar ouders) speechschrijver voor een van de machtigste senatoren in Washington. Haar moeder is een advocaat van een linkse organisatie die huizen opkoopt in blanke buitenwijken en er vervolgens werkeloze zwarte gezinnen in plaatst. Tot en met haar vijftiende was Elsa erg gelukkig. Haar familie woonde in Connecticut, waar ze op een privé-school voor meisjes zat (scholen voor alleen jongens of meisjes zijn nu natuurlijk illegaal). Ze bracht de zomers door met haar ouders in een vakantiehuisje aan het strand. Elsa straalde toen ze vertelde over de bossen en paden rond hun zomerhuisje waar ze over wandelde. Ze had haar eigen kleine zeilboot waarmee ze vaak naar een klein eilandje voor de kust voer om te picknicken en om in de zon te liggen dagdromen.

Toen verhuisde de familie naar Washington en haar moeder stond erop dat ze een flat namen in een zwarte wijk vlakbij Capitol Hill, in plaats van een huis in een blanke buitenwijk. Elsa was één van de slechts vier blanke leerlingen op de

middelbare school waar ze naar toe moest. Elsa ontwikkelde zich al vroeg. Haar warmte, open geest en lichamelijke aantrekkelijkheid hadden een meisje gemaakt dat al op haar vijftiende erg aantrekkelijk was. Het gevolg was dat de zwarte jongens die ook het enige andere blanke meisje op school lastig vielen, Elsa maar niet met rust lieten. De zwarte meisjes die dit zagen, haatten Elsa heel erg en treiterde haar op iedere manier die ze maar konden. Elsa durfde de toiletten niet in en ook niet om zich buiten het zicht van een leraar te begeven. Ze kwam er al snel achter dat zelfs leraren geen bescherming boden, toen een zwarte plaatsvervangend directeur haar in zijn werkkamer in een hoek dreef en zijn hand onder haar jurk probeerde te krijgen. Elke dag kwam Elsa in tranen thuis en smeekte haar ouders om haar naar een andere school te laten gaan. Haar moeder reageerde hier op door te schreeuwen, in haar gezicht te slaan en haar "racist" te noemen. Als zwarte jongens haar lastig vielen, dan was dat haar eigen schuld. Ze moest ook maar meer haar best doen om vriendinnen te worden met de zwarte meisjes. Haar vader die troostte haar niet, zelfs niet toen ze hem vertelde over de gebeurtenis met de plaatsvervangend directeur. Die hele zaak beschaamde hem en hij wilde er niets over horen. Zijn linksheid was meer passief dan die van haar moeder en hij was daarom ook vaak snel geïntimideerd door zijn "linkse" vrouw als het over zaken als ras ging. Zelfs toen drie jonge zwarte boeven hem bij de voordeur van zijn eigen huis neersloegen, zijn portemonnee en horloge afpakten en zijn bril kapot sloegen, liet Elsa's moeder hem niet de politie bellen om de beroving te melden. Ze zag het melden van een misdaad gepleegd door zwarten als "fascistisch". Elsa zag dit alles drie maanden aan en liep toen weg van huis.

Ze werd opgenomen in de gemeenschap waar ze nu is en omdat ze blij is om bij haar ouders weg te zijn is ze hier gelukkig. Totdat er zich een maand geleden het probleem voordeed dat uiteindelijk leidde tot onze ontmoeting.

Een nieuw meisje dat Mary-Jane heette had zich bij hun groep gevoegd en er was onenigheid ontstaan tussen Elsa en Mary-Jane. De jongen waar Elsa haar matras mee deelde, kende Mary-Jane al eerder en Mary-Jane zag Elsa als dief. Elsa daarin tegen zag Mary-Jane juist als iemand die haar vriend wilde inpikken. Op een dag was het gevolg een gevecht met krijsen, krabben en harentrekken tussen de twee, dat uiteindelijk gewonnen werd door de sterkere Mary-Jane. Elsa zwierf twee dagen over straat toen ze uiteindelijk mij ontmoette en weer terug ging naar de keldergemeenschap. Mary-Jane had ondertussen ook ruzie gekregen met andere meisjes van de groep en Elsa maakte hier dankbaar gebruik van door een ultimatum te stellen: Of Mary-Jane of Elsa zou vertrekken. Mary-Jane reageerde hierop door met een mes te dreigen.

"Wat gebeurde er toen?" vroeg ik.

“We hebben haar verkocht” zei Elsa.

“Jullie hebben haar verkocht? Wat bedoel je?” vroeg ik.

Elsa legde het uit: Mary-Jane weigerde om weg te gaan nadat iedereen mijn kant koos, dus hebben we haar uiteindelijk verkocht aan Kappy de Jood. Hij gaf ons de televisie en tweehonderd dollar voor haar. “Kappy de Jood” zo bleek het, was een jood genaamd Kaplan die zijn geld verdiende met de handel in blanke slaven. Hij maakte vaak reizen van Washington naar New York om van huis weggelopen meisjes op te kopen. Zijn gebruikelijke kopers zijn de “Wolvengroepen” zoals die waarvan ik Elsa gered had. Deze roofdierachtige groepen grijpen meisjes van de straat, houden ze een week vast en verkopen ze als hun vermissing niet in de krant staat aan Kaplan. Wat er daarna met de meisjes gebeurt kan niemand met zekerheid zeggen, maar men denkt dat ze werken in bepaalde exclusieve clubs in New York waar de rijken naartoe gaan om vreemde en perverse lusten te bevredigen. Sommige worden zelfs, zo gaat het verhaal, aan Satanische groepen verkocht om op een pijnlijke manier overhoop gesneden te worden in akelige rituelen. Hoe dan ook, iemand in de gemeenschap had gehoord dat Kaplan in de stad was en “inkopen aan het doen was”, dus toen Mary-Jane niet weg wilde gaan gingen we naar Kaplan en verkochten haar.

Ik dacht dat niets mij kon shockeren, maar ik was helemaal ontsteld over Elsa’s verhaal over het lot van Mary-Jane. “Hoe” vroeg ik op een boze toon “kunnen jullie een blank meisje aan een jood verkopen?” Elsa begon zich te schamen toen ze zag hoe boos ik was. Ze gaf toe dat het verschrikkelijk was en dat ze zich soms nog zo voelde als ze terugdacht aan Mary-Jane. Maar het leek een goede oplossing voor het probleem dat de gemeenschap op dat moment had. Ze gaf het magere excuus dat het wel vaker gebeurde, dat de autoriteiten er wel van wisten maar er niets tegen deden en dat het daarom eigenlijk de schuld van de maatschappij zelf was.

Ik schudde mijn hoofd vol afschuw en deze beurt van het gesprek gaf mij een overtuigende opening. “Een beschaving die het bestaan van Kaplan en zijn smerige handeltje tolereert, zou platgebrand moeten worden” zei ik. “We zouden dat allemaal moeten stoppen en met een frisse start weer opnieuw moeten beginnen”. Onbewust had ik mijn stem zo verheven dat iedereen in de kelder mij kon horen. Een ruigharig persoon stond op van zijn matras en slenterde naar mij toe. “Wat kunnen wij er aan doen?” vroeg hij, zonder een antwoord terug te verwachten. “Kappy de Jood is minstens twaalf keer gearresteerd, maar de politie laat hem altijd weer vrij. Hij heeft een politieke connectie.

Sommige van de grote Joden in New York zijn klanten. Ook heb ik gehoord dat twee of drie mannen uit het congres regelmatig zijn clubs bezoeken”. “Dan moet

iemand het congres maar opblazen” antwoordde ik. “Ik denk dat dat al geprobeerd is” lachte hij, doelend op de mortieraanval van de organisatie.

“Nou, als ik nu een bom had zou ik het zelf nog eens proberen” zei ik “waar kan ik dynamiet krijgen?”. De man haalde zijn schouders op en strompelde terug naar de televisie. Toen probeerde ik meer informatie los te krijgen bij Elsa. Welke groep uit Georgetown hebben bomaanslagen gepleegd? Hoe kan ik met hen in contact komen?
Elsa probeerde me te helpen, maar ze wist het gewoonweg niet. Het was iets waar ze niet speciaal in geïnteresseerd was. Uiteindelijk vroeg ze aan de man van daarnet “Harry, zijn die mensen van 29e straat niet diegene die zich “Vierde Wereld Bevrijdings Front” noemen?

Harry was duidelijk niet blij met haar vraag. Hij sprong overeind, keek ons strak aan en liep stampend de kelder uit, de deur achter zich dicht gooiend zonder antwoord te geven.

Een van de vrouwen bij de wastafel draaide zich om en herinnerde Elsa eraan dat zij vandaag het middageten moest klaarmaken en dat de aardappels nog niet opgezet waren. Ik kneep Elsa in haar hand, wenste haar nog verder een gelukkig leven en ging weg.

Ik denk dat ik het niet slim had aangepakt.

Het was ongelofelijk naïef van me om te denken dat ik zo een gemeenschap van verschoppelingen kon binnenwandelen en dan beleefd zou worden doorverwezen naar iemand die bij geweld en illegale activiteiten tegen het Systeem betrokken was. Natuurlijk had iedere undercoveragent uit Washington dat al eens geprobeerd. Nu zal vast overal rondverteld worden dat ik een agent was. Dat verziekt mijn kans om in contact te komen met militanten die tegen het Systeem zijn, in dit bepaalde milieu.

Natuurlijk kunnen we ook iemand anders sturen om in contact te komen met het “Vierde Wereld Bevrijdings Front” wat dat dan ook mag zijn. Maar ik vroeg me af of ik daar nog zin ik had. Mijn bezoek aan Elsa heeft mij ervan overtuigd dat de mensen die haar levensstijl delen niet echt geschikt zijn om samen met de Organisatie te vechten tegen het Systeem. Ze hebben geen zelfvertrouwen en een doel om te leven. Ze hebben alles al opgegeven. Alles waar ze in geïnteresseerd zijn is de hele dag liggen neuken en wiet roken. Ik zou bijna geloven dat als de overheid hun uitkeringen verdubbelde, zelfs de bommengooiers op zouden houden met vechten. Elsa is op zich een goed mens en er moeten meer mensen zijn die goede ideeën hebben, alleen ze kunnen niet met deze wereld van een nachtmerrie

omgaan, dus worden het verschoppelingen. Hoewel we beiden de wereld in haar huidige toestand afwijzen op een bepaalde manier, is er een belangrijk verschil tussen de mensen van de Organisatie en Elsa d'r vrienden. Dat is namelijk dat wij met het leven in deze wereld kunnen omgaan en zij niet. Ik kan me niet voorstellen dat ik, Henry, Catherine of iemand anders van de Organisatie alleen maar voor de televisie zou hangen terwijl de wereld aan ons voorbij gaat en we er nog zoveel aan kunnen doen. Het is een verschil in menselijke kwaliteit, maar er is meer dan een bepaald soort kwaliteit dat belangrijk is. De meeste Amerikanen kunnen het nog steeds aan, sommige nauwelijks en sommige best goed. Ze zijn geen verschoppelingen omdat ze een bepaald soort gevoeligheid hebben, een gevoeligheid die ons het verval van de maatschappij laat ruiken en ons daar van laat walgen.

De mensen die er mee om kunnen gaan, evenals de meesten die dat niet kunnen, kunnen die stank niet ruiken of het kan ze gewoon niet schelen. De Joden kunnen hen naar iedere zwijnenstal leiden die ze willen, deze mensen kunnen zich toch wel aanpassen. De evolutie heeft hen tot bedreven overlevers gemaakt, maar het heeft ze er niet meer respectvol op gemaakt.

Hoe breekbaar is de beschaving van de mens! Hoe klein is het verschil tussen de wilde man en de beschaafde man. Van hoe weinig is men afhankelijk om te functioneren!
Zonder de aanwezigheid van slechts een of twee procent van de meest bekwame personen; de meeste agressieve, intelligente en hardwerkende van onze medeburgers, ben ik ervan overtuigd dat geen enkele beschaving zichzelf zou kunnen redden. Het zou uiteindelijk ten onder gaan, door de eeuwen heen, de mensen zouden niet de wil en kracht hebben om het tegen te houden. Uiteindelijk zouden ze allemaal teruggaan naar hun natuurlijke voorbeschaafde staat, een staat die niet veel verschilt van die van Georgetowns verschoppelingen.

Zelfs kracht, wil en slimheid zijn duidelijk niet genoeg. Amerika heeft nog steeds hardwerkende mensen om de boel draaiende te houden, maar deze hardwerkende mensen hebben niet door dat de machine die de boel draaiende houd, van de weg is geraakt en op een ravijn afstevent. Zij zijn niet gevoelig voor de lelijkheid, de onnatuurlijkheid en het grote gevaar van de staat waarin het land nu verkeert.

Het is in werkelijkheid maar een minderheid binnen een minderheid die ons ras de oerwouden uit heeft geleid en ons tegelijkertijd de eerste stappen richting echte beschaving heeft laten nemen. We danken alles aan die paar van onze voorouders die zowel de gevoeligheid om aan te voelen wat er gedaan moest worden en de mogelijkheid om dat ook te doen hadden. Zonder die gevoeligheid kan niemand ons leiden tot grootse prestaties en zonder die mogelijkheden leid gevoeligheid alleen

maar tot dagdromen en frustratie. De Organisatie heeft uit de grote massa der menselijkheid diegene uitgekozen die deze zeldzame combinatie bezitten. Nu moeten we er alles aan doen wat we kunnen om te overwinnen.

Hoofdstuk 13

21 maart 1993. Vandaag een nieuw begin. En toevallig is het vandaag ook de eerste dag van de lente. Voor mij is het als de opstanding uit de dood, een levende dood van 470 dagen. Om herenigd te zijn met Katherine en met mijn andere kameraden, de mogelijkheid om de strijd voort te zetten na zoveel verspilde tijd, de gedachte hieraan maakt me onuitsprekelijk blij.

Er is zoveel gebeurd sinds ik voor het laatst in dit dagboek schreef (ik ben blij dat Katherine in staat was het te redden!) dat het moeilijk is het hier allemaal op te tekenen. Maar goed, alles op zijn tijd.

Het was ongeveer vier uur in de morgen, pikdonker, een zondag. We waren allemaal in diepe slaap. Het eerste dat ik me herinner was dat Katherine aan mijn schouder schudde in een poging mij wakker te maken. Ik kon een doordringend gezoem horen, waarvan ik dacht in mijn slaperige toestand, dat het de wekker was.

“Het is nog geen tijd om op te staan,” mompelde ik.

“Het is de alarmzoemer beneden,” fluisterde Katherine. “Er is iemand op het buitenterrein.”

Ik was direct klaar wakker, maar voordat ik mijn voeten uit het bed had was er een enorme klap, er kwam iets dwars door het zorgvuldig met karton afgeplakte slaapkamerraam naar binnen. Vrijwel direct was de slaapkamer gevuld met een verstikkende gaswolk, ik snakte wanhopig naar lucht.

De volgende minuten zijn een beetje mistig in mijn geheugen. Op een of andere manier kregen wij allemaal ons gasmasker op zonder het licht aan te doen. Bill en ik haastten ons naar beneden terwijl we Katherine en Carol boven achterlieten om de slaapkamerramen te bewaken. Gelukkig had nog niemand geprobeerd om het gebouw binnen te komen, maar toen Bill en ik onderaan de trap kwamen konden we buiten iemand horen die ons met een megafoon beviel om met onze handen omhoog naar buiten te komen.

Ik keek snel door ons kijkgaatje. De duisternis buiten was door tientallen felle lampen veranderd in licht zo fel als daglicht, alle lampen waren gericht op ons gebouw. Het verblindende licht maakte het onmogelijk om iets te zien van wat er zich achter de lampen afspeelde, maar het was volkomen duidelijk dat er honderden militairen en politieagenten met een enorme uitrusting buiten stonden.

Het was duidelijk zinloos om ons een weg naar buiten te schieten, maar we schoten toch even snel een stuk of zes kogels af, afwisselend van de ramen boven en beneden, voor en achter, om de mensen buiten te ontmoedigen snel een weg naar binnen te forceren. Nadat we de kogels hadden afgevuurd bleven we bij de ramen en deuren weg, die als antwoord direct doorzeefd werden door de verstommende kogelregen van buiten en concentreerden we ons zo veel mogelijk op het verplaatsen van onze belangrijkste uitrusting naar onze ontsnappingstunnel. De gemetselde muur van de garage gaf ons bescherming tegen de kogelregen die van alle kanten op ons werd afgevuurd.

Bill, Katherine en Carol verplaatsten onze uitrusting door de lange donkere tunnel, terwijl ik in de winkel bleef en de dingen verzamelde die we moesten redden. In een extreme en uitputtende drie kwartier verzamelden ze een kleine berg wapens en communicatieapparatuur aan de andere zijde van de ontsnappingstunnel.

Hoewel zij het meeste draagwerk deden, ze liepen in ieder geval geen risico geraakt te worden. De hele tijd vlogen de kogels langs mijn oren, en ik werd zeker twaalf maal geraakt door metselwerk dat van de muren afsprong door rondvliegende kogels. Ik snap nog steeds niet hoe ik het er levend afbracht. Ik kreeg het zelfs voor elkaar om steeds na enkele minuten wat kogels af te vuren om onze aanvallers op afstand te houden.

Uiteindelijk waren al onze kleine wapens en munitie, de helft van onze grote explosieven en zware wapens, en alle communicatieapparatuur die al klaar was de tunnel in gebracht. De gereedschappen van Bill werden gered, omdat hij ze altijd netjes opbergt in een gereedschapskist, maar we moesten mijn testapparatuur achterlaten omdat het overal verspreid lag.

We hadden een zeer korte vergadering in de garageput en besloten dat Bill en de dames een voertuig zouden stelen en onze spullen in zouden laden terwijl ik in de winkel bleef en een springlading klaar zou maken die de ingang van onze ontsnappingstunnel zou doen instorten. Ik zou ze 30 minuten geven, dan zou ik de lont aansteken en zelf naar buiten komen.

Katherine rende snel de trap op naar boven, waar ze wat van onze privé-zaken meepakte, waaronder mijn dagboek, waarna ze samen met de anderen voor de laatste keer de tunnel inging.

De deuren beneden en het karton over de ramen waren nu zo ongeveer half weggeschoten, en er kwam zoveel licht van de schijnwerpers naar binnen dat iedere beweging extreem gevaarlijk was. Zenuwachtig en gehaast zette ik een springlading van tien kilo in de garageput in elkaar, net voorbij de ingang.

Toen kroop ik over de vloer, op weg naar de muur waar nog zo’n 50 kilo springstof in kleine bakken stond. Ik was van plan om hier een lont naartoe te leiden vanuit de garageput, zodat de hele winkel in een klap de lucht in zou vliegen, en alles bedekt zou zijn met puin. Het zou de agenten een paar dagen kosten om de puinhoop te doorzoeken en te ontdekken dat we ontsnapt waren.

Maar ik haalde de muur niet. Hoe dan ook, ik weet nog steeds niet wat er precies gebeurde, de springlading in de garageput ging voortijdig af. Misschien werd de voorontsteking geraakt door een rondvliegende kogel. Of misschien ging de springlading af door een vonk van één van de traangasgranaten die nog steeds naar binnen werden geschoten. Ik was direct bewusteloos en had wel dood kunnen zijn. Ik werd wakker op een operatietafel op de spoedafdeling van het ziekenhuis.

De volgende paar dagen waren zeer pijnlijk. Ik huiver als ik eraan terugdenk. Ik werd overgebracht van de spoedafdeling naar een verhoorruimte in de kelder van het FBI gebouw, die slechts gedeeltelijk toegankelijk was vanwege de enorme puinhoop die onze bomaanslag zeven weken geleden daar had aangericht.

Hoewel ik nog steeds in de war was en veel pijn had vanwege mijn verwondingen, werd ik zeer ruw behandeld. De handboeien op mijn rug zaten veel te strak om mijn polsen, en ik werd geschopt en geslagen als ik niet doorliep of niet snel genoeg reageerde. Ik werd gedwongen om in het midden van de ruimte te gaan staan terwijl zo’n zes FBI agenten mij van alle kanten vragen toeriepen, ik kon niet meer doen dan wat prevelen, zelfs al had ik mee willen werken.

Zelfs in deze zeer ongemakkelijke toestand voelde ik mij opgelucht toen ik mij realiseerde door de vragen die ze stelden dat de anderen veilig weg hadden kunnen komen. Keer op keer schreeuwden de mannen om mij heen dezelfde vragen: “Waar zijn de anderen? Hoeveel mensen waren er in het gebouw? Hoe kwamen ze eruit?” Het was duidelijk dat de springlading in de garageput de ingang van de tunnel volledig had vernield. De vragen werden onderbroken om mij herhaaldelijk te slaan en te schoppen, totdat ik uiteindelijk bewusteloos op de grond lag.

Toen ik weer bijkwam, lag ik nog steeds op dezelfde plek op de harde koude betonvloer. Het licht was aan, verder was er niemand in de ruimte, en ik kon de pneumatische hamers en andere geluiden van de werkmannen in de gang horen. Alles deed pijn, in het bijzonder de handboeien, maar mijn hoofd was helder.

Allereerst betreurde ik het dat ik niet langer mijn gifcapsule had. De geheime politie had natuurlijk mijn hanger meegenomen toen ze mijn bewusteloze lichaam in de puinhoop van de garage hadden gevonden. Ik vervloekte mezelf omdat ik niet de

voorzorgsmaatregel had genomen om de capsule in mijn mond te bewaren voor de explosie. Waarschijnlijk was hij daar niet gevonden, en ik had hem door kunnen bijten zodra ik wakker werd in het ziekenhuis. In de dagen die kwamen herhaalde deze treurnis zich keer op keer.

Op de tweede plaats stond ook treurnis en zelfverwijt. Ik werd gepijnigd door het zeer sterke gevoel dat het afgeraden bezoek aan Elsa twee dagen eerder verantwoordelijk was voor deze verschrikkelijke toestand. Het was duidelijk dat iemand van Elsa’s groep mij naar huis had gevolgd en de informatie had doorgespeeld. Deze verdenking werd later indirect bevestigd door mijn ondervragers.

Ik was slechts een paar minuten alleen met mijn pijn en sombere gedachten voordat de tweede ondervraging begon. Deze keer kwamen twee FBI agenten de ruimte binnen, gevolgd door een arts en drie andere mannen, waarvan de laatste twee grote gespierde negers waren. De derde man liep wat krom, had bijna wit haar en was ongeveer 70. Een valse glimlach was waar te nemen vanuit zijn ranzige mondhoeken waardoor de gouden kronen op zijn tanden met nicotineaanslag zichtbaar werden.

Nadat de arts mij vlug nagekeken had, en mij redelijk fit verklaarde, en wegging, zetten de twee FBI agenten mij snel weer op mijn voeten en gingen in positie bij de deur staan. De ondervraging werd voortgezet door de onguur uitziende man met de gouden tanden.

Hij sprak met een zwaar Hebreeuws accent als een vriendelijke professor, hij stelde zichzelf voor als Kolonel Saul Rubin, van de Israëlische militaire veiligheidsdienst. Nog voordat ik me af kon vragen waarom een afgevaardigde van een buitenlandse overheid mij ondervroeg, verklaarde Rubin dat.

“Omdat uw racistische activiteiten een overtreding zijn van het Internationale Genocide Verdrag, Mr. Turner, wordt u berecht door een internationaal gerechtshof, met afgevaardigden van zowel uw land als het mijne. Maar eerst hebben we wat informatie van u nodig, zodat we ook uw medecriminelen tegelijkertijd kunnen berechten.“

“Ik begrijp dat u niet erg behulpzaam was afgelopen nacht. Ik wil u waarschuwen dat het er voor u hard aan toe zal gaan als u in gebreke blijft mijn vragen te beantwoorden. In de afgelopen 45 jaar ben ik zeer ervaren geworden in het onttrekken van informatie van mensen die niet mee wilden werken. Uiteindelijk vertelden ze me alles dat ik weten wilde, zowel de Arabieren als de Duitsers, maar het was een zeer onplezierige belevenis voor hen die koppig waren.”

Toen, na een korte pauze: "Ja, sommige Duitsers, in de jaren '45 en '46, vooral die van de SS waren erg koppig."

De kennelijk bevredigende herinnering bracht weer een onaangename glimlach op het gezicht van Rubin, en ik kon een huivering niet onderdrukken. Ik herinnerde me de verschrikkelijke foto's die een van onze leden die als officier bij de militaire veiligheidsdienst had gewerkt me jaren terug getoond had van Duitse gevangenen van wie de ogen uitgestoken waren, hun tanden eruit getrokken, hun vingers afgeknipt, hun zaadballen verpulverd door hun sadistische ondervragers, velen hadden militaire uniformen van de Verenigde Staten aan, voorafgaand aan hun veroordeling en executie door militaire gerechtshoven als "oorlogsmisdadiger".

Er was niets dat ik zo graag wilde als de mogelijkheid om het Joodse gezicht met die smerige glimlach voor me te bewerken met mijn vuisten, maar mijn handboeien boden mij die luxe niet. Ik besloot om Rubin in zijn gezicht te spugen en hem tegelijkertijd in zijn kruis te schoppen. Maar helaas, mijn stijve pijnlijke spieren gooiden roet in het eten en ik raakte alleen Rubin's dij, waardoor hij onthutst een paar stappen naar achter deed.

Toen pakten de twee negers me vast. Rubin gaf hen instructies terwijl de negers mij op een gemene manier maar met beleid schopten en sloegen. Toen ze klaar waren bonsde mijn hele lichaam, alles deed geweldig pijn, en ik kromp ineen op de vloer, jammerend.

De erop volgende verhoorgesprekken waren erger, veel erger. Omdat een publiekelijk "schijnproces" voor mij gepland was, waarschijnlijk op de manier zoals Adolf Eichmann die kreeg, vermeed Rubin het oog uitsteken en vingerknippen, waardoor ik verminkt zou raken, maar de dingen die hij deed waren zeker zo pijnlijk. (Bericht voor de lezer: Adolf Eichmann was een Duitse functionaris van gemiddeld niveau tijdens de Tweede Wereldoorlog. Vijftien jaar na de oorlog, in 39 BNE, werd hij in Zuid-Amerika door Joden ontvoerd, naar Israël gevlogen, waar hij de centrale figuur werd in een twee jaar durende propagandacampagne om sympathie te wekken van de niet-Joodse wereld voor Israël, de enige veilige haven voor "vervolgde" Joden. Na op verschrikkelijke manier gemarteld te zijn, werd Eichmann tentoongesteld in een geluidsdichte glazen kast gedurende een vier maanden durend schijnproces waarin hij ter dood werd veroordeeld wegens "misdaden tegen het Joodse volk".

Dagen achter elkaar was ik mezelf niet meer, en, zoals Rubin had voorspeld, ik vertelde hem alles wat hij wilde weten. Geen mens had anders gekund.

Gedurende de martelingen tijdens de verhoorgesprekken waren de twee FBI agenten altijd aanwezig als toeschouwers, en ze trokken soms een beetje bleek weg als Rubin een lange stompe stok in mijn rectum naar binnen perste, met het gevolg dat ik wild tekeer ging als een varken dat gespietst werd, ze keken alsof ze niet goed werden, maar ze maakten nooit bezwaar. Waarschijnlijk was het na de tweede wereldoorlog hetzelfde toen Amerikaanse officieren van Germaanse afkomst toekeken hoe de Joodse beulen hun raciale broers die in het Duitse leger gediend hadden martelden, en er niets verkeerds in zagen toen negersoldaten Duitse meisjes aanrandden en verkrachtten. Komt het omdat ze zo gehersenspoeld zijn door de Joden zodat ze hun eigen ras haten, of zijn het gewoon ongevoelige honden die alles doen wat hun wordt opgedragen zolang ze hun salaris maar krijgen? .

Ondanks Rubin's bijzonder pijnlijke expertise, ben ik er nu volledig van overtuigd dat de verhoortechnieken van de Organisatie veel effectiever zijn dan die van het Systeem. Wij gebruiken wetenschappelijke verhoortechnieken, het Systeem gebruikt voornamelijk geweld. Hoewel Rubin mijn verzet gebroken heeft en antwoorden op zijn vragen kreeg, is het maar goed dat hij de verkeerde vragen stelde.

Toen hij eindelijk met mij klaar was, na een nachtmerrie van bijna een maand, had ik hem de namen gegeven van de leden van de Organisatie die ik kende, de locatie van hun schuiladressen, en wie betrokken was in de diverse acties tegen het Systeem. Ik had gedetailleerd verslag gedaan van de voorbereidingen van de aanslag op het FBI gebouw, en van mijn rol in de mortieraanval op het Capitool. En natuurlijk vertelde ik ook hoe de andere leden van mijn eenheid ontsnapt waren.

Al deze onthullingen veroorzaakten zeker problemen voor de Organisatie. Maar omdat ze precies wisten wat de politieke politie van mij te weten zou komen, konden ze voorkomen dat er echte schade ontstond. Het kwam erop neer dat ze goede schuiladressen overhaast moesten verlaten en nieuwe moesten zoeken.

Door Rubin's verhoortechniek kreeg hij slechts antwoord op de vragen die hij stelde. Hij vroeg niets over ons communicatiesysteem, en daarom kreeg hij er ook geen informatie over. (Wat ik later te horen kreeg, is dat onze legalen bij de FBI de Organisatie op de hoogte hielden van precies dat wat het verhoor opgeleverd had, zodat ze de communicatieapparatuur gewoon veilig konden blijven gebruiken.)

Hij kwam niets te weten over onze Orde of over onze plannen voor de lange termijn, waardoor het Systeem onze strategie beter zou begrijpen. Het enige dat Rubin van mij los had gekregen was slechts informatie over het hier en nu. Ik denk dat de reden hiervan is dat het Systeem in zijn arrogantie aanneemt dat het oprollen van

de Organisatie binnen enkele weken geklaard zou zijn. We werden beschouwd als een belangrijk probleem maar niet als een dodelijk gevaar.

Toen de tijd van verhoren voor mij voorbij was, werd ik nog drie weken vastgehouden in het FBI gebouw, waarschijnlijk vonden ze het handig om mij in de buurt te hebben om gearresteerde leden van de Organisatie, die vanwege de informatie die ik had gegeven zouden worden opgepakt, te identificeren. Er werd er niet één gearresteerd gedurende deze tijd, en ik werd overgeplaatst naar de zwaarbewaakte gevangenis in Fort Belvoir waar bijna 200 andere leden van de Organisatie en een gelijk aantal legalen werden vastgehouden.

De overheid stopte ons niet in gewone gevangenissen omdat ze bang waren dat de Organisatie ons zou bevrijden, en ik vermoed, omdat ze bang waren dat we onder de blanke gevangen nieuwe leden zouden werven. Alle leden van de Organisatie uit het hele land werden naar Fort Belvoir gebracht en werden in eenpersoonscellen in gebouwen die omheind waren met prikkeldraad, tanks, wachttorens met machinegeweren, en twee compagnieën militaire politie, en dit alles in het hart van een legerbasis, ingesloten. En hier verbleef ik veertien maanden. Wat er gebeurde met mijn rechtszaak weet ik niet.

Veel mensen vinden eenzame opsluiting een verschrikkelijke straf, maar voor mij was het een zegen. Ik was nog steeds terneergeslagen en in een ongewone geestestoestand, gedeeltelijk door de martelingen van Rubin, gedeeltelijk door een schuldgevoel omdat ik tijdens de martelingen zo geschreeuwd had, en gedeeltelijk omdat ik nu opgesloten zat en niet deel kon nemen aan de strijd, zo dat ik wat tijd nodig had om alles weer op een rijtje te krijgen. En, het was natuurlijk prettig dat ik me geen zorgen hoefde te maken over zwarten, wat een echte ramp was geweest in een gewone gevangenis.

Iemand die niet is blootgesteld aan de terreur en pijn waaraan ik werd blootgesteld kan niet begrijpen hoe diep en blijvend de effecten van zo'n ervaring zijn. Mijn lichaam is nu volledig hersteld, en de depressie en nervositeit die de ondervragingen op mij achterlieten ben ik te boven gekomen, maar ik ben niet meer dezelfde die ik voorheen was. Ik ben nu ongeduldiger, ik ben serieuzer (misschien zelfs somber), en meer vastbesloten dan ooit te voor om door te gaan met onze taak.

En ik ben niet meer bang voor de dood. Ik ben niet roekelozer geworden, zelfs minder, maar niets zal mij nu tegenhouden om harde actie te ondernemen. Ik kan nu veel harder voor mezelf zijn, maar ook harder voor anderen, als dat nodig is. Wee de jankende conservatief of "verantwoordelijken" of wat dan ook dat op de weg van de revolutie komt als ik in de buurt ben! Ik zal niet meer luisteren naar de

excuses van deze collaborateurs die alleen zichzelf dienen, maar gewoon mijn pistool trekken.

Gedurende de hele tijd werd van mij en de anderen in Fort Belvoir verwacht dat we niet met elkaar zouden communiceren, iets lezen was niet toegestaan, geen krant of iets anders. Toch kregen we het voor elkaar, al was het beperkt, om informatie van buiten via de bewakers, die niet onwelwillend waren, uit te wisselen

Het nieuws dat we natuurlijk allemaal wilden horen, was omtrent de oorlog tussen de Organisatie en het Systeem. We waren opgewonden als ons nieuws bereikte van een succesvolle actie tegen het Systeem, een "verschrikking" in het jargon van de nieuwsmedia, en we raakten gedeprimeerd als de periode tussen het nieuws over belangrijke acties langer dan vijf dagen was.

Toen de tijd verstreek, kwam er beduidend minder vaak nieuws over acties, en de media begonnen met steeds meer vertrouwen te voorspellen dat de liquidatie van overgebleven restanten van de Organisatie binnenkort het land zou doen wederkeren naar "gewone omstandigheden". Dat verontrustte ons, maar onze zorgen werden getemperd door onze waarneming dat er steeds minder gevangenen bijkwamen in Fort Belvoir. Toen ik net aankwam kwam er ongeveer iedere dag een gevangene bij, maar dat aantal was geslonken tot slechts één per week in augustus afgelopen jaar.

Toen kwamen de grote bomaanslagen in Houston op 11 en 12 september 1992. Twee dagen lang schudde de grond, er waren veertien belangrijke aanslagen, 4.000 mensen kwamen om en een groot gedeelte van de haven en industrie veranderden in een schroothoop.

De actie begon toen een schip dat volgeladen was met munitie, het vervoerde vliegtuigbommen naar Israël, explodeerde in het druk bevaren kanaal van de haven van Houston in de vroege ochtenduren van 11 september. Dat schip nam vier andere schepen mee naar de bodem van het kanaal, waardoor het grondig versperd werd, en waardoor ook een enorme brand ontstond bij een nabijgelegen raffinaderij. Binnen een uur vonden er nog acht andere grote explosies plaats langs dit scheepskanaal, waardoor 's lands op één na grootste zeehaven langer dan vier maanden geblokkeerd was.

Vijf volgende explosies sloten de luchthaven van Houston, vernietigden de belangrijkste elektriciteitscentrale, lieten twee belangrijke viaducten en een brug instorten, waardoor de twee belangrijkste snelwegen niet langer gebruikt konden worden. Houston veranderde op slag in een rampgebied, en de overheid liet duizenden troepen aanrukken om zowel het angstige publiek onder controle te

houden als de Organisatie tegen te werken.

Door de actie in Houston kregen we er geen vrienden bij, maar het hielp ook de overheid niet. En het rekende grondig af met de groeiende gedachte dat onze revolutie gestopt was.

En, na Houston kwam Wilmington, toen Providence, toen Racine. Er waren minder acties dan voorheen, maar ze waren veel, veel groter. Het werd ons afgelopen herfst duidelijk dat de revolutie een beslissende fase was ingegaan. Maar hier later meer over.

De actie van afgelopen nacht was de belangrijkste voor iedereen hier in Fort Belvoir. Net voor middernacht, zoals gebruikelijk, stopten twee olijfgroene bussen voor het hek van onze gevangenis. Normaal brengen ze zo'n 60 nieuwe militaire politieagenten om de middagwacht af te lossen en mee te nemen. Ditmaal was het anders.

Mijn eerste vage vermoeden dat er een uitbraak aan de gang was ontstond toen ik wakker werd van het geluid van een machinegeweer vanaf een van de wachttorens. Het vuren hield op door een raak schot van het 105 mm kanon van een van de tanks in de basis. Hierna was het geluid te horen van geweervuur en een hoop geschreeuw en geren. Uiteindelijk werd de houten deur van mijn cel met een slopershamer opengeslagen, en was ik vrij.

Ik was één van de gelukkige 150 of zo die zich in de bussen van de militaire politie persten en erin naar buiten reden. Vele tientallen anderen klommen op de buitgemaakte tanks, de onattente bemanning was het eerste doelwit geworden van onze bevrijders. De rest moest per voet, zwoegend door een zware regenbui die gelukkigerwijs de legerhelikopters aan de grond hielden.

Alles bij elkaar verloren we achttien gevangenen en vier bevrijders kwamen om, 61 gevangenen werden opnieuw opgepakt. Maar 442 van ons, volgens het nieuwsbericht op de radio, haalden het naar de wachtende trucks buiten de basis, terwijl de tanks onze achtervolgers op afstand hielden.

Dat was nog niet het eind van de opwinding, maar laat ik volstaan met de mededeling dat we er om vier uur vanochtend in geslaagd waren om ons te verspreiden over meer dan 24 "veilige plaatsen" in de omgeving van Washington. Na enkele uren rust, deed ik werkkleding aan, nam de valse identiteitspapieren die zorgvuldig en vakkundig voor mij gemaakt waren, en nam ik mijn krant en lunchpakket, en ging op weg in de ochtendspits naar de verzamelplaats die mij was aangewezen.

Binnen twee minuten kwam er een auto met daarin een man en een vrouw die naast me stopten. De deur ging open en ik stapte in. Toen Bill wegreed in de ochtendspits, hield ik mijn geliefde Katherine weer opnieuw in mijn armen.

Hoofdstuk 14

24 Maart, 1993. Vandaag stond ik terecht wegens de volgende aanklacht, het verbreken van mijn Eed – de meest serieuze overtreding waarmee een lid van de Orde aangeklaagd kan worden. Het was een aangrijpende gebeurtenis, maar ik wist dat dit zou komen, en ik ben enorm opgelucht dat ik het nu achter me kan laten, ondanks het resultaat.

Al tijdens het verblijf in mijn gevangeniscel, brak ik mijn hoofd over de volgende vraag: Had ik, doordat ik gefaald had mezelf te doden voordat ik was opgepakt, mijn eed aan de Orde gebroken? Ik moet de omstandigheden van mijn arrestatie en de daaropvolgende gebeurtenissen wel honderden keren herzien hebben in mijn hoofd, trachtend om mezelf ervan te overtuigen dat mijn gedrag geen schuld betrof, dat ik levend in handen van mijn vangers gevallen was buiten mijn schuld om. Vandaag vertelde ik de hele serie gebeurtenissen aan een jury van gelijken.

De oproepen kwamen deze morgen via de radio, en onmiddellijk wist ik waarvoor het was, hoewel ik verbaast was over het adres waar ik me moest meldden: Een van de grootste en nieuwste kantoorgebouwen in het centrum van Washington. Een aantrekkelijke receptioniste ging me voor naar een conferentieruimte bij een grote reeks advocatenkantoren, mijn aanhouding was gemengd met gevoelens van dankbaarheid voor de drie dagen hersteltijd die me was gegund na mijn uitbraak.

Ik had net het gewaad aangetrokken dat op me hing te wachtten aan een kapstok, toen er een andere deur openging en er nog acht mannen in gewaden en met kappen over hun hoofd de ruimte binnenkwamen en in stilte rond een grote tafel plaats namen. De laatste van de acht had zijn kap naar achteren geduwd en ik zag de bekende eigenschappen van Majoor Williams.

De voortgang was opgewekt en baadde in een gloed van formaliteiten. Na iets meer dan een uur van ondervragingen, werd mij verteld in een kleinere, aangrenzende kamer te wachten. Ik wachtte daar bijna drie uur.

Toen de anderen eindelijk klaar waren met het bespreken van mijn zaak en tot een besluit waren gekomen, werd ik teruggeroepen naar de conferentieruimte. Terwijl ik aan de ene kant van de tafel stond, sprak Majoor Williams het vonnis uit, hij zat aan het andere eind van de tafel. Zijn woorden, tot zover ik ze kan herinneren, waren als volgt:

”Earl Turner, we hebben je prestaties als een lid van deze Orde afgewogen op twee gronden, en we kwamen erachter dat je op beide in gebreke bent gebleven.

”Ten eerste, tijdens je gedrag direct voor de politie-inval waarbij je gevangen werd genomen, liet je bewijs zien van schokkend gebrek aan volwassenheid en gezond verstand. Jouw onbezonnen bezoek aan een meisje in Georgetown, een daad die op zichzelf, hoewel niet specifiek verboden, niet binnen de grenzen van de opgedragen taken lag – leidde direct tot een situatie waarin jij en de leden van je eenheid in extreem gevaar verkeerden, en een waardevolle faciliteit voor de Organisatie is verloren gegaan.

”Door jouw falende inzicht in dit deel, wordt jouw tijd als proeflid van de Organisatie verlengd met zes maanden. Verder, jouw tijd als gevangene telt hierbij niet mee. Daarom word je niet toegestaan de ceremonie van Eenheid te ondergaan voor maart volgend jaar, op z'n vroegst.

”We zijn nochtans van mening, dat jou handelen voor de politie-inval niet in strijd is met jouw Eed.''

Ik slaakte zichtbaar een zucht van opluchting toen ik zijn laatste verklaring hoorde. Maar toen ging Williams verder, met een grimmiger ondertoon in zijn stem:

”Het feit dat jij levend in handen van de politieke politie viel en in die tijd een maand in leven bleef terwijl je werd verhoord, dat is een veel serieuzere zaak”.

”Toen je je eed zwoor, heb je je leven in dienst gesteld van de Orde. Je ondernam de taak van de Orde en je plicht is om deze boven al het andere te stellen, waaronder het behoud van je leven. Je nam deze verplichting welwillend aan met de kennis dat, gedurende onze strijd, er een wezenlijke kans bestaat dat je je leven op zou moeten geven om zo je eed aan de Orde niet te breken.

‵′En je was specifiek gewaarschuwd dat je niet in handen van de politieke politie mocht vallen, en je had de middelen om dit te voorkomen. Desondanks viel je in hun handen en je bleef in leven. De informatie die ze uit je kregen belemmerde het werk van de Organisatie in dit gebied ernstig, en plaatste veel van je kameraden in erg groot gevaar.

”We begrijpen, uiteraard, dat je niet opzettelijk hebt besloten je eed te breken. We hebben nauwkeurig gekeken naar de omstandigheden van je arrestatie, en we zijn ons bewust van de ondervragingstechnieken die nu worden toegepast op onze mensen. Als je een gewone soldaat was geweest in elk ander leger ter wereld, zou je schuldloos gesteld worden.

”Maar de Orde is niet als elk ander leger. We hebben voor onszelf het recht opgeëist om het lot te beslissen van onze mensen en, uiteindelijk, om de wereld te

regeren met onze principes. Als we dit recht waardig willen zijn, dan moeten we ook bereid zijn om de verantwoording die erbij komt te accepteren.

”Elke dag nemen we beslissingen en voeren we acties uit waarbij blanken om het leven komen, velen daarvan zijn onschuldig aan een misdaad die wij strafbaar vinden. We zijn bereid om de levens van deze onschuldige mensen te nemen, omdat een veel groter kwaad hen uiteindelijk zal treffen als we nu falen om iets te ondernemen. Onze criteria is het uiteindelijke goed van ons ras. We kunnen onszelf geen mindere criteria stellen.

”Inderdaad, we moeten strenger voor onszelf zijn dan voor anderen. We moeten voor onszelf een veel hogere gedragscode hanteren dan voor het grote publiek of zelfs voor gewone leden van de Organisatie. In het bijzonder, mogen we nooit het idee accepteren, dat geboren is uit de ziekte van onze tijd, dat een goed excuus voor slecht presteren, een goede vervanging is voor daadwerkelijk presteren.

”Voor ons, kan er geen excuus zijn. Of we voeren onze taak uit, of we doen het niet. Als we dat niet doen, hebben we geen excuus nodig; dan accepteren we de verantwoordelijkheid van ons falen. En als daar een straf op staat, accepteren we die ook. De straf voor het breken van de Eed, is de dood.’’

De ruimte was helemaal stil, maar toch hoorde ik een zoemend geluid in mijn oren, en de vloer leek onder mijn voeten te slingeren. Ik stond verdoofd in stilte totdat Williams weer begon te spreken, dit keer met een wat zachtere stem:

”De taak van dit tribunaal is duidelijk, Earl Turner. We moeten in jouw geval zo handelen zodat elk lid van de Orde welke, op een gegeven moment in de toekomst, zichzelf in soortgelijke omstandigheden als de jouwe bevindt tijdens de politie-inval op je hoofdkwartier, hij zal weten dat de dood onvermijdelijk is als hij niet kan voorkomen om gearresteerd te worden – Of een eervolle dood door zijn eigen hand of een minder eervolle dood door zijn kameraden na die tijd. Er moet voor hem geen verleiding zijn om zijn taak te ontlopen, in de hoop dat een ‘goed excuus’ na de tijd zijn leven kan redden.

”Sommigen van ons die hier aanwezig zijn vandaag hebben gedebatteerd dat deze overweging – het stellen van een sterk voorbeeld voor anderen – de enige bepalende factor zou moeten zijn bij het bepalen van je lot. Maar anderen van ons hebben gedebatteerd dat, omdat je tijdens de tijd in kwestie nog geen volledig lid was van de Orde was geworden – dit omdat je de ceremonie van Eenheid nog niet had ondergaan – dat je handelen veroordeeld zou moeten worden met andere maatstaven dan iemand die al wel volledig lid was doordat deze al wel de ceremonie van Eenheid had ondergaan.

”Onze beslissing is geen makkelijke geweest, maar nu moet je het aanhoren en je moet je eraan houden. Ten eerste, moet je de extra periode van je proeftijd naar genoegen uitvoeren. Dan, op een gegeven moment na het eind van die periode, zal jouw Eenheid toegestaan worden maar alleen onder bepaalde voorwaarden, iets wat we nog nooit hebben toegestaan. De voorwaarde is dat je een missie uit zult voeren waarbij een succesvolle uitkomst jouw dood te verwachten is.

”Jammer genoeg, we worden maar al te vaak gepresenteerd met de taak om deze “zelfmoord missies” op te dragen aan onze leden, wanneer we geen andere manier hebben om het benodigde doel te behalen. In jouw geval, zal zo’n missie twee doeleinden dienen.

”Als je deze succesvol afrond, zal deze de speciale conditie van je Eenheid wegnemen. Dan, zelfs als je sterft, zal je voort blijven leven in ons en onze opvolgers, zolang als de Orde blijft bestaan, net zoals elk lid dat Eenheid bereikt en dan sterft. En als, door toeval, je de missie zou overleven, mag je plaats nemen in onze rangen zonder een vermelding in je archief. Begrijp je alles wat ik heb gezegd?’’

Ik knikte, en antwoordde:’’Ja, ik begrijp het, en ik accepteer jullie oordeel zonder terughoudendheid. Het is goed en juist. Ik heb nooit verwacht om de strijd te overleven waarin we nu verzeild zijn geraakt, en ik ben dankbaar dat ik een verdere bijdrage eraan kan leveren. Ik ben ook dankbaar dat ik de Eenheid nog steeds in het vooruitzicht heb.’’

25 Maart. Vandaag kwam Henry langs, en hij, Bill en ik hadden een lang gesprek. Henry gaat morgen richting de west kust, en hij wilde Bill helpen bij het op de hoogte brengen van mij over de ontwikkelingen van het afgelopen jaar voordat hij vertrekt. Blijkbaar gaat hij nieuwe rekruten trainen en gaat hij wat andere interne functies van de Orde afhandelen in Los Angeles, waar we vooral sterk staan. Toen hij me begroette liet hij me het Teken zien, en ik wist dat hij ook lid van de Orde was geworden.

In essentie, wat ik vandaag geleerd heb, had ik al geconcludeerd in mijn gevangeniscel: de Organisatie heeft het merendeel van zijn aanvallen verschoven van tactische, persoonlijke doelen naar strategische, economische doelen. We proberen het Systeem niet meer direct te vernietigen, maar nu proberen we de sympathie van het gewone volk voor het Systeem te ondermijnen.

Ik heb al lange tijd aangevoeld dat deze verandering nodig is. Blijkbaar is het Revolutionair Commando door twee dingen tot dezelfde conclusie gekomen: het feit

dat we niet genoeg nieuwe mensen rekruteren die onze verliezen kunnen goedmaken om het Systeem te vermoeien, en het feit dat het opblazen van het Systeem, noch het Systeem' groeiende onderdrukkende antwoorden voor deze dingen niet echt een beslissend effect hebben op de houding van het publiek naar het Systeem toe.

De eerste factor was verplicht. We konden de hoeveelheid activiteiten tegen het Systeem niet blijven volhouden terwijl het aantal slachtoffers gestaag steeg, zelfs al zouden we dat willen. Henry schatte dat het totale aantal van onze frontlinie gevechtstroepen voor het hele land – degenen die klaar staan en in staat zijn om mes, geweer of bommen te gebruiken tegen het systeem – was afgenomen tot een laag punt van rond de 400 afgelopen zomer. Onze frontlinie gevechtstroepen zijn maar ongeveer een kwart van alle leden van de Organisatie, en zij hebben een erg groot disproportioneel slachtoffer aandeel geleden.

Dus, de Organisatie was genoodzaakt om het aantal aanvallen tijdelijk te laten deëscaleren, terwijl we toch nog een kern overhielden die sterk genoeg was om een andere aanpak te bewerkstelligen. Onze hele strategie tegen het Systeem faalde.

Het was aan het falen omdat het grootste deel van de Blanke Amerikaanse bevolking niet op de situatie reageerde zoals we gehoopt hadden. Dat is, we hadden gerekend op een positieve, imiterende reactie op onze '‘propaganda van de daad'’, maar deze bleef uit.

We hadden gehoopt dat toen we een voorbeeld stelden door ons tegen de tirannie van het Systeem te verzetten, dat anderen dat ook zouden doen. We hadden gehoopt dat als we dramatische aanvallen tegen de hoofdpersonen van het Systeem en tegen belangrijke gebouwen, we Amerikanen zouden inspireren het initiatief te nemen om soortgelijke acties te ondernemen in het thuisstad. Maar het grootste deel van de bastaards zat gewoon op hun luie kont.

Zeker waren er een paar synagogen afgebrand, en was er aan gehele stijging van politiek gemotiveerde gewelddadigheid, maar het was op een algemene verkeerd geleide ineffectieve manier. Zonder de nodige organisatie zijn zulke activiteiten zonder veel waarde, tenzij ze wijdverspreid zijn en volgehouden kunnen worden voor langere tijd.

En het antwoord van het Systeem aan de Organisatie irriteerde vele met het nodige gemopper, maar het was zeker niet genoeg een rebellie uit te lokken. Tirannie, zo hebben we ontdekt, is niet zo onpopulair bij de Amerikanen.

Wat echt waardevol voor de gemiddelde Amerikaan is, dat is niet zijn vrijheid of eer

of de toekomst van het ras, maar zijn loon. Hij klaagde wanneer het Systeem zijn kinderen naar zwarte scholen stuurde zo'n twintig jaar geleden, maar het is hem toegestaan zijn grote auto en zijn boot van fiberglas te houden, dus hij ging de strijd niet aan.

Hij klaagde toen ze zijn wapens afnamen zo'n vijf jaar geleden, maar hij heeft nog steeds zijn kleurentelevisie en zijn barbecue in de achtertuin, dus hij ging de strijd niet aan.

En hij klaagt vandaag wanneer zwarten zijn vrouw moedwillig verkrachten en het Systeem zorgt ervoor dat hij zijn identiteitspas moet tonen om groenten te kopen en zijn schone was kan afhalen, maar hij heeft meestal een volle maag, dus hij zal de strijd niet aangaan.

Er zit geen idee in zijn hoofd die niet via de tv erin geplaatst is. Hij wil wanhopig "in het plaatje passen" en te doen en te denken exact zoals het van hem verwacht wordt. Hij is geworden, in het kort, juist hetgeen het Systeem geprobeerd heeft van hem te maken de laatste 50 jaren: een massaman, een lid van een groot, gehersenspoeld proletariaat, een kuddedier, een ware democraat.

Dat is, ongelukkig, onze gemiddelde blanke Amerikaan. We kunnen wensen dat het niet zo is, maar het is zo. De duidelijke waarheid is dat we geprobeerd hebben om een heroïsche geest van idealisme naar boven te brengen welke er gewoonweg niet meer is. Het is eruit gewassen bij 99% van onze mensen door de vloed van Joodse materialistische propaganda die overstroomt in vrijwel ieders leven.

Voor het laatste procent, zijn er verscheidene redenen waarom ze ons niet veel goeds doen. Natuurlijk zijn sommigen te hooghartig om zich binnen de grenzen van de Organisatie of enige georganiseerde groep te houden, ze kunnen enkel "hun eigen ding doen" en een aantal zijn feitelijk zo. De anderen hebben verschillende eigen ideeën, of ze waren simpelweg niet in staat om contact met ons te maken sinds we gedwongen ondergronds zijn. Uiteindelijk konden we de meeste van heb rekruteren.

Wat de Organisatie zo'n zes maanden geleden begon te doen is de Amerikanen realistischer te behandelen, voor het eerst namelijk, gelijk een kudde vee. Sinds ze niet langer capabel zijn om te antwoorden op enig idealisme, we beroepen ons op het enige dat ze wel verstaan: vrees en honger.

We zullen hun eten van hun tafel nemen en hun koelkasten ledigen. We gaan het Systeem beroven van hun greep op hen, en, wanneer ze beginnen honger te krijgen, dan gaan we ze een grotere vrees geven van ons dan van het Systeem. We

gaan ze net zo behandelen als ze verdienen.

Ik weet niet waarom wij ons zolang terughoudend opgesteld hebben van deze aanpak. We hebben het voorbeeld van guerrilla-oorlog decennia lang gehad in Afrika, Azië en Latijns Amerika dat ons instructies kon geven. In ieder geval won de guerrilla door de mensen bang te maken, niet door van hen te houden. Door publiekelijk dorpsleiders die tegen hen opstonden tot de dood te martelen en door massaal bloedvergieten van volledige dorpen die hen weigerden voedsel te geven, hebben ze zo’n terreur geïnspireerd in aanpalende dorpen dat iedereen bang was om te doen wat ze gevraagd werden.

De Amerikanen hebben dit alles geobserveerd en hebben gefaald er enige lessen uit te trekken. Ze hebben het aanzien van niet meer dan een kudde vee en we waren niet verrast dat ze handelden zoals ze deden. En we hebben onszelf foutief gezien als iets beters.

Er was een tijd dat we beter waren, en we vechten om ons te verzekeren dat er zo’n tijd terugkomt, maar nu zijn we niets meer dan een kudde, gemanipuleerd door ons basisinstinct door een handvol slimme buitenaardse wezens. We zijn zo diep gezonken dat we niet langer proberen te vechten tegen onze indringers, we zijn er alleen maar bang van en proberen om hen gunstig gezind te zijn.

Zo zij het. We zullen verschrikkelijk lijden omdat we onszelf toegestaan hebben ons onder de Joodse betovering te plaatsen.

Wij zijn gestopt om onze voorraden in kleinschalige aanvallen te verspillen en gaan over tot het op grootschalig nauwkeurig uitgekozen economische doelen aan te vallen, brandstofdepots, benzinedepots, transportfaciliteiten, voedselbronnen en industriële installaties. We rekenen er niet op om direct de krakende Amerikaanse economische structuur ten val te brengen, maar we rekenen er wel op om talloze tijdelijke lokale defecten te veroorzaken, die een aangroeiend effect zal hebben op de gehele gemeenschap.

Nu al realiseren er zich een flink aantal mensen dat het niet toegestaan is om vanuit hun zetel de oorlog te volgen op tv in veiligheid en comfort. In Houston bijvoorbeeld, zaten er september laatst honderdduizenden gedurende twee weken zonder elektriciteit. Het voedsel in hun koelkasten en diepvriezers was slecht, ook de bederfelijke goederen in de supermarkt. Er waren twee grote voedselrellen door hongerige inwoners van Houston voor het leger in staat was om overal vervangende stations op te zetten.

Op een bepaald ogenblik schoten de Federale agenten tijdens een aanval 26

mensen dood die probeerden de gouvernementele gebouwen te plunderen, en dan startte de Organisatie nog een rel toen ze het gerucht verspreidden dat het noodrantsoen welke het gouvernement uitdeelde besmet was met botulisme. Alles in Houston is nog niet terug normaal, met het grootste deel van de stad die nog steeds onderworpen is aan per dag een zes uur durende elektriciteitspanne.

In Wilmington is de helft van de stad steuntrekkende omdat we twee grote Dupont raffinaderijen opgeblazen hebben. En daarmee hebben we de lichten uitgezet voor de helft van New England toen we de generator uitschakelden net buiten Providence.

De elektronicahandelaar in Racine die we aanvielen was niet zo erg groot, maar hij was de enige leverancier van bepaalde sleutelonderdelen voor andere handelaars over het ganse land. Door zijn fabriek in brand te steken hebben we uiteindelijk twintig anderen platgelegd.

Het effect van deze acties zijn nog niet beslissend, als we ze aanhouden zullen ze dat wel zijn. De publieke reacties hebben ons daar al van overtuigd.

Die reactie was niet bepaald vriendelijk naar ons, geheel niet. In Houston heeft een bende twee verdachten gevangen genomen om hen te ondervragen over één van de bombardementen tegen de politie en van hen te verscheuren lidmaat na lidmaat. Gelukkig waren het niet onze mensen, gewoon twee ongelukkige jongens die op de verkeerde plaats waren op het verkeerde uur.

En de conservatieven natuurlijk, die hebben hun geschreeuw en gekakel verdubbeld aangaande de condities voor het verbeteren van de levensomstandigheden, die we door het uitdagen van het gouvernement, in gevaar brengen. Wat de conservatieven bedoelen als ze het hebben over het “verbeteren” is een stabilisatie van de economie en nog een ronde van toegevingen aan de zwarten, zodat iedereen terug kan naar het consumeren van het multiraciaal comfort.

Maar we hebben een lange tijd geleden geleerd om onze vijanden niet te tellen, maar wel onze vrienden. En het aantal van dat laatste groeit steeds. Henry haalde aan dat we zo’n 50% gegroeid zijn sinds verleden zomer. Blijkbaar heeft onze nieuwe strategie een aantal mensen van de zijlijn gehaald en hebben ze zich aangesloten, sommigen aan onze kant, sommigen aan de andere kant. Oplettende mensen zijn zich beginnen te realiseren dat ze deze oorlog niet vanaf de zijlijn kunnen bekijken. We dwingen ze in de frontlinie, waar ze een kant moeten kiezen en meedoen, of ze het nu goed vinden of niet.

Hoofdstuk 15

28 Maart 1993, ik ben eindelijk terug in de volle gang van zaken. Tijdens het weekend heeft Katherine vele vragen beantwoord voor mij en gaf me ook de details, in het bijzonder over de lokale ontwikkelingen, die ik niet kreeg van Henry Vrijdag.

Toen ik opgesloten zat moest het werk aan ons communicatiesysteem natuurlijk doorgaan, en nu zijn er twee andere goed gekwalificeerde mensen in dat gebied die de zaken aankunnen. Maar er is nog steeds veel werk op technisch gebied voor mij. Bill is een goede monteur en wapensmid, maar hij kan minder goed omgaan met het onderhoudswerk waar chemicaliën of elektronica bij te pas komen. Hij gaf me een lange verlanglijst om speciale onderdelen die in onze eenheid aankwamen toen ik in de gevangenis zat, waardoor hij verplicht was ze opzij te leggen.

We namen de lijst verleden nacht voorzichtig door en beslisten welke zaken het meest belangrijk waren voor de directe noden van de Organisatie. Hierna maakte ik mijn eigen lijst van goederen en uitrusting die nodig zijn om met het werk te beginnen.

De top prioritaire dingen op Bill' lijst zijn radiogestuurde ontstekers, en tijdsontstekers. De Organisatie heeft werk gemaakt om de tweede categorie te verbeteren; het aantal niet afgegaane ontstekers en wapens is in procenten sterk gedaald. We willen een tijdschakelaar die verstelbaar is van een paar minuten voor het afgaan tot enkele dagen en die 100% betrouwbaar is.

Een andere categorie die we aangevraagd hebben zijn vermomde bommen en brandbommen. Het is nu haast onmogelijk om naar een overheidsgebouw te gaan zonder de metaaldetectors te moeten passeren, eveneens wordt ook alle post onderworpen aan röntgenstraling. Dit verreist van ons enige slimheid, maar ik heb al enkele goeie ideeën.

En er is ook nog Bills' project, waar hij enige technische assistentie bij nodig heeft: het vervalsen van geld! De Organisatie heeft succesvol en op grote schaal geld gedrukt aan de Westkust zei Bill, en ze willen dat hij hetzelfde hier gaat doen.

Nu weet ik waarom de Organisaties' economische status er sterk op vooruit is gegaan het laatste jaar. Feitelijk, sinds we veranderd zijn tot acties op grote schaal hebben we ook enkele nieuwe bronnen aangeboord, eigenlijk zijn het hoge bazen die gewoon een "verzekering" bij ons afsloten. Ik wantrouw het, maar we vinden het nog steeds nuttig om ons eigen geld te drukken.

Onze genie van een baas van de Westkust van de vervalsoperatie heeft een

grondige lijst met instructies gemaakt, welke Bill mij toonde. Die kerel moet zeker bij de geheime dienst gewerkt hebben. Hij wist heel goed wat hij deed. (Bericht aan de lezer: de geheime dienst houdt zich bezig met het tegengaan van geldvervalsing, alsook andere dingen. Voor zover wij weten, geld vervalsen werd later gebruikt door de Organisatie, niet alleen om onze diensten te voorzien, maar ook om de algemene economie uit balans te slaan. In de laatste dagen van de grote revolutie, bracht de Organisatie zo'n grote som vervalst geld in omloop dat de regering, in wanhoop, elk papier geld als onwettig verklaarde, elke geldtransactie was in munten of een cheque. Deze zet was een van de factoren die naar het uiteindelijke succes leidden van de Revolutie.)

Bill is al klaar met de dingen op te zetten, hij heeft een aardige verzameling van precisiedrukken. Hij heeft enkel wat hulp nodig met het fluorescerend probleem. De instructies zeggen hem om wat chemicaliën bij de inkt te doen, maar niet waar hij die moet halen. En hij is ook niet zeker van zijn stuk aangaande het maken en gebruiken van de ultraviolette inspectie tot het contoleren van het afgewerkt product. Dat kan niet al te moeilijk zijn.

Onze nieuwe leefovereenkomst als ook de werkovereenkomst is heel anders dan hetgeen we hiervoor hadden. In plaats van "ondergronds" te werken, zijn we nu echt openbaar. Er is zelfs een neon licht dat aan de voorgevel van de winkel hangt, en we staan ook nog in de gele gids. Tijdens de openingsuren van de winkel, met Carol achter de toonbank, maar Bill houdt zijn prijzen zo hoog dat er juist genoeg mensen komen om de schijn hoog te houden. Zijn echte werk begint pas na sluitingstijd, gewoonlijk in de kelder, waar de munitie is.

De vier van ons leven boven de winkel, zoals in het oude gebouw, maar we hoeven nu de vensters niet te verduisteren. En Bills' pick-up staat geparkeerd voor de deur van de winkel. Wat het werk betreft, wij zijn gewoon twee jonge koppels die in een drukkerij werken.

De truc bestond erin dat we valse identiteiten hadden die in de test van het Systeem zouden slagen, maar de Organisatie had een zekere graad van expertise op dat vlak. We hebben allemaal identiteitskaarten, en twee van ons hebben een rijbewijs. De kaarten en rijbewijzen zijn perfect (ik heb al enkele onplezierige verhalen gehoord hoe de Organisatie eraan is gekomen) zodat we zelfs een bankrekening kunnen openen, belastingen betalen, en dingen doen die iedereen kan doen.

Ik moet gewoon weten dat mijn naam euh, "David J Bloom" is. Ik ben er al mee geplaagd. Gelukkig is de foto op mijn rijbewijs overtuigend genoeg voor mij, zolang ik mijn haar verf.

De Organisatie heeft geen keus om nieuwe identiteiten te verzinnen voor ons die ondergronds werken. Een persoon zonder de nodige papieren kan gewoon niet langer functioneren in deze wereld. Een mens kan gewoon geen groente kopen of zelfs een busticket zonder de nodige papieren of de nieuwe identiteitskaarten die de regering uitbracht.

Het is mogelijk om met valse identiteitskaarten erdoor te glippen in sommige gevallen, maar het gecomputeriseerd systeem zal binnen enkele maanden af zijn, en dan zullen valse identiteitskaarten automatisch gedetecteerd worden. Dus de Organisatie besliste om het met echte te doen en gaf ons "geloofwaardige" getuigschriften, niettegenstaande dat het een traag en moeilijk werk was. Een paar speciale eenheden behandelden deze taak met de nodige koelbloedige wreedheid, maar de vraag naar deze getuigschriften oversteeg het aanbod.

Het ziet er ook naar uit dat het systeem wreder aan het optreden is in zijn campagne tegen ons. Een aantal van onze mensen, misschien wel een vijftigtal over het ganse land zijn vermoord door professionele moordenaars in de laatste vier maanden. Het is moeilijk om het exacte cijfer te bepalen, omdat sommige waarvan wij vermoeden dat ze vermoord zijn gewoon verdwenen zijn, en er geen lichaam terug te vinden is.

Wanneer onze mensen begonnen te verdwijnen of terug te vinden waren drijvende in een rivier met hun handen achter hun rug gebonden en met zes tot zeven kogelgaten in hun hoofd, was er een wijdverspreide veronderstelling in de Organisaties' gelederen dat deze moorden interne disciplinaire acties waren van de Organisatie zelf. Feitelijk was er een periode in de herfst dat we meer leden verloren aan disciplinaire executies dan aan iets anders. Dat was een periode waar de moraal heel laag was, en het was nodig om extreme methodes te gebruiken om de twijfelaars te overtuigen om steevast te zijn in hun verplichtingen tegenover de Organisatie.

En het was ook meteen duidelijk voor het Revolutionair Commando – en het werd gauw duidelijk voor ieder ander – dat een nieuw element in beeld kwam. Van onze contacten binnen de Federale Politie kwamen we te weten dat onze mensen vermoord werden door twee groepen: een speciale Israëlische vereniging en een ruime keuze aan Maffia "huurmoordenaars" die onder contract staan van de Israëlische regering.

Aangaande deze twee groepen, kreeg de Politie het "handen af" bevel van het FBI.

(Bericht aan de lezer: de maffia was een criminele unie, bestaande uit vooral

Italianen en Sicilianen maar gewoonlijk georganiseerd door Joden, die zijn opgang deed in de Verenigde Staten acht decennia voor de grote revolutie. Er waren talloze halve pogingen om de maffia eruit te stampen in deze periode, maar het grenzeloos kapitalisme dat in opgang was reikte ideale condities aan om op grote schaal georganiseerde misdaad te plegen samengaande met de politieke corruptie. De maffia bleef bestaan tot vrijwel elk lid, meer dan 8000 werden bijeen gebracht en geëxecuteerd in een massale operatie van de Organisatie gedurende de periode van zuivering die volgde op de Revolutie.)

Tot nu toe zijn al de slachtoffers bij de "legale" groep. Blijkbaar heeft iemand van de FBI de namen van de mensen die verdacht waren lid te zijn van de Organisatie, maar nog niet onder arrest geplaatst werden aan iemand van de Israëlische ambassade gegeven, zij zouden het verder afhandelen.

We hebben enkele vergeldingsacties ondernomen in New Orleans, bijvoorbeeld. Toen twee van onze "legalen", één ervan een prominent advocaat daar, werden vermoord in ware maffia stijl zo'n zes weken geleden, hebben we de nachtclub die bekend stond als maffiaverblijf van mijnen voorzien. Toen de bommen afgingen en de club in vlammen opging was er een verjaardag van één van hun onderbazen, de vluchtende bazen ontmoetten onze genadeloze salvo's van onze machinegeweren, die stonden op de daken van de huizen aan de overkant van de enige twee uitgangen. Meer dan 400 mensen lieten hun leven die nacht, inclusief 60 leden van de maffia.

Deze dreiging blijft ook vandaag bestaan, en het heeft zeker het moraal geschaad van degenen die eraan onderhevig zijn, zoals degenen die zich aan de wet willen houden en die opereren onder hun echte identiteit, ze zijn niet enthousiast met onze anonimiteit in de ondergrondse. Het is duidelijk dat we gauw de oorzaak van deze dreiging gaan aanpakken.

2 April. Bevoorradingsproblemen opgelost, zeker voor een tijdje. Het was weer nodig om een roofoverval te plegen wat ik verafschuw. Ik was niet zo nerveus deze keer als toen Henry en ik onze eerste overval pleegden, het is al een eeuwigheid geleden, maar ik houd er nog niet van.

Bill en ikzelf deelden ons verlanglijstje in drie categorieën in, aangaande de bron. Ongeveer twee derde van de chemicaliën waren niet gemakkelijk verkrijgbaar in de winkel, en deze moest van een chemische voorraad komen. Ook wilde ik op zijn minst 100 polshorloges voor ontstekers, deze zouden ons echt teveel kosten hadden we die moeten kopen. Laatst waren er nog een aantal elektronische en elektrische onderdelen, een aantal gewone ijzerwaren, en een wat gemakkelijk verkrijgbare chemicaliën, alles wat gemakkelijk aangeschaft kon worden en binnen

de perken van ons budget bleef.

Ik spendeerde bijna de hele dinsdag en woensdag om deze dingen uit de laatste categorie bijeen te krijgen.

Het chemicaliënprobleem was woensdag opgelost. We waren er niet echt gerust over, omdat alle leveranciers van laboratoria en industriële chemicaliën nu alle nieuwe klanten moeten doorlichten in samenwerking met de politie, evenals onze leveranciers van explosieven. We wilden nu juist zo'n nauwkeurig onderzoek vermijden. Ik overlegde het met het WFC en kwam te weten dat één van onze "legalen" in Silver Spring een kleine elektrochemische winkel had en deze dingen kon bestellen. Ik haal de spullen maandag aanstaande.

Maar de horloges! Ik wist precies wat ik nodig had voor onze timers, en ik wilde er genoeg van dezelfde stijl zodat we ze als standaardtimer konden houden, gelijk voor hun efficiëntie alsook voor hun precieze karakter in deze operaties. Dus ik en Katherine beroofden gisteren een supermarkt in het noordoosten van het District Colombia en hadden er nu zo'n 200.

Het nam twee dagen van telefoneren in beslag enkel om de horloges te vinden die ik zocht. Dan moesten ze nog verzonden worden van Washington naar Philadelphia. Ik vertelde de man in Washington dat ik haast had en dat ik iemand met een gecertificeerde cheque van $12.000 zou sturen om deze op te halen. Hij zei dat de horloges in het hoofdgebouw zouden liggen. En daar waren ze ook.

Ik wilde dat Bill met me meeging, maar hij was de hele week druk met het werk in de winkel. En Katherine wilde echt meegaan. Die meid heeft een eigenschap waarvan iemand die haar niet kent het nooit zou vermoedden. Voorop staat haar werk om mijn "David Bloom" identiteit te beschermen en ook dat van haar. Identiteit op identiteit op identiteit, ik ben bijna vergeten wie Earl Turner is en hoe hij eruit ziet.

Dan moesten we nog een auto stelen. Dat nam niet meer dan een paar minuten in beslag, we volgden de gewoonlijke procedure: de truck parkeren bij een grote supermarkt, naar de andere kant van de parking gaan, een auto zoeken die niet op slot was en erin stappen. Ik gebruikte een tang om de draden van het contactslot door te knippen, die zaten onder het dashboard, en dan was het nog een paar seconden om de juiste draden te vinden en die te verbinden.

Ik hoopte dat er geen geweld zou zijn in het warenhuis, maar mijn hoop was voorbarig. We gingen naar de manager en vroegen om ons pakje. Hij vroeg naar de cheque, "ik heb hem bij me" zei ik, "en je krijgt hem zodra ik de horloges zie en

zeker weet dat het degene zijn die wil”.

Mijn plan was om gewoon de horloges te nemen en de deur uit te wandelen, de manager achterlatende schreeuwend achter zijn bureau. Maar toen de man terugkwam kwamen er ook twee potige mannen mee, en één ervan stelde zich op tussen ons en de deur. Ze wilden geen risico nemen.

Ik opende het pakje, controleerde de inhoud en trok mijn pistool. Katherine trok ook dat van haar, en ze gebaarde naar de man bij de deur dat hij moest plaatsmaken. Maar toen ze de deur probeerde te openen wilde die niet opengaan. Ze richtte haar wapen naar de man en hij gaf direct uitleg “ze moeten de knop induwen in het kantoor om de deur te openen.”

Ik draaide mij naar de manager en snauwde naar hem “open de deur nu, of je betaald deze horloges met een lading heet lood” maar hij dook rap weg in een andere doorgang van het kantoor die uitkwam in het magazijn, en er vloog een zware metalen deur dicht achter hem nog voor ik kon reageren. Ik gaf dan het bevel aan een vrouwelijke medewerkster om de knop in de drukken, maar zij zat nog altijd even stil met haar mond wijd open als een teken van gruwel. Ik begon stilaan wanhopig te worden. Ik besliste om op het slot van de deur te schieten. Er waren vier kogels nodig voordat het lukte, gedeeltelijk omdat door mijn haast mijn richten in de war was. We renden naar de wagen, maar de manager was daar eerst. De bastaard was onze banden aan het laten leeglopen.

Ik sloeg met de kolf van mijn pistool en hij spreidde zich uit over het asfalt. Gelukkig had
hij maar één band half laten leeglopen, we konden nog met de auto rijden. Katherine en ik verspeelden geen tijd om daar weg te komen. Het duurde tot in de namiddag voordat ik de eerste timer in elkaar gezet en getest had, dan pas was ik overtuigd dat de luxueuze horloges die ik uitgekozen had de opschudding die er nodig was om ze te verkrijgen het waard waren. De nieuwe timers werken perfect, het maakt een positieve, weinig tegenstand, en ik weet zeker dat ik onze niet afgegaane munitie zou beperken tot vrijwel nul.

Ik had ook Bills UV inspectieafdeling aan het werk gezet, en hij zou klaar zijn om de eerste groene biljetten te drukken zodra ik maandag de toevoeging voor zijn inkt zou ophalen. Zijn product zal niet perfect zijn maar toch goed genoeg. Het zou zeker alle standaardtests moeten doorstaan die gebruikt worden in banken om vals geld op te sporen.

Ze zouden het in een laboratorium moeten onderzoeken om zeker te weten dat het vals is.

En ik was ook klaar met het ontwerpen van drie verschillende bommechanismen die in een röntgenonderzoek moeten slagen zonder een verhoogde verdachtheid. Eén ervan past in een parapluhandvat, batterijen, timers, alles. De grote schacht van de paraplu kan gevuld worden met een vloeistof als er iemand een brandbom wil, of het handvat kan eraf genomen worden en gebruikt worden als ontsteker. Een andere tijdsontsteking kan in een zakradio gebouwd worden (deze kan ook gebruikt worden als gecodeerde radio), en een derde zal een elektrisch polshorloge worden, met de ontsteker en stroomversterker in de vorm van een riem, en kan ontstoken worden door middel van de ingebouwde batterij. Natuurlijk en in elk geval moet het explosief in een apart gebied worden aangebracht, en ze kunnen vermomd worden als bijvoorbeeld gips, in de vorm van elk bekend object, natuurlijk geverfd in de juiste kleur.

Hoofdstuk 16

Dit is de eerste keer in een week tijd dat ik wat tijd voor mezelf heb en dat ik de mogelijkheid gezien heb wat te ontspannen. Ik verblijf in een motel in Chicago en ik heb helemaal niets te doen tot morgenochtend. Dan zal ik een excursie maken naar het Evanston Power Project.
Ik ben hier vrijdagmiddag naartoe gevlogen voor twee dingen: de Evanston-tour en een bezorging van vals geld aan een van onze vestigingen in Chicago.

Bill begon maandagavond met het drukken van het geld, toen begonnen we met het mixen van de inkt en wat chemische stoffen. Hij ging bijna aan één stuk door tot vrijdagochtend, 2 keer kort afgewisseld door Carol om hem wat rust te gunnen. Hij stopte niet voordat hij het laatste papier had gedrukt. Katherine en ik hielpen hem door het papier te snijden en te behandelen, allebei aan één kant van de drukpers. Het werk heeft ons uitgeput, maar de Organisatie wilde het geld snel hebben.

Ze hebben er nu in ieder geval een stapel van! Ik heb zelfs niet in mijn dromen zo veel geld bij elkaar gezien. Bill heeft iets meer dan tien miljoen dollar in biljetten van $10 en $20 gedrukt – meer dan een ton splinternieuwe bankbiljetten. Ze zien er nog goed uit ook! Ik heb er één vergeleken met een echt biljet, een nieuwe, ik kon geen verschil zien, behalve het serienummer dan.

Bill heeft goed en professioneel werk geleverd. Ieder biljet heeft zelfs een ander serienummer. Dit project laat zien wat er bereikt kan worden met goed plannen, toewijding en hard werken. Bill kreeg 6 maanden de tijd om dingen op handen te krijgen en om te oefenen, voordat ik beschikbaar was om hem te helpen met wat inkt toevoegingen en UV onderdelen. Hij had alle fouten uit het proces gewerkt

voordat hij begon met zijn vermoeiende 3-dagen proces.

Ik bracht 50.000 van de nieuwe $20 biljetten met me mee en leverde ze gisteren af bij mijn contact in Chicago. Zijn vestiging heeft als taak het “witwassen” van het geld, zodat een gelijkwaardig onvervalst biljet aandeel beschikbaar is voor de uitgaven van de Organisatie in dit gebied. Dat is een stuk moeilijkere en tijdrovendere taak dan alleen het drukken van de biljetten.

Op het moment dat ik naar Chicago vertrok, nam Katherine een vlucht naar Boston met $800 000 in haar bagage. Later deze week zullen we een paar afleveringen doen in Dallas en Atlanta. Door de douane heenkomen met al dat geld is een beetje een uitdaging, maar zolang ze niks anders doen dan onze bagage te scannen, zitten we goed. Het enige waar ze naar zoeken op het moment zijn bommen en vuurwapens. Maar wacht maar tot ze onze vervalste biljetten oppikken door heel het land!

In het vliegtuig vanuit Washington kreeg ik de kans om wat na te denken. Op 10km hoogte zie je dingen eens van een andere kant. Het zien van al die uitbreidende voorsteden en snelwegen, en al de fabrieken onder je, laat je realiseren hoe groot Amerika eigenlijk is en wat een ongelooflijk moeilijke taak wij op ons hebben genomen. Wat we hoofdzakelijk proberen met ons programma van strategisch saboteren is het natuurlijke bederf van Amerika enigszins versnellen. We hakken het door termieten aangevreten hout weg van de economie, zodat de gehele structuur een paar jaar eerder – en meer catastrofaal – dan zonder onze inspanningen, zal instorten. Het is deprimerend om te realiseren wat een relatief weinig invloed al onze offers hebben op het verloop van gebeurtenissen.

Denk bijvoorbeeld aan ons vervalsen van geld. We zullen in, op zijn minst, in een jaar tijd, minstens duizend keer zo veel geld als Bill vorige week heeft gedrukt – minstens $10 biljoen per jaar – moeten drukken, voordat we een meetbaar effect hebben op de nationale economie. Amerikanen geven drie keer zo veel uit alleen al aan sigaretten! Natuurlijk hebben we twee andere gelddrukkers aan de Westkust en zullen we er voor meer zorgen in de toekomst. Ook als ik een manier kan vinden om het Evanston Project te saboteren, zal dat een kapitaalverlies van bijna $10 biljoen betekenen. Laat staan de economische schade die aangericht zal worden door de uitval van elektriciteit naar de industriële instellingen door de hele Great Lakes Regio.
Maar wij doen iets anders dat werkelijk belangrijker is dan onze campagne tegen het Systeem. Uiteindelijk, zal het veel belangrijker zijn. Wij smeden de kern van de nieuwe maatschappij, een gehele nieuwe beschaving, die uit de as van oude zal ontstaan. En omdat onze nieuwe beschaving een compleet andere kijk op de wereld zal hebben kan het de oude alleen op een revolutionaire manier vervangen. Er is

geen manier om een maatschappij die op Arische waarden wordt gebaseerd en Arische uiterlijken vreedzaam te laten evolueren van de maatschappij die aan Joodse spirituele corruptie is bezweken.

Aldus, is onze huidige strijd onvermijdelijk, volledig ongeacht het feit dat het ons door het Systeem werd gedwongen en wij niet konden kiezen. Kijkend op de gebeurtenissen van de afgelopen 31 maanden uit dit perspectief, lijkt onze destructieve taak van het bouwen van een nieuwe sociale kern beter dan onze pure destructieve oorlog tegen het Systeem. Het lijkt het me dat de strategie om de leiders van het Systeem in plaats van de algemene economie te raken, niet zo'n slechte start was al ik gedacht had.

Het vormde het karakter van het gevecht vanaf het begin als wij vs. het Systeem, beter dan wij vs. de economie. Het systeem antwoordde passief om zich tegen onze aanvallen te beschermen, en dit veroorzaakte dat ze zich in zekere mate isoleerden van het volk. Wanneer wij niet veel deden behalve het omleggen van Congresleden, Federale rechters, geheime politieagenten en belangrijke personen van de media, voelde de bevolking zich niet echt bedreigd, maar stoorden ze zich wel aan de ongemakken die de nieuwe veiligheidsmaatregelen van het Systeem veroorzaakten.

Als wij de economie van bij het begin hadden geraakt, kon het Systeem de strijd als de organisatie vs. het volk afschilderen, en het zou gemakkelijker voor de media geweest zijn om het publiek van de noodzaak te overtuigen om met het Systeem tegen ons samen te werken. Zo heeft onze aanvankelijke fout in strategie het waarschijnlijk voor ons gemakkelijker gemaakt leden te werven, wanneer wij doelbewust werken om dingen voor iedereen zo ongemakkelijk mogelijk te maken als we kunnen.

En het is niet alleen de Organisatie die de laatste tijd heel wat gerecruteerd heeft. De orde groeit ook met een ongekende snelheid in de laatste 48 van zijn 68 jaar bestaan. Ik maakte het Teken toen ik de man die ons zou oppikken hier gisteren ontmoette -aangezien ik dat altijd doe wanneer ik nieuwe leden van de Organisatie ontmoet - en ik was aangenaam verrast toen hij met het Teken antwoordde.

Hij nodigde me uit om een gast te zijn bij een introductieceremonie vorige nacht voor nieuwe proefleden in het gebied van Chicago. Ik nam zijn uitnodiging graag aan, en ik was verbaasd om ongeveer 60 personen bij de ceremonie te zien, bijna een derde ervan waren introducés. Dat is meer dan drie keer het totale aantal leden die de Orde in het gebied van Washington heeft. Ik was bijna zo geëmotioneerd door de ceremonie als ik bij mijn eigen introductie anderhalf jaar geleden was.

14 april. Problemen, problemen, problemen! Niets is zo gegaan zoals het moest sinds ik terugkwam uit Chicago.

Bill kan niks meer vinden van het papier wat hij de laatste keer had gebruikt voor de laatste partij geld, en hij vroeg me om hem te helpen improviseren. We probeerden sommige soorten papier te kleuren die van dezelfde basis structuur en compositie waren, maar het resultaat was onaanvaardbaar. Bill blijft kijken voor een andere partij van het originele papier, terwijl ik blijf proberen om deze partij papier van de goede kleur te voorzien.

Dan was er de delegatie van de lokale Menselijke Raad van Relaties die de winkel gisteren bezocht. Vier Zwarten en een ziek wit mannetje, allen de armbanden van de Raad dragend, kwamen in de drukkerij. Zij wilden een grote affiche in de etalage zetten –dezelfde soort die je nu overal ziet, burgers aansporend “help fascisme bestrijden” door verdachte personen aan het politieke politiebureau – en een doos voor donaties achterlaten op de toonbank. Carol stond achter de toonbank op dat moment, en ze vertelde hen (op een nette manier) dat ze naar de hel konden gaan.

De hoofd neger begon verontwaardigd te klagen over Carol’s afwijzen. Ik stopte hem met een ongeduldige golf van mijn hand af en leidde een blik van onechte schok in Carol. " Natuurlijk, natuurlijk, " zei ik , "Laat hier uw inzamelingsdoos. Het is voor een goede zaak. Maar geen etalageposter, daar heb ik geen ruimte voor. Ik liet mijn neef Abe zelfs geen poster ophangen van het Verenigde Joodse Beroep. Kom! Ik toon u waar."

Aangezien ik officieus de delegatie naar de deur leidde, gaf ik Carol opdracht door te gaan met het werk. " Ja, Mr. Bloom, " antwoordde ze netjes.

Buiten op de stoep overwon ik mijn afkeer terwijl ik mijn arm rond de schouders van de zwarte woordvoerder sloeg en schoof zijn aandacht naar een winkel aan de overkant van de straat. “Wij hebben niet zoveel klanten hier” legde ik uit. “maar mijn goede vriend Solly Feinstein heeft veel klanten. En hij heeft een grote etalage. Hij zal blij zijn met jullie poster. Je kan het recht onder het bord Sol’s Pawn Shop, zetten en iedereen zal het zien. En vergeet geen inzamelingsdoos achter te laten – twee inzamelingsdozen, hij heeft een grote winkel.

Ze leken allemaal tevreden door mijn vriendelijke suggesties en wouden weer vertrekken. Maar de blanke, een droevig kijkend specimen met pukkels en een imitatie afro, aarzelde, en zij tegen me:”misschien moeten we de naam van die vrouw hebben”. Enkele dingen die zij tegen ons zij klonken absoluut racistisch.

" Verspil uw tijd niet aan haar, " antwoordde ik met een nadruk van walging,

hiermee direct zijn verdenking verwerpend. " Zij is enkel een stomme boer, ze spreekt iedereen zo aan. Ik raak haar binnenkort wel kwijt.

Toen ik de winkel opnieuw binnenging, Bill, die het allemaal van de keldertrap had afgeluisterd, en Carol was in lachen uitgebarsten. "Het is niet zo grappig, " Ik waarschuwde hen met een ingespannen gezicht. “Als mijn nette accent en mijn keurige gedrag die groep sub-mensen niet had kunnen bedriegen zaten we nu diep in de problemen”.

Dan sprak ik Carol: “Wij kunnen ons niet veroorloven die wezens te vertellen wat wij van hen denken. Wij hebben eerst een taak te doen en dan zullen wij voor eens en voor altijd met ze afrekenen.
Dus verberg je trots en speel het spel mee zolang als het moet. Zij die onze verantwoordelijkheden niet hebben kunnen worden onderzocht naar racistische gedachten wanneer het Systeem meer controle wil hebben.

Maar ik kon geen grijns onderdrukken toen ik de affiche zag in de etalage van de winkel aan de overkant, tussen de vieze gebruikte camera’s en verrekijkers. Hij moest werkelijk op zijn tong hebben moeten bijten! En nu alle mensen de affiche zien hebben ze meer vertrouwen over het controleprogramma van het Systeem en de mensen erachter.

Het laatste dat verkeerd ging was dat Katherine vorige nacht ziek werd. Zij moest een partij geld naar Dallas brengen vanochtend, maar ze was te ziek om te gaan, en zoals het er nu uitziet moet ze nog 2 of 3 dagen in bed blijven. Dat betekent dus dat ik niet alleen naar Atlanta moet morgen, maar dat ik ook nog de bestelling in Dallas moet afleveren. Dat is dus een hele dag die ik verspil op vliegvelden en in vliegtuigen, en ik heb de tijd hard nodig voor de voorbereidingen voor de Evanston opperatie.

We willen de nieuwe kerncentrale van Evanston aanvallen in de komende 6 weken, wanneer ze er nog toeristen rondleiden. Na 1 juni, als het permanent gesloten is voor het publiek word het veel moeilijker om het uit te schakelen.

Het Evanston Power Project is een enorm ding: vier reusachtige kernreactors die door de grootste turbines en generators in de wereld worden omringd. En het gehele ding staat op betonnen palen een mijl uit de oever in het meer van Michigan, dat het koelwater voor levert voor de reactor’s warmtewisselaars. Het project produceert 18.000 megawatt aan elektriciteit, dat is bijna 20 miljard watt! Ongelooflijk!

De opgewekte energie word aan het elektriciteitsnet gevoed dat de hele Grate

Lakes regio bestrijkt. Voordat de centrale 2 maanden geleden in werking was gesteld ging het veel slechter, het hele Midwesten leed onder de enorme tekorten, nog erger dan dat het hier was. Op sommige gebieden werden de fabrieken beperkt tot het produceren van slechts twee dagen per week, en er waren zo veel onverwachte elektriciteitsuitvallen dat het gebied op de rand van een echte economische crisis zat.

Als wij de nieuwe kerncentrale kunnen raken, zullen de dingen nog slechter zijn dan zij voordien waren. Om de lichten in Chicago en Millwaukee aan te houden, zullen de autoriteiten het moeten stelen uit verre gebieden zoals Detroit en Minneapolis, waar ze niets als reserve hebben. Elk deel van het land hard zal worden geraakt. En het vergde 10 jaar om het Evanston Power Project te ontwerpen en te bouwen, dus het zal ze niet lukken om de situatie spoedig te verhelpen.

Maar de overheid heeft ook over de gevolgen van het verliezen van het Evanston Power Project nagedacht, en de veiligheid is daar erg streng. Je kan er niet in de buurt komen behalve per boot of vliegtuig. En er zijn zoeklichten, patrouilleboten, en strengen boeien met netten of kabels ertussen , die de benadering over het water bijna onmogelijk maken.

De kust is voor mijlen in beide richtingen afgeschermd, en er zijn een aantal militaire radar en luchtafweerinstallaties achter de omheining, die een poging om een vliegtuig vol explosieven in de centrale te laten vliegen onmogelijk maken.

De enige manier van een aanval op de centrale is waarschijnlijk door een grote mortieraanval te plegen, we moeten dan proberen om de zwaarste mortieren, via de kust dat een mogelijkheid biedt tot binnendringen, het gebied in te Maar, volgens mij hebben wij niet zulke zware wapens tot onze beschikking. In elk geval, zijn de werkelijk essentiële delen van de krachtcentrale zulke dergelijk massieve gebouwen dat ik betwijfel of een mortieraanval meer dan alleen oppervlakkige schade aan zal richten.

Zo, het Revolutionaire Bevel vroeg me om naar plaats te reizen en met één of andere onconventioneel idee op de proppen te komen, wat ik heb gedaan, maar er zijn nog verscheidene moeilijk op te lossen problemen.

Mijn bezoek daar vorige Maandag gaf me een vrij goed idee van de sterke punten en de zwakheden van de veiligheidsregelingen. Enkele van de zwakheden zijn werkelijk vrij verbazend. Het meest verbazend van alles is het besluit van de regering om toeristen binnen te laten, zelfs al is het tijdelijk. De reden voor dat besluit, wat zeker is, zijn de grote anti-nucleaire protesten tegen de installatie. De overheid voelt zich verplicht om het publiek alle veiligheidsmaatregelen te tonen die

zijn genomen

Toen ik voor de reis tekende, laadde ik me doelbewust vol met alle soorten gerei, enkel om te zien wat ik de installatie in kon krijgen. Ik droeg een diplomatenkoffertje, een camera, en een paraplu, en ik vulde mijn zakken met muntstukken, sleutels, en mechanische potloden.

Op de veerboot die toeristen naar de installatie brengt is er zeer weinig veiligheid. Zij maakten slechts mijn diplomatenkoffertje open voor een vluchtige inspectie. Maar bij de wachtpost bij de installatie, ontnamen zij me van mijn camera, en paraplu. Dan moest ik door een metaaldetector lopen, die al het metaal in mijn zakken waarnam. Ik maakte mijn zakken voor de wachten leeg, maar daarna overhandigden zij het materiaal terug aan mij. Zij bekeken het niet eens goed. Zo, kan je ten minste een gevaarlijk potlood mee naar binnen nemen.

Wat me werkelijk interesseerde, was dat één oude man in mijn groep een wandelstok met een metalen punt had, die de wachters hem bij zich lieten houden tijdens de rondleiding.

In feite, is dit mijn idee: Omdat er geen manier is om één enkele toerist genoeg explosief materiaal binnen te laten brengen om de installatie te slopen, moet hij de kleine hoeveelheid effectief plaatsen, zoals een gat ponsen in één van de reactor's drukvaten, we kunnen het idee van explosieven dus eigenlijk wel vergeten. In plaats daarvan, moeten we proberen om de installatie met radioactief materiaal te vervuilen, zodat het niet meer kan worden gebruikt.

Wat dit idee uitvoerbaar maakt is dat wij een bron, binnen de Organisatie, voor bepaalde radioactieve materialen hebben. Hij is chemicus bij een universiteit in Florida, en hij gebruikt de materialen in zijn onderzoek.

Wij kunnen genoeg van een werkelijk hete en smerige radionucleïde met een halveringstijd van een jaar of zo, inpakken in een wandelstok, samen met een kleine explosieve lading voor het verspreiden ervan, om het volledige Evanston Power Project ontoegankelijk te maken. De installatie word niet echt beschadigd, maar hij zal moeten sluiten. De ontsmetting zal zo'n enorme karwei zijn dat de installatie zeer goed permanent gesloten kan blijven.

Jammer genoeg, zal dit een zelfmoordopdracht zijn. Degene die het materiaal naar de installatie brengt zal reeds blootgesteld zijn aan een dodelijke dosis straling voordat hij bij de poort met beveiliging te maken krijgt. Er is geen enkele praktische manier om om het materiaal van voldoende beveiliging te voorzien.

De grootste zorg zijn de stralingsdetectors die overal in de installatie hangen. Als één van die een vleug van de ons materiaal krijgt, voordat onze man de missie heeft kunnen uitvoeren, zal hij het aardig moeilijk zal krijgen.

Ik merkte, echter, dat er geen detectors bij de ingangspoort van de installatie zijn, waar de wachten de inkomende toeristen controleren. Er zijn verscheidene in de reusachtige turbine-en-generatorruimte, waar de toeristen worden rondgeleid, en er is één naast de uitgang, die wordt gebruikt om de bezoekers te controleren, om de onwaarschijnlijke gebeurtenis van een bezoeker die een stuk kernbrandstof probeert mee te nemen, te kunnen verhinderen. Maar het schijnt dat ze er niet op gekomen zijn dat iemand zou kunnen proberen om radioactief materiaal de centrale binnen te brengen.

Ik herinner me vrij goed waar alle detectors hangen. Ik moet contact op nemen met onze man in Florida, voor de mogelijke levering van nuclear materiaal voor de operatie. Als er een alarm afgaat nadat onze man de installatie is binnen gekomen, en voordat hij bij de generatorruimte is, zal hij moeten proberen om er, desnoods rennend, zo snel mogelijk te komen. Maar we proberen een gadget te ontwerpen die hem de beste kans zal geven.

Het gehele plan is vrij eng, maar het heeft één groot voordeel: het psychologische effect op het publiek. De mensen zijn bijna bijgelovig met hun vrees voor nucleare straling. De anti-nucleaire partijen zullen grote protesten gaan houden. Het zal de fantasie van mensen vangen, veel sneller dan een gewoon bombardement of een mortieraanval. Het zal velen met afschuw vervullen en meer mensen zullen zich tegen de regering keren en vragen gaan stellen.

Ik moet bekennen dat ik op dit punt blij ben dat mijn proefperiode nog 11 maanden duurt, en dat ik gelukkig niet zal worden gevraagd om me voor deze opdracht te melden.

Hoofdstuk 17

20 April 1993. Het was een mooie dag, een dag van rust en vrede, na een hectische week. Katherine en ik reden deze morgen vroeg naar de bergen en brachten er de hele dag door in de bossen. Er was een heldere, verkwikkende hemel. Na een picknick lunch bedreven we de liefde in een kleine wei in de open lucht.

We praatten over vele dingen, en we waren beiden blij en zonder zorgen. Het enige dat een schaduw wierp op onze vreugde was Katherine’s ontevredenheid over de vele opdrachten die de organisatie mij heeft gezonden die buiten de stad moesten worden uitgevoerd, ondanks het feit dat ik nog geen maand uit de gevangenis ben.

Ik heb nog niet de moed gehad om haar te vertellen dat we elkaar in de toekomst minder tijd samen zullen kunnen doorbrengen.

Ik besefte het zelf pas gisteren. Toen ik rapporteerde aan majoor Williams deze nacht nadat ik terug kwam van Florida, vertelde hij me dat ik een pak meer zal moeten reizen de volgende maanden. Ik heb nog niet alle details van hem gekregen, maar hij liet uitschijnen dat de Organisatie een groot, nationaal verspreid offensief voorbereid voor deze zomer, en ik moet een soort van rondreizend militair ingenieur zijn.

Maar vandaag zet ik deze gedachten uit mijn hoofd en geniet van het leven, de vrijheid en het alleen zijn met een lief meisje in het midden van de schoonheid der natuur.

Toen we deze avond naar huis reden hoorden we het nieuws op de radio dat de dag perfect afsloot: de Organisatie had deze namiddag de Israëlische ambassade in Washington aangevallen. Geen enkele dag had beter kunnen zijn gekozen dan deze voor een actie als dit.

Het is nu al enkele maanden dat een Israëlisch moordcommando, met de ambassade als uitvalsbasis, mensen van ons over het hele land laat verdwijnen. Vandaag hebben we de score gelijk gemaakt.

We sloegen toe met zware mortieren terwijl de Israëli's een cocktailfeestje gaven voor hun bedienden in de senaat van de VS. Een aantal Israëlische vertegenwoordigers waren voor de gelegenheid overgekomen. Er moesten ruim 300 personen in de ambassade aanwezig geweest zijn toen onze 4.2 inch mortieren TNT en fosfor op hun hoofd deden regenen, dwars door het dak.

De aanval duurde slechts twee of drie minuten, zo vermelde het nieuwsbericht, maar meer dan 40 projectielen sloegen in op de ambassade, en lieten niets over, op een uitgebrande wrak en een handvol overlevenden na! Er moesten dus minstens twee mortieren gevuurd hebben. Dat komt overeen met wat mij vorige week verteld werd over onze nieuwe wapen aanwinsten.

Eén fascinerend incident in het nieuwsverhaal, welke de censuur blijkbaar niet had kunnen wegsnijden alvorens het was uitgezonden, was de moord op een groep toeristen door een wachter van de ambassade. Tijdens de aanval kwam een Israëli met brandende kleren uit het afbrokkelende gebouw gelopen met een halfautomatisch geweer.
Hij zat een dozijn toeristen lopen, allen vrouwen en kinderen staren naar de hele verwoestende scène vanaf de overkant van de straat. Zijn haat uitroepend in het

Hebreeuws opende de Jood het vuur op hen. 9 Stierven terplekke en 3 anderen werden ernstig gewond. Natuurlijk werd hij niet aangehouden door de politie. Jullie dag komt nog, Joden, jullie dag komt eraan!

Ik zou vroeger moeten gaan slapen deze avond, om klaar te zijn voor een lange dag morgen, maar de opwinding over onze daden van deze namiddag maakt het mij onmogelijk om de slaap te vatten. De Organisatie heeft opnieuw getoond wat voor een fantastisch wapen het mortier is voor guerrilla oorlogsvoering. Ik ben nu veel enthousiaster over ons nieuwe plan voor Evanston(, and I'll be better braced for
overcoming any more balkiness on the part of our professor in Florida.)(?)

Vorige zaterdag, toen ik met Henry en Ed discussieerde over mijn plan om radio-actief materiaal in de Evanston fabriek te krijgen, overtuigden ze me ervan dat een mortier beter geschikt zou zijn voor deze job, en dat we nu goed bevoorraad zijn in dat departement. Daarom veranderde ik dus de leveringen van een wandelstok (?) naar een 4,2 inch mortier projectiel.

We zullen de fosfor uit drie hulzen vervangen door onze radioactieve stof. Nadat we het doel met conventionele projectielen hebben gelokaliseerd, zullen we onze drie aangepaste projectielen afvuren, die uiteraard exact hetzelfde gewicht moeten hebben.

Deze manier van werken heeft drie voordelen op mijn originele plan. Ten eerst, het is zekerder; er is veel minder kans dat er iets fout gaat. Ten tweede, we zullen ongeveer tien keer zoveel verontreinigende stoffen kunnen binnenwerpen en de explosies zullen het beter verspreiden dan met een geladen wandelstok (walking cane?).
En ten derde, het hoeft geen zelfmoordmissie te zijn. We kunnen de 'hete' projectielen beschermd houden tot op het moment dat ze afgevuurd worden. De mortierploeg hoeft dus aan geen gevaarlijke dosis radioactieve straling bloot te staan.

Mijn grote zorg was of we de projectielen in het gebouw zouden krijgen, of dat ze slechts op het dak zouden belanden. Het gebouw is zou sterk gebouwd dat ik betwijfel of we door het dak zullen raken, zelfs als we met vertraagde ontstekingen zouden werken.

Ed Sanders overtuigde me er niettemin van dat eens een 4,2 inch projectiel is gecentreerd op een plaats en we die plaats verschillende keren treffen, van op een korte afstand, zodat we een grote trefzekerheid hebben, we de generator zullen

zien, practisch achter een groot gat van tien verdiepingen hoog en meer dan 200 yards wijd.
(deze alinea wordt best nog eens nagekeken)

Gewapend met dit nieuwe plan, ging ik met Harrisson, onze chemicus uit Florida, praten. Ik legde hem uit dat zijn deel van de klus is, een geschikt radioactief materiaal te vinden en, gebruikmakend van zijn faciliteiten, het materiaal veilig in de projectielen te brengen, die ik hem zal brengen.

Harrison had een klacht. Hij klaagde dat hij enkel had aangeboden om de Organisatie te bevoorraden met kleine hoeveelheden radionuclëiden en andere moeilijk verkrijgbare materialen. Hij wilde niet betrokken worden bij de behandeling van eender welke vorm van artillerie, en hij had vooral problemen met de hoeveelheid materiaal dat nodig was bij ons plan. Niet veel mensen in het land hebben toegang tot een dergelijke hoeveelheid radioactief materiaal en hij is bang dat ze het aan hem zullen vragen.

Ik probeerde met hem te discussiëren. Ik legde hem uit dat we de projectielen zelf zullen proberen laden, zonder de beschermde faciliteiten die hij had, zullen zeker één of meerdere van onze mensen bloot gesteld worden aan een dodelijke hoeveelheid straling. En ik vertelde hem dat hij vrij is om te kiezen wel soort radionuclëine we zullen gebruiken, of een mix van radionuclëines, zodat er geen grote verdenkingen op hem zullen vallen.

Maar hij bleef weigeren: "het zou mijn volledige carrière in gevaar brengen".

"Dr. Harrison," antwoordde ik, "ik ben bang dat je de situatie niet begrijpt. We zijn in oorlog. De toekomst van ons ras hangt af van de uitkomst van deze oorlog. Als lid van de Organisatie ben je verplicht om je verantwoordelijkheid aan onze gezamenlijke inspanning boven je persoonlijke situatie te zetten. U bent onderworpen aan de discipline van de Organisatie.

Harrison werd bleek en begon te stamelen, maar ik ging gewoon verder; "Als je doorgaat met mijn verzoek te weigeren, ben ik bereid u terplekke te doden." Eigenlijk was ik ongewapend, gezien ik net met een commercieel lijnvliegtuig had gevlogen, maar dat wist Harrison niet. Hij slikte een paar keer, kreeg toen zijn stem terug en vertelde dat hij zal doen wat hij kan.

Hij was duidelijk nog zeer zenuwachtig en ongelukkig, maar ik denk niet dat hij zal proberen om onze te verraden. De Organisatie heeft een zeer hoge graad van geloofwaardig van zijn bedreigingen gevestigd (???). Enkel om aan de veilige kant te zijn, hoewel, we zullen een andere koerier gebruiken waneer de tijd er is om de

aangepaste projectielen naar Florida te brengen om te laden en ze terug te brengen. Daar is geen technische kennis voor vereist.

Ik hou er niet van om als een 'taaie kerel' te handelen en om mensen te bedreigen, dat is een onnatuurlijke rol voor mij. Maar ik heb zeer weinig sympathie voor mensen als Harrison, en ik ben zeker dat als hij niet zou willen meewerken hebben, ik hem met mijn blote handen gewurgd had.

Ik vermoed dat er nog vele anderen zijn die denken het slim te spelen door voor henzelf uit te kijken en ons al de risico's te laten nemen en al alle vuile werk te laten doen. Ze stellen zich voor om samen met ons de voordelen binnen te halen als we winnen, maar ze willen niks kwijtraken als we zouden verliezen.
Zo ging het in de meeste andere oorlogen en revoluties, maar ik geloof niet dat het ook deze keer zo zal lopen. Onze houding is dat wie in deze tijden enkel van het leven wil genieten geen leven verdienen. Laat ze sterven.
In deze oorlog zussen we zeker niet kijken naar onze persoonlijke welvaart. Meer en meer zal het enkele het geval zijn, dat je voor ons bent, altijd, of tegen ons.

25 april. Morgen naar New York, voor minstens een week. Verschillende dingen die daar broeien vereisen mijn aandacht. De zaken in Florida zouden moeten zijn afgehandeld tegen de tijd dat ik terug kom, en, indien het zo is, zal ik daarna naar Chicago gaan, met de wagen deze keer.

De Joden zijn werkelijk aangedaan door de aanslag op hun ambassade. Ze leggen er in de media veel meer de nadruk op, dan ze deden bij de aanslag op de Capitool of op het FBI gebouw. Elke dag wordt het erger op TV, met meer en meer oude "gaskamer" propaganda dat in het verleden zo goed werkte. Ze trekken en hun haar en kledij en gillen: "Oh, yeh, hoe wij afzien! Hoe wij worden vervolgd! Waarom laten jullie dit gebeuren? Waren zes miljoen niet genoeg?"

Wat een daad van verbolgen onschuld! Ze zijn er zo goed in dat ik bijna samen met hen huil. Maar vreemd genoeg is er niet één vermelding van de negen toeristen die werden vermoord door de Israëlische bewaker. Ah, goed, zij waren slecht gojims!

Een onverwacht voordeel bij onze ambassade actie was een grote ruzie tussen de Zwarten en hun Joodse bazen. Toevallig was de aanval net drie dagen voor een 'nationale staking voor gelijkheid"- een van die zaken die door de massamedia zaken werd aangekondigd-georganiseerd door de Raad voor Menselijke Relaties, zodat er "spontaan" demonstraties zouden zijn in heel wat steden, met Zwarten en Blanke burgers zij aan zij om de overheid op ter roepen om de barrières tussen de rassen te verbreken en "volledige gelijkheid" te verzekeren.

Maar toen vorige donderdag, de dag nadat we de Israelisch hadden aangevallen, lasten de grote jongens in de Raad –Joden uiteraard- alles af. Ze beslisten dat ze de media niet konden delen met de Zwarten zolang ze nog niet gedaan hadden met het uitmelken van hun eigen "martelaarschap" van de aanslag op de ambassade.

Enkele van de meer militante Zwarte leiders, die al een lange tijd met de voorbereiding van de 'gelijkheidsstaking' bezig waren, vonden dat plan maar niks. Ze hebben lang meegelopen met de Joden die hen manipuleerden en de volledige 'gelijkheids'beweging in hun voordeel exploiteerden, maar dit was de druppel die de emmer deed overlopen.
Er waren boze beschuldigen en verwijten. Uiteindelijk gaf de Joden hun belangrijkste neger, de voorzitter van de Nationale Raad voor Menselijke Relaties, een persconferentie waarbij hij zijn Joodse meesters aan de kaak stelde. Van nu af aan, zo zei hij, zal de Raad voor Menselijke Relaties, niet langer de Joodse claim om een minderheidsstatus erkennen. Ze zullen behandeld worden zoals de Blanke meerderheid en er zal niet langer vrijgesteld worden van vervolging voor 'racisme'.

Het was uit zijn mond alvorens hij besefte wat hij gezegd had, zijn plaats is nu ingenomen door een 'trouwere' Zwarte, maar de vlam was al in de pan. Op de straat zwermen Zwarte bendes van de afgevaardigden rond en bezorgden de leden van de zelf verkozen stam die in hun handen vielen redelijk wat narigheid. Verschillende zijn de laatste twee dagen al gestorven tijdens hun 'ondervraging'.

De "Toms" zullen eventueel hun meer militante leden terug in de linie krijgen, maar ondertussen grijpen Izzy en Sambo echt naar elkaars keel. Het is een vreugde om te aanschouwen.

6 mei. Hij is fijn om terug thuis te zijn, ook al is het maar voor één dag. Maar New York was interessant! Ik zag meer artillerievuur dan ik kon vermoeden dat we er ter beschikking hadden.

Eén van onze speciale eenheden in New York heeft militair materiaal verworven van alle soorten en slaat het op. Het doel van mijn bezoek was om de verschillende types materiaal te onderzoeken en bekijken welke nuttig voor mij kunnen zijn bij het ontwerpen van speciale wapens en sabotagetuigen, zodat ik aanbevelingen kan geven aan hen over wat ze in de toekomst moeten proberen verwerven.

Ik werd op de luchthaven opgewacht door een meisje die me naar een opslagplaats met loodgietermateriaal bracht in een ongelooflijk vuil industriegebied in Queens, bij de East River. Afval, oude kranten, en lege drankflessen lagen rondgestrooid. We moesten tussen de gestripte en verroeste autowrakken lopen die de smalle straat bijna blokkeerden alvorens het meisje een kleine, modderige parkeerplaats

inging.

Ze klopte op een stalen deur met een bordje “enkel personeel” erop en we werden snel in een sombere stoffige provisiekamer gesleurd die gevuld was met bakken met stukken buizen. Daar droeg ze me over aan een vriendelijke jongeman, ongeveer 25 jaar oud, gekleed in een vettige overall die een klembord droeg. Hij stelde zichzelf enkel voor als “Richard” en bood me een kopje koffie aan uit het elektronisch koffiezetapparaat dat in de hoek naast de deur stond.

Daarna namen we een oude vrachtlift om naar de tweede verdieping van het gebouw te gaan. Toen we uit de lift stapten stokte mijn adem van verassing. In een reusachtige ruimte met laag plafond, met een zijde van ruim dertig meter, was er een immense voorraad van alle soorten van militair wapentuig: automatische geweren, machinegeweren, vlammenwerpers, mortieren en letterlijk duizenden dozen munitie, granaten, explosieven, ontstekers, boosters en extra onderdelen. Ik weet niet hoe die vloer dat hield.

In een hoek van de ruimte werkten vier mannen en een vrouw aan twee lange banken onder fluorescerende lichten. Eén man sleep serienummers uit automatische wapens, die hij één voor één van één van een stapel van ongeveer 50 stuks nam, terwijl de anderen de wapens olieden en ze voorzichtig in een grote boiler staken waarvan de top was verwijderd. Ik zag nog een dozijn grote dozen die ook boilers bevatten.
" Dat is de manier hoe wij de wapens opslaan en verschepen, "; Verklaarde Richard.
" Wij verwijderen enkel de serienummers om het voor de autoriteiten moeilijker te maken om te weten te komen waar we het materiaal krijgen, voor het geval dat er ooit wat van terug vinden. En zodra de boilers hier weggaan, is er geen manier om het spoor naar ons terug te vinden. De neppe labels die wij op de dozen hebben gezet zijn gecodeerd om ons te vertellen wat de inhoud is. Je zal merken dat onze speciale boilers overal in de hoofdkwartieren langs de westkust zijn geïnstalleerd, maar wij leveren ze overal door het land.
Bijna slaapwandelend, wandelde ik langs de stapels bewapening. Ik stopte naast een plafond-hoge stapel grote, olijf-kleurige kratten. Gedrukt op elk krat waren de woorden: " Mortier, 4.2 inch, M 30, Volledig " en daaronder, " Bruto Gewicht. 700 lbs."
" Waar kreeg u deze? " Vroeg ik. Ik herinnerde al het werk dat wij anderhalf jaar geleden hadden gedaan om 1 antieke mortier aan te passen.
" Die kwamen vorige week uit Fort Dix, " Beantwoordde Richard. " De mensen in één van onze eenheden net buiten Trenton betaalden een Zwarte leveringssergeant van de basis $10.000 om een vrachtwagen met die dingen te jatten en aan hen te leveren. Daarna brachten zij ze per 2 hierheen achterin een pick-up.
" Wij ontvangen hier materiaal van meer dan een dozijn eenheden en arsenalen in

New York, New Jersey, en Pennsylvania. Kijk wat wij vorige maand aangeleverd kregen van de Picatinny eenheid, " zei hij, een blik werpend op een geteerd zeildoek dat een nabijgelegen stapel cilindrische voorwerpen bedekte.
Ik leunde erover om ze te onderzoeken. Het waren lange glasvezelbuizen ongeveer twee voet lang en vijf inch in diameter. Elk bevatte één M329 high-explosive mortierprojectiel. Er moeten minstens 300 liggen in die ene stapel.
Richard zette zijn uitleg voort: " Het was de grootste partij nieuwe wapens uit militaire basissen tegelijkertijd, door onze eigen mensen gesmokkeld die daar waren geïnfiltreerd. Maar onlangs schakelden we over op het inhuren van zwart dienstpersoneel om materiaal te stelen per docklading. Wij krijgen niet altijd hetgeen wat we precies willen, maar we krijgen een stuk meer materiaal.
"We hebben een stel neppe maffia bazen ingezet die kopers zijn voor de illegale wapen-export. Onze mensen op de basissen sturen de kopers naar de zwarten die verantwoordelijk zijn voor de wapenopslag. Voor genoeg geld lopen ze weg met de gehele basis. Zij moeten enkel het geld delen met enkelen van hun “broers” die de bewaking van de basis regelen.
"Er zijn verschillende voordelen voor ons. Ten eerste is het gemakkelijker voor de Zwarten om het materiaal te jatten zonder gevangen te worden. De politieke politie let niet op hen maar vooral op het blanke personeel, en de Zwarten die reeds netwerken hebben op alle basissen voor het overhevelen en verkopen van banden, benzine, PX reserves, en andere dingen waarnaar er een burgerlijke vraag is. En hierdoor kunnen de mensen in de organisatie zich concentreren op hun belangrijkste taak, wat het rekruteren is van blanke mensen, en het aansterken van onze macht in het leger.
Ik besteedde de rest van de dag door alles in de ruimte te categoriseren. Toen ik wegging nam ik steekproeven van een paar dozijn verschillende types van high-explosive zekeringen, ontstekingsmechanismen, en andere dingen waar ik mee wil experimenteren. Wat betekent dat ik terug moet komen met de trein.
De situatie in het leger is tweezijdig. Met meer dan 40 procent aan zwarten in het Leger en in andere diensten, maken het moreel, de discipline, en de efficiency schokkend laag. Dat maakt het voor ons enorm gemakkelijk om wapens te stelen en ook, het aanwerven van dienstpersoneel, die het kwalijk nemen wat er met hun diensten is gedaan.
Maar het levert ook een vreselijk gevaar op uiteindelijk, omdat de dag zal komen wanneer wij het leger over moeten nemen. Met zo veel Zwarten in het leger, word het zeker een bloederige actie. Terwijl wij de zwarten opruimen en de diensten reorganiseren, zal het land vrijwel weerloos zijn.
Goed, ik veronderstel dat het zo gepland is.

Hoofdstuk 18

23 mei 1993. Dit is mijn laatste avond in Dallas. Ik ben hier twee weken, en ik had gehoopt om morgen naar Washington terug keren, maar orders kwamen deze namiddag om in plaats daarvan naar Denver te gaan. Het ziet ernaar uit dat ik daar ongeveer hetzelfde zal doen als dat ik hier doe, namelijk onderwijzen.

Ik ben juist klaar met een spoedcursus te onderwijzen in sabotage voor acht geselecteerde activisten, en ik meen wel degelijk "spoed", dit is het eerste vrije uur dat ik heb sinds ik hier gearriveerd ben dat ik niet te moe was om te denken. We waren ermee bezig van acht uur in de morgen tot acht uur in de avond elke dag, minus een paar minuten om te eten.

Ik onderwees de mensen hier vrijwel alles wat ik weet. We zijn begonnen met het onderwijzen van hoe een geïmproviseerde detonators, timers, ontstekers, en andere gadgets te maken uit het niets. Dan hadden we de structuur bestudeerd, eigenschappen en het effect van hedendaags beschikbaar militaire onderdelen welke gebruikt kan worden voor verschillende doeleinden. Al mijn studenten kunnen nu het uit elkaar halen en terug in elkaar steken van een ontsteker van elk type en vertraagde ontstekers, geblinddoekt.

We bestudeerden een groot aantal hypothetische doelen, en hadden gedetailleerde plannen uitgewerkt om deze doelen aan te vallen. We overwogen reservoirs, pijpleidingen, benzine depots, treinen, luchtvaart terminals, telefoon maatschappijen, olie raffinaderijen, hoogspanningsleidingen, snelwegen, warenhuizen en andere fabrieksonderdelen.

Uiteindelijk namen we een echt doel en vernietigden het. De telefoonmaatschappij van Dallas. Dit gebeurde gisteren. Vandaag bespraken we vanuit een kritisch oogpunt onze operatie in detail.

Eigenlijk ging alles bijzonder goed; mijn studenten slaagden in hun eindexamen met overtuiging. Ik had ook alles mogelijk gemaakt om te garanderen dat er geen slippertjes waren. We hebben speciaal drie dagen aan de telefoonmaatschappij gespendeerd.

Het eerste wat we deden was iemand van de lokale leden die vroeger in het gebouw als operator werkte, het grondig laten beschrijven. Zo beschreef ze de lay-out voor ons, ze gaf ons de ligging van elke kamer op elk verdiep, welke de automatische controle bevatte. Met haar hulp maakten we een ruw plan met de trappen, de personeelsingang, de vergaderzaal en andere pertinente details.

Dan maakten we onze uitrusting klaar. Ik besloot dat we beter met chirurgische precisie te werk zouden gaan dan met bruut geweld. Trouwens we hadden niet genoeg aan kwantiteit wat betreft de bommen om een met brute, vernietigende kracht soort van job. Wat we wel hadden was drie 500ft spoelen met PETN gevulde detonatielont en een kleine 20 pond dynamiet.

Ik splitste onze acht activisten op in teams van twee personen. Een man in elk team droeg een afgezaagd automatisch geweer, en de andere droeg de explosieve onderdelen. Drie teams kregen de opdracht om de drie verdiepingen waar de automatische controle zich bevond, elk team één verdieping. Elk van deze teams kregen de spoelen met het lont, een 15 liter jerrycan met zelfgemaakte napalmachtige mix van benzine en zeep, en een vertragingsontsteker. Het vierde team kreeg een 20pd “satchel charge” en een zelfgemaakte granaat en kreeg als opdracht de transformatorkamer in de kelder.

Het dynamiet zou de transformators vernietigen, en de granaat zou de olie ervan in brand steken.

Rond 10u verleden nacht stonden we geparkeerd in twee wagens langs een duistere kant van de straat, twee blokken van de telefoonmaatschappij. Iedere paar minuten passeerde er een truck van de telefoonmaatschappij langs het kruispunt voor ons.

Eindelijk brak het moment aan waarvoor we gekomen waren: een truck van de maatschappij moest stoppen voor het rood licht op het kruispunt, er waren geen andere voertuigen te bespeuren. We reden

weg en blokkeerden de truck voor en achter hem, terwijl twee van onze mannen de deuren opentrokken en onder schot hem het bevel gaven om achteraan plaats te nemen. Dan reden we met alle drie de voertuigen terug naar de kant van de weg om alles en iedereen naar de truck over te laden.

Dat gebeurde in een paar seconden, maar we spendeerden een half uur met praten tegen de chauffeur die we gekidnapt hadden. Met een minimum van woorden antwoordde hij op onze vragen, en we hadden ongeveer de locatie en lay-out waar de automatische controle zich bevond in het gebouw alsook over de veiligheidsagenten en de procedures.

We waren aangenaam verrast om te horen dat er maar één enkele gewapende agent ’s nachts in het gebouw was, dat hij rekende op een directe telefoonlijn met de politie die zich dan ook vijf blokken verder bevond tijdens een crisis situatie. Wij ontdeden de chauffeur van zijn uniform alsook van zijn badge met de magnetische

codes, die hadden wij nodig om de achterste nachtelijke personeelsingang te openen. Dan bonden we hem vast, plakten we zijn mond dicht en reden de truck terug naar de achterste ingang van de telefoonmaatschappij.

Ik droeg het uniform. Volgde de chauffeur zijn instructies. Ik kreeg ingang in het gebouw terwijl de anderen zich in de truck verstopten. Het nam slechts een moment in om de gewapende agent zich van zijn wapen te ontdoen en de andere het sein te geven om binnen te komen. Terwijl de vier teams zich een weg baanden door het gebouw vond ik de conciërges kast en opende die met de badge die ik van de chauffeur had genomen.

Vanaf dat moment nam de hele operatie minder dan vijf minuten in beslag. De drie teams met de opdracht van de automatische controle werkten rap en efficiënt. Terwijl de persoon met het geweer enige personeelsleden in het oog hielde, hield de andere zich bezig met de apparatuur.

Het lont was uitgerold en bevond zich tussen twee of drie lange elektronische panelen en dat op elk verdiep. Dan nam de man met de explosieven de jerrycan en goot de inhoud ervan uit op lange rijen apparatuur. Op zowel degene die met het lont voorzien waren als die zonder lont. Aan het uiteinde van het explosief lont werd er een vertragingsdetonator geplakt.

Net toen onze man de trappen afstormde om ons te vergezellen op de begane grond hoorden we drie oorverdovende explosies die het vensterloos gebouw deed schudden. Een moment later rende het vierde team de trappen op vanuit de kelder.

We verspilden geen tijd toen we terug de truck instapten. Terwijl we de parkeerplaats afreden ontplofte de "satchel charge" met een gebrul in de kelder waar de transformator zich bevond met als gevolg dat een groot deel van de stenen voorgevel aan de ene kant van het gebouw afscheurde en de op de straat brokkelde, prijsgevende het interieur, die op dat moment zich vulde met vlammen en rook afkomstig van de opvlammende napalm.

De beschrijving van de operatie in de namiddag editie van de lokale krant gaf aan dat twee dozijn personeel die in het gebouw waren het veilig hadden kunnen verlaten, uitgezonderd de agent die ik in de kast had opgesloten, hij stierf door het inademen van de rook. Ik voel me schuldig over dit feit maar ik kon er niets aandoen, we waren haastig.

Hoewel onze vernieling van de apparatuur in de telefoonmaatschappij best grondig was, had de telefoonmaatschappij aangekondigd dat ze verwachtten dat de meest

essentiële lijnen binnen de 48 uur zouden hersteld zijn, en het ganse telefoonverkeer van de stad binnen de twee weken.

De aankondiging verraste ons niet. We wisten dat de telefoonmaatschappij nieuwe apparatuur en gespecialiseerde techniekers met het vliegtuig zouden aanvoeren om de door ons aangerichte schade te herstellen. Onze aanval op de telefoonmaatschappij zou enkel een effectieve klap tegen het systeem zijn als het samen gecoördineerd was met een "all-out" aanval op andere fronten.

Het Systeem had dat al door natuurlijk, en, niet wetende dat de operatie van gisteren een oefening was, bereidde het zich voor op het ergste. Er zijn tanks op vrijwel elk kruispunt van de binnenstad. De troepen en de politie heeft zoveel controleplaatsen opgericht dat op alle hoofdwegen het verkeer virtueel stilstaat in gans de stad. Moest het niet daarom zijn dan zou ik vanavond naar Denver vertrekken in plaats van morgen.

8 juni. Ik ontving vandaag een nota van Katherine! Het kwam ingesloten mee met een doos spullen. Ik had de Organisatie gevraagd om deze mij op te sturen van de shop thuis. Ik had de nota pas ontdekt toen ik de doos uitpakte, en zo was er geen mogelijkheid om een antwoord met de koerier die de levering bracht mee te geven.

Zij en de anderen hadden 70 tot 80 uur per week in de shop gewerkt, schreef ze, meestal drukte ze het geld, maar ook een grote oplage van propaganda folders. Ze vermoedt aan de spoed waarmee de folders zijn besteld dat er een grote nieuwe campagne in voorbereiding is in het Washington gebied.

(Ze zal rap proberen uit te vissen welke voorbereiding)
Ze denkt dat ik nog steeds in Dallas ben, en ze zegt dat ze hoopt dat ze spoedig het bevel zal krijgen om cash te leveren in Dallas, zodat ze me kan zien. Mijn hart verlangt ernaar om weer bij haar te zijn, zelfs al is het maar voor een paar uur!

Er is niet veel verandering aangaande mijn terugkeer naar Washington voor de komende drie weken, alhoewel. Dingen hebben zich rap ontwikkeld hier in het Rocky Mountain gebied. De Organisatie is niet bijzonder sterk hier, en toch heeft het Revolutionair Commando 43 hoog prioritaire doelen aangewezen in het gebied, meer dan de helft ervan zijn militaire installaties, van welke we ons moeten voorbereiden om ze simultaan aan te vallen wanneer het bevel gegeven wordt, misschien ergens in Juli.

Daarenboven is er praktisch niemand hier met enige ervaring in gespecialiseerde aanvallen, en zo moet ik iedereen van nul af aan trainen, samen zijn het 26

studenten. Ze zullen de verantwoordelijkheid toegewezen krijgen om brandstichtende en explosieve onderdelen, nodig voor de toegewezen doelen in het gebied. Gelukkig, we hebben verscheidene militaire mensen hier met een bijzonder begrip van guerrilla tactiek, en zo beperk ik mijn training tot het technisch gedeelte alleen, en ik laat het tactisch deel over aan de militairen.

Ondanks het klein gebied van mijn werk hier, gaat het trager dan in Dallas, omdat de dingen zo omslachtig zijn. Op een moment het was niet aangeraden om groepen van 26 man te trainen, daarom ontmoet ik er zes hier in Denver, 11 in Boulder, een universiteitsstad ongeveer 20 mijl noordwaarts, en negen op een boerderij precies zuidwaarts van hier. Ik zie elke groep om de drie dagen, maar ik geef hen genoeg huiswerk om tussen de meetings af te maken.

We namen ons voor om geen gewelddadige actie te ondernemen tegen het Systeem in de Rocky Mountains tot zover, en de algemene atmosfeer is een groot deel meer relaxed dan tijdens de Oostkust. Verleden week gebeurde er iets dat niet zo plezierig was, ondanks, het diende zich aan als een beangstigde gedachte dat de strijd hier net zo brutaal en wreed zal zijn als overal.

Een van onze leden, een werknemer uit de bouwsector, werd gevangen genomen toen hij een paar staven dynamiet probeerde te stelen op de werf waar hij tewerkgesteld was. Blijkbaar had hij er al een dozijn of zo meegesmokkeld in zijn lunchdoos elke dag en dat al een hele tijd.

De werfagent leverde hem over aan de lokale sheriff, die onmiddellijk de man zijn huis doorzocht en hij vond niet alleen een grote kist met dynamiet maar ook verscheidene wapens, en wat Organisatie literatuur. De sheriff geloofde dat hij op iets gestuit was die zijn carrière een grote duw in de rug zou geven Als het hem weliswaar lukte om de Organisatie op te doeken in het Rocky Mountain gebied, dan zou het Systeem hem zeer dankbaar zijn. Hij zou een grote kans maken om een zetel te winnen in de staatsraad, misschien zou hij luitenant gouverneur worden of een hoge post krijgen in het parlement.

Dus begonnen de sheriff en zijn deputies onze man te slaan, zodat hij namen van andere Organisatie mensen zou noemen. Ze gaven hem een wrede verandering van uiterlijk, maar hij wilde niet praten. Dan namen ze de man zijn vrouw en begonnen haar te slaan en te schoppen in zijn aanwezigheid.

De uitkomst was dat onze man, in wanhoop, een revolver vanuit de holster van één van de deputies nam. Hij werd doodgeschoten nog voor hij de trekker kon overhalen. De vrouw werd overgedragen aan de FBI en teruggevlogen naar Washington voor ondervraging. Ze zou niet capabel mogen zijn om betekenisvolle

informatie te geven, maar ik huiver als ik denk aan de beproeving die ze ondergaat.

De sheriff' glorie was van korte duur, alhoewel. De avond waarop ons lid werd gedood, kwam de sheriff in een televisie interview, opscheppende over de slag die hij ons gaf in de naam van de wet, de orde en gelijkheid, waarschuwende dat hij met dezelfde meedogenloosheid iedere "racist" zou behandelen die in zijn handen terecht kwam.

Toen hij thuis arriveerde na het TV interview, vond hij zijn vrouw in zijn living op de vloer met haar keel overgesneden. Twee dagen later reed zijn patrouillewagen in een hinderlaag. Zijn met kogels doorzeefde lichaam werd gevonden in zijn uitgebrand wrak.

Het is vreselijk om vrouwen van ons ras te doden, maar we waren betrokken in een oorlog waar alle oude regels geschrapt werden. We waren in een oorlog tot de dood met de Jood, die zich zo dicht bij zijn grote overwinning voelt dat hij veilig zijn masker kan laten zakken en zijn vijanden kan behandelen als "vee", zijn religie verteld hem dat ze dat zijn. Onze wraak tegen de sheriff zou als een waarschuwing moeten dienen voor de Jood zijn houding tegenover vrouwen en kinderen, dan kunnen ze niet verwachten dat hun eigen familie veilig is. (noot tot de lezer, verschillende boeken over de Joodse religieuze doctrine, welke "Judaïsme" genoemd wordt zijn nog steeds voorradig. Die boeken, de Talmud en de Torah, refereren de niet Jood als "vee". Echt schokkend voor ons is de houding van de Joden tegenover niet Joodse vrouwen. De term die ze gebruiken voor een meisje van ons ras is "shiksa" afkomstig van het Hebreeuws betekend het zowel "walgelijk" en "niet koosjer vlees" of "onrein vlees".)

21 Juni. Ik werd deze avond gestopt door een politieblokkade toen ik van Boulder terugreed. Geen probleem om erdoor te geraken, ze controleerden enkel mijn rijbewijs. (het onbetreurd "David S. Bloom rijbewijs), ze vroegen waar ik heen ging, en keken vluchtig in mijn auto. Maar de wegversperring had een kilometerslange file, en onze chauffeurs waren aan het koken van woede. Een van hen vertelde mij dat het de eerste keer was dat ze een wegversperring gebruikten in dit gebied.

De wegversperring en een paar hints die ik opgevangen had op het journaal in de laatste dagen leidden me ertoe te geloven dat het Systeem wist dat er iets groots op komst was. Ik hoop dat ze de veiligheid niet opschroeven zoals ze gedaan hadden aan de Oostkust, het zou onze plannen erg verstoren als ze dat zouden doen.

Langs de andere kant, het zou deze lompe mensen hier veel goed doen een volle

dosis van Big Brother zijn liefde te voelen. De meeste van hen zien bijna nooit een Zwarte of een Jood, en ze doen alsof er geen oorlog is. Ze schijnen te denken dat ze ver genoeg van de dingen die de andere delen van het land plagen, dat ze gewoon hun oude routine kunnen verder zetten. Ze verachtten elke hint die ze maar krijgen die een stop zou zetten op hun zoektocht naar geluk, plezier en rijkdom zolang het nodig is om een kanker uit Amerika te snijden die ons zeker zal vernietigen als het niet geëlimineerd wordt. Maar het is altijd de weg van Boobus Americanus geweest.

Ik ben erg bezorgd dat ik geen nieuws gekregen heb uit Evanston. Ik verwachtte de raid daar elke dag sinds de laatste week van verleden maand. Zijn er meer problemen met Harrison? Of heeft het

Revolutionair commando beslist om de Evanson raid uit te stellen, misschien tot ons groot offensief volgende maand?

Er was geen enkele indicatie over een soort uitstelling op mijn laatste rapport. Meer waarschijnlijk zijn de problemen Harrison, verdoem hem. Wanneer ik de aanslag herberekende, het doel en de afstand gegeven aan mij door onze Chicago montar team net voor ik vertrok van Washington naar Dallas, besliste ik dat wij ons radioactieve besmet materiaal zouden verdelen in vijf ronden in plaats van drie in een generator gebouw. Maar Harrison twijfelde om met zoveel geschut om te gaan. Als dat zo is, waarom heeft niemand me dat verteld?

Ik word ook bezorgd aangaande het niet krijgen van orders om te doen wat ik moet doen wanneer mijn werk er hier opzit volgende week. Als ik niet naar Washington kan terugkeren dan vrees ik dat ik het niet zal overleven tegen dat de grote push van start gaat. Ik wil daar terug bij Katherine en de anderen zijn als alles ontploft volgende maand. Ik zie geen reden waarom het niet zo zou zijn, omdat er bijna geen tijd om me ergens anders te sturen zal zijn, anders dan het terug opzetten van een trainingscursus in speciale munitie.

Hoofdstuk 19

27 Juni 1993. Zo, ik heb eindelijk mijn orders. Tijdens ons groot zomer offensief zal het voor mij Californie worden. Eerst was ik diep ontgoocheld dat ik niet terug naar Washington kon gaan, maar hoe meer ik de betekenis van de dingen die mij verteld werd deze namiddag besef, hoe meer ik overtuigd ben dat de echte focus van onze activiteit in de volgende weken de Westkust zal zijn. Het ziet ernaar uit dat ik in het actiefste gedeelte van de dingen zal zijn, en dat is op zijn minst een welgekomen verandering van al dat onderwijzen.

Denver Field Command heeft mij en zes van mijn studenten vandaag opgeroepen voor een vergadering. Er werd ons bijna niets verteld, enkel dat ik en vier anderen in Los Angeles moesten zijn ten laatste op woensdagavond. De andere twee kregen als bestemming San Mateo, juist buiten San Francisco.

Ik protesteerde direct en vastberaden: "al deze mensen zijn speciaal getraind om doelen aan te vallen in dit gebied. En ze zijn getraind als team. Het is niet logisch om hen nu te splitsen en sommigen naar Californie te sturen, nu ze hier veel effectiever kunnen zijn. Als ze worden weggestuurd komt gans ons Rocky Mountain programma in gevaar."

De twee DFC officieren op de meeting verzekerden me dat het geen wispelturige beslissing was en dat ze zich volledig bewust zijn van de geldigheid van mijn protest, maar dat haastige beslissingen de overhand krijgen. Tenslotte kreeg ik hen zover dat ze bekenden dat ze een dringende order gekregen hadden van de Revolutionary Command om iedere activist die ze konden missen onmiddellijk naar de Westkust over te plaatsen. Blijkbaar hadden andere field commands over gans het land dergelijke orders gekregen.

Ze hadden geen zin om meer te vertellen, maar aan de klemtoon die ze op onze deadline legden om ons te melden op onze Californie bestemming, vermoed ik sterk dat de dingen ergens volgende week gaan ontploffen.

Ik heb deze namiddag toch één ding bereikt, ik zorgde ervoor dat Albert Mason, die naar San Mateo moest vertrekken, maar zijn aanwezigheid is hier essentieel voor het succes van de operatie die gepland is voor dit gebied, verwisseld werd met een ander persoon. Ik verkreeg dit recht heel moeilijk. Ik stond erop dat ik precies wist welke criteria er gebruikt werden voor het selecteren van mensen die getransfereerd werden. Het draaide erop uit dat, uitgezonderd in mijn geval, er twee waren: infanterie gevecht specialisten en scherpschutters welke het ernaar uit ziet dat ze sluipschutters willen aan de kust eerder dan saboteurs.

Al, gekwalificeerd als een "expert" met het geweer tijdens zijn dienst, spendeerde drie jaar als sectieleider in Zuidoost Azië. (Bericht aan de lezer: Turner refereert naar de zogenaamde "Vietnam oorlog" die al meer dan twee decennia voorbij is maar nog enorme rol speelt aan de basis van de Organisatie' latere succes met het omgaan van het Systeem' gewapende krachten.) Hij was hier ook mijn beste leerling. Hij is de enige man waar ik tijd aan besteedde om de nieuwste militaire gadgets die we verwachtten te verkrijgen in onze huiszoekingen op de arsenalen hier. Hij is de enige man waar ik zeker van weet dat hij zal kunnen omgaan met de nieuwe M-58 laser verrekijker bijvoorbeeld, om ons mortieren team te onderwijzen hoe zij ermee moeten omgaan. En hij is ook de enige hier aan wie ik genoeg basis elektronica heb onderwezen om om te gaan met de radio gestuurde detonators die een belangrijk onderdeel van ons plan zijn om het snelweg netwerk in die gebied blijvend uit te schakelen.
Enkel toen ik dit punt uiteenzette aan het DCF gingen ze akkoord om Al hier te laten. We spendeerden een half uur aan de lijst van alle activisten hier voor we er één gevonden hadden waarvan ik dacht dat hij naar Californie kon gaan in Al's plaats zonder de dingen hier in gevaar te brengen en die ook aan hun criteria voldeed.

Mijn indruk was dat alles wat we hier gepland hadden nog steeds een "go" is, en het is nog steeds belangrijk voor ons om alle doelen te bereiken, maar het echt kritiek toneel zal de Westkust zijn. We verdubbelen ongeveer onze mankracht daar met die last-minute transfers, maar we doen het op zo'n manier dat op z'n minst de meeste van onze operaties gepland voor deze gebieden kunnen verder werken, ondanks met minder personeel.

Nu, we hebben maar 48u meer om 1000 mijl af te leggen, en we kunnen niet zeggen bij hoeveel wegblokkades we zullen gestopt worden. De anderen zullen me hier oppikken met een uur of twee, en dan zal het ongeveer 4u duren om mijn gadgets in te laden zodat ze niet gevonden worden als de wagen doorzocht word.
Ik denk dat ik nu een dutje doe.

1 juli, Wow, een gespannen sfeer hier! We zijn gisteren rond één uur in de morgen gearriveerd, na een trip die ik rap zal vergeten. De anderen zijn naar hun toegewezen eenheid verspreid, maar ik blijf tijdelijk bij het Los Angeles Noord West Field Command, in een plaatsje genaamd Canoga Park, ongeveer 20 mijl noordwest van Los Angeles.

Het is duidelijk dat de Organisatie steviger verankerd is hier dan op andere plaatsen, gewoon door het feit dat er acht verschillende field commands zijn in het Los Angeles hoofdstedelijk gebied, aangezien één al genoeg is voor de meeste grote steden in het land. Dat geeft een ondergronds lidmaatschap aan hier in de 500 –

700 veld.

Meestal ben ik mijn slaap aan het inhalen sinds ik hier ben, maar de anderen schijnen hier helemaal niet te slapen. Koeriers komen en gaan constant, en vergaderingen worden ieder uur gehouden. Deze avond klampte ik met iemand aan en kreeg zo toch een gedeeltelijke briefing van de situatie.

Een simultane aanval op meer dan 600 militaire en burgerlijke doelen over het ganse land is gepland voor volgende maandagochtend. 4 juli, helaas, één van onze leden hier is woensdag opgepakt door de politie, een paar uur voor onze komst. Het ziet ernaar uit dat het een nog een meevaller is. Hij werd tegengehouden op straat voor een routine identificatie controle, en de agenten kregen argwaan over iets.

Omdat de man niet in de orde is, was hij niet bereid noch onder de plicht om zelfmoord te plegen eens hij gevangengenomen is. De grootste bezorgdheid is dat hij onder marteling genoeg uit de doeken zal doen van hetgeen hij weet om het Systeem te tippen dat er maandag een grote aanval is gepland. En dan, hoewel de autoriteiten niet genoeg zullen weten welke doelen we gaan aanvallen, gaan ze overal de veiligheid verhogen zodat het aantal slachtoffers aan onze kant ondraaglijk hoog zal zijn.

Revolutionair Command heeft twee keuzes: onze man het zwijgen opleggen nog voor hij ondervraagd kan worden of het gehele offensief op herindelen. De laatste keuze is ondenkbaar, teveel dingen zijn voorzichtig geregeld en lopen gelijktijdig volgende maandag om de datum vooruit te schuiven, en een uitstel zou maanden kunnen duren en zal enorme risico’s met zich meebrengen voor zoveel mensen, die al klaar zijn voor maandag, wetende zoveel sinds lange tijd.

Zo werd gisteren beslist dat het de eerste keuze zou worden. Maar dat brengt een groot probleem met zich mee, we kunnen onze man hier in Los Angeles niet uitschakelen zonder het risico te lopen om één van de meest waardevolle troeven, een speciaal agent in het FBI hoofdkwartier van Los Angeles. Dat is de reden dat de gevangene vastgehouden wordt in een plaats die uiterst geheim verondersteld te zijn. Als we een inval doen op die plaats, dan hebben ze maar een half dozijn mensen om degene die informatie gelekt heeft aan ons te verdenken.

Het Systeem’s gewoonlijke procedure als ze iemand van onze mensen opgepakt hebben is om een korte ondervraging om vast te stellen of er enige indicatie is of de gevangene verbonden is met de Organisatie. Als dat zo is wordt hij teruggevlogen naar Washington voor een grondige ondervraging bij hun Israëlische martelingspecialisten. En we kunnen het ons niet veroorloven als dat zou gebeuren.

Het interessante gedeelte in deze zaak en wat het Revolutionair Command in een staat van besluitloosheid hield is dat het FBI onze gevangene hier houdt, in plaats van hem over te vliegen naar Washington' hoofdkwartier donderdagmorgen toen ze vermoedden dat hij lid was van de Organisatie. Niemand schijnt precies te weten waarom, zelf onze FBI rechtskundige niet. Het kan ook een gebrek aan organisatie zijn van hun kant. Of misschien brengen ze een ondervragingsteam van Washington naar hier, tegengesteld aan hun vroegere routine.

In elk geval, RC heeft beslist om de aanval uit te stellen en af te wachten wat er gebeurt. Als er niets gebeurt dat erop wijst dat onze gevangene naar Washington wordt overgevlogen of om hem hier verder te ondervragen dan is het probleem opgelost, elke informatie die het Systeem bij hem loskrijgt zal te laat komen om onze plannen van maandag te dwarsbomen. Maar als er een transfer of een ondervraging dreigende is voor zondagnamiddag dan zijn we bereid om aan een inval te beginnen bij de FBI's geheime gevangenis hier, ook als we het risico lopen om daarmee onze infiltrant in het lokale FBI kantoor kwijt te raken, wiens informatie van onschatbare waarde is voor de komende maanden.

Van mijn kant weet ik nog altijd niet waarom ik hier ben of wat ik verondersteld wordt te doen, en ik ben er ook niet zeker van dat iemand anders het ook weet. Er werd mij gewoon verteld om te wachten.

Wel, ik denk dat we weer tegenover een grote test staan, net zoals in september 1991. Het ziet er ongelooflijk uit voor mij dat de Organisatie in twee dagen een echte all-out lanceert tegen het Systeem. Het aantal mensen die we in de frontlinie kunnen sturen, voor het ganse land, kan niet meer zijn dan 1500, ondanks de snelle rekrutering we de afgelopen maanden deden. Alles samen, inclusief ons ondersteunend personeel, onze vrouwelijke leden, en onze infiltranten kan het niet meer zijn dan 5000 mensen, ik schat dat er een derde hier op Californië geconcentreerd is. Het lijkt op een mug die een moord wil plegen op een olifant.

Natuurlijk verwachtten we niet dat het Systeem maandag zal ineenvallen. Moest het toch zo zijn dan zouden we niet weten hoe we ermee moeten omgaan, daar de Organisatie nog steeds te klein is om een land over te nemen en de Amerikaanse society het op te bouwen. We moeten een infrastructuur hebben van 100 keer zo groot ten opzichte van nu om aan zo'n job te beginnen.

Wat we maandag wel zullen doen is de situatie laten escaleren naar een nieuw niveau en proberen het Systeem's laatste strategie voor te zijn ten opzichte van hun gedrag van ons. We hebben in deze zaak echt geen keuze; als de Organisatie wil overeind blijven en blijven groeien onder deze erg moeilijke omstandigheden die

we onszelf opgelegd hebben, we moeten onze psychologische impuls blijven behouden.

Het gevaar escaleert niet constant, de oorlog is dat het Systeem een nieuw evenwicht zal vinden, en dat de bevolking eraan zal gewend geraken. De enige manier om de stroom van rekruten aan te houden is een belangrijke uit balans zijnde psychologie, minstens half overtuigd dat het Systeem niet sterk en efficiënt genoeg is om ons uit te schakelen, dat we een onweerstaanbare kracht zijn, dat vroeg of laat de oorlog hen zal wegvegen.

Anderzijds, de waardeloze bastaard zal de veilige vluchtweg nemen gewoon door te blijven zitten en te zien wat er gebeurt. Het Amerikaanse volk heeft al bewezen dat ze schaamteloos voortdoen met hun lompe zoektocht naar plezier onder de meest ophitsende manier dat men zich kan bedenken – zolang er nieuwe provocaties ingevoerd worden zullen zij er langzamerhand aan gewend raken. Dat is ons groot gevaar in het niet handelen.

Daarnaast, alhoewel, de politieke politie is constant bezig de lijn aan te trekken. Ondanks onze buitengewone veiligheidsprocedures, zullen ze er uiteindelijk in slagen om onze Organisatie binnen te dringen en ons te vernietigen als we hen de tijd geven. En het is voor ons moeilijker aan het worden om rond te reizen zonder het gevaar om opgepakt te worden. Spoedig zal het nieuw binnenlands paspoort systeem, welke we vernietigd hebben nu meer dan een jaar geleden, terug van kracht worden, twee keer zo gemeen als voordien. Ik weet niet hoe we dat gaan overleven als het terug operationeel wordt.

Terugdenkende aan de laatste twee jaar is het wonderbaarlijk dat we het overleefd hebben tot nu toe. Er zijn honderden keren geweest dat ik niet wist hoe we in staat zouden zijn nog een maand te overleven.

Een deel van de reden dat we er nu nog zijn is iets waar wat we niet in de hand hebben en dat is de inefficiëntie van het Systeem zelf. Ze hebben een grote blunders begaan en hebben gefaald om een groot deel van de dingen op te volgen die ons enorme schade konden aanbrengen.

Je zou de impressie krijgen dat uitgezonderd de Joden, die echt tot de laatste snik werken in hun inspanningen tegen ons, de rest van het Systeem bestaat uit mensen die met de prikklok werken. Dank “gelijke kansen” voor al de nikkers in de FBI en in het leger die er gebruik van maken. Het Systeem is zo corrupt geworden dat enkel de Joden er zich thuis voelen, en niemand voelt zich loyaal tegenover het Systeem.

Maar het grootste deel is omdat we gewoon zijn geraakt aan de bijzondere omstandigheden. In slechts twee jaar heeft de Organisatie een nieuwe bestaansmanier ontdekt. We doen nu een aantal dingen die zeer vitaal zijn voor ons overleven maar die we twee jaar eerder niet aan gedacht zouden hebben.

Een ondervragingstechniek voor het rekruteren van nieuwe mensen, bijvoorbeeld; er is geen denken aan dat we het zolang uithouden zonder dat, en we hebben het niet samengesteld tot we niet anders konden. Wat zouden we gedaan hebben zonder Dr. Clark om deze techniek uit te werken, ik weet het echt niet.

En dan is er nog het onderwerp van valse identiteit. We hadden enkel een vaag idee om dat probleem aan te kunnen toen we voor het eerst ondergronds gingen. Nu hebben we gespecialiseerde mensen die niets anders doen dan het verschaffen van een volkomen veilige valse identiteit voor onze activisten. Het zijn echt professionelen, maar ze hebben echt hun vreselijk vak versneld moeten aanleren. En geld, wat een probleem dat niet geweest is. Onze pennies moeten tellen dat beïnvloedde onze gehele psychologie, het leerde ons klein denken. Voor zover ik weet, niemand in de Organisatie heeft ooit ernstig nagedacht over het probleem van het financieren van een ondergrondse organisatie, voordat het probleem cruciaal werd. Dan pas leerden we het vak van vervalsen.

Het was zorgzaam om iemand in de Organisatie te hebben met de nodige kennis natuurlijk, maar we moesten nog steeds ons distribuerend netwerk opzetten om vervalste rekeningen in omloop te brengen eens die gedrukt waren.

In slechts een paar maanden heeft deze voltooiing een enorm verschil betekend voor ons allemaal. Een voorraad cash hebbende, in staat zijn om te kopen wat we nodig hebben in plaats van het te stelen zoals indertijd, dat heeft de dingen veel gemakkelijker gemaakt. Het heeft ons grotere mobiliteit en veiligheid gegeven.

Er zit ook een zeker element van geluk in ons succes, en er is geen twijfel dat het Revolutionair Commando het zeer goed doet in het delegeren. We hebben een goeie planning, een goeie strategie, maar boven alles, we hebben de capaciteit om nieuwe uitdagingen aan te gaan en nieuwe problemen op te lossen. We blijven flexibel.

Ik denk dat de geschiedenis van de Organisatie bewijst dat niemand een plan kan bepalen voor een revolutie en er zich dan ook aan houden. De toekomst is altijd onzeker. Een mens kan nooit zeker zijn hoe een gegeven situatie zal evolueren. En totaal onverwachte situaties zullen altijd gebeuren zodat geen enkel planner het kan voorzien. Om succesvol te zijn moet elke revolutionair in staat zijn om zich in nieuwe omstandigheden in leven, en om voordeel te halen uit nieuwe kansen.

Ons hoogtepunt in dat is het verzekeren, maar ik kan er niets aandoen om voorzichtig te zijn aangaande volgende week. Ik ben er zeker van dat we maandag uit de bastaard naar de hel zullen slaan. We zullen een goede afgemeten verzwikking aan het land's economische machines geven, als er op z'n minst de helft van wat we gepland hebben succesvol is. En we zullen het Systeem in een staat van totale mobilisatie dwingen, die zal resulteren in een psychologische schok voor de algemene bevolking.

Maar wat dan? Wat met de komende maand, en de maand daarop? We zullen alles in de strijd gooien in volgende week's offensief, en we kunnen zo'n niveau van activiteit niet meer dan een paar dagen aan. We zullen overal tot het uiterste gedwongen worden.

En toch verteld mijn instinct mij dat de Organisatie niet handelt uit wanhoop. We maken maandag niet de laatste wanhopige krachtinspanning om het Systeem te verslaan. Ik hoop het toch niet. Als we een alles vernietigende inspanning leveren, we zullen een bezuiniging moeten inlassen wanneer het faalt, zeker als met het psychologisch effect voor ons dodelijk zal zijn als het nuttig zal zijn voor het Systeem.

Het Revolutionair Commando zal iets uit zijn mouw moeten schudden, wat weet ik niet. Ik weet zeker dat de grote aanwezigheid van onze mensen in Californië de sleutel is, maar ik geraak er niet aan uit.

Hoofdstuk 20

7 juli, 1993. Het lijkt erop dat ik hier ben tot morgen ochtend, zodat ik de tijd kan nemen om alle gebeurtenissen van de laatste paar dagen te verwerken.

Dit is werkelijk een luxe plaats. Het is een appartement van waaruit we het grootste deel van Los Angeles kunnen zien, dat we gebruiken als commandopost, Maar de luxe is ongelooflijk: satijnen lakens, echte bontspreien, vergulde badkamerinrichting, kranen in elke kamer waaruit bourbon, scotch en vodka komen, en in elke ruimte reusachtige, pornografische foto's op de muren.

De flat behoorde aan ene Jerry Siegelbaum, een handelsagent voor de lokale Gemeentelijke Werknemers unie, en het hoofdonderwerp van de vieze foto’s op de muren. Volgens mij had hij de voorkeur aan blonde, nette meisjes, hoewel zijn partner op één van de foto’s een neger is, en op een andere een jongen. Één of andere vertegenwoordiger van de arbeiders was hij! Ik hoop dat iemand hem snel van de gang haalt; r is al geen airconditioning sinds maandag, en hij begint al aardig te stinken.

Deze grote stad ziet er totaal anders uit vergeleken met de laatste keer dat ik hem bij nacht zag. De uitbarsting van lichten die alle hoofdstraten tonen zijn verdwenen. In plaats daarvan, wordt de algemene zwartheid slechts door honderden branden, willekeurig verspreid over de stad. Ik weet dat er daar duizenden voertuigen rijden, maar ze rijden zonder licht, dus ze worden niet beschoten.

De laatste vier dagen heeft men de ononderbroken schreeuw van sirenes van politie en van andere hulporganisaties gehoord die met het geluid van geweervuur en explosies en het gonzende gekletter van helikopters worden gemengd. Vanavond is er slechts het geweervuur, en ook niet veel. Het kijkt erop dat de slag hier een beslissend stadium heeft bereikt.

Om twee uur maandagochtend sloegen meer dan 60 van onze gevechtseenheden tegelijk toe in de Los Angeles regio, terwijl honderden andere eenheden doelen aanvielen door het hele land, van Canada tot Mexico en van kust naar kust. Ik heb nog niet gehoord wat wij elders bereikten, omdat het Systeem een totale censuur op alle media die wij niet in handen hebben, ik heb nog geen kans gehad om

contact te krijgen met een van onze mensen of met het Revolutionair Bevel. Maar hier in Los Angeles hebben we het verrassend goed gedaan.

Onze aanvankelijke aanval sneed al het water en de elektriciteit in het metropolitaanse gebied af, schakelde de belangrijkste luchthavens uit, en maakte alle grote snelwegen onbegaanbaar. Wij namen de telefooncentrales in en bliezen alle brandstofdepots op. Het havengebied is nu al voor vier dagen een grote vuurzee.

Wij vielen minstens 15 politiebureaus binnen. Meestal namen wij enkel hun wapens af, vernietigden hun communicatie materiaal en alle voertuigen die op dat moment niet op patrouille waren, en daarna trokken we ons weer terug. Maar blijkbaar houden onze mensen verscheidene politiegebouwen vast die ze nu gebruiken als lokale commandoposten.

Eerst renden de politie en brandweermannen rond als kippen zonder kop, sirenes en zwaailichten zag je overal. Vanaf maandagmiddag, echter, alle communicatiemiddelen waren kapot en er waren zo veel branden en andere noodsituaties dat de politie en de brandweerkorpsen selectiever waren met hun reacties. In vele gebieden konden onze teams verder met hun werk, vrijwel zonder interruptie. Nu, natuurlijk, staan de meeste politie- en andere hulpvoertuigen zonder brandstof en kunnen dus geen kant meer op. En degenen die nog brandstof hebben zij er ook zo doorheen.

De gehele sleutel om de politie en al het andere te neutraliseren, was ons werk in het leger. Het was maandagmiddag al duidelijk bij iedereen dat er wat groots ging gebeuren binnen de militaire organisatie. Om te beginnen waren de troepen en de tanks die krachtcentrales bewaken, de zenders van de TV, en meer van zulk soort dingen, waren de troepen niet tegen ons gericht. Verder, waren er duidelijke tekens van gewapende conflicten binnen alle militaire basissen in het gebied.

Wij konden de straaljagers zien en horen, laag over de stad vliegend, maar zij vielen ons niet aan, tenminste niet direct. Zij beschoten en bombardeerden de arsenalen van de National guard in Californie in het metropolitaanse gebied. Die straaljagers waren blijkbaar van het El Toro vliegveld, ten zuiden van hier. Later zagen wij verscheidene gevechten in de hemel boven Los Angeles en hoorden dat Kamp Pendleton, de grote basis van de Marine ongeveer 70 mijl zuidoosten van

hier, door zware bommenwerpers van de Edward luchtmachtbasis werd beschoten. Alles bij elkaar, een zeer verwarrend scenario voor alle betrokken personen.

Maar Maandag avond, vrij toevallig, kwam ik Henry tegen, tussen alle mensen, en hij verklaarde me de militaire situatie een beetje . Goede oude Henry, ik was blij dat ik hem weer eens zag!

Wij kwamen in het KNX zendergebouw samen, waar ik ons zendingsteam hielp het radiostation weer de lucht in te krijgen. Dat is eigenlijk wat we de laatste paar dagen doen: zendinstallaties repareren, frequenties instellen, en apparatuur improviseren . Wij hebben nu één FM station en twee AM stations in de lucht, allen werken ze op noodgenerators. In alle drie de gevallen sneden we de kabels van de studios door en installeerden we onze teams achter de apparatuur.

Henry kwam met brullende motor naar het KNX rijden, in een legerjeep, een militair uniform dragend met de insignes van een kolonel en begeleid door drie soldaten die machinegeweren en anti tank raketten droegen. Hij bracht de tekst die uitgezonden moest worden, een tekst die vooral voor het militaire personeel bedoeld was.

Zodra ik klaar ben met het verbinden van onze microfoon en onze geluidsapparatuur met de zenderinput, stapten Henry en ik opzij om te praten terwijl zijn bericht opgelezen werd door onze presentator. Het bestond uit een oproep aan al het blanke militaire personeel dat zich nog niet had aangesloten bij onze revolutie, samen met een waarschuwing voor degenen die geen aandacht besteedden aan het bericht. Het bericht was zeer goed ontworpen, en ik ben zeker dat het effect op zowel militaire als burgerlijke luisteraars krachtig was.

Henry bleek de leiding te hebben over het rekruteringsprogramma, van de Organisatie, voor de gewapende krachten voor meer dan een jaar, en hij richtte zijn aandacht op de Westkust sinds hij hierheen was overgebracht in maart. Het verhaal dat hij me heeft verteld was lang, maar samen met wat ik sindsdien heb geleerd is dit zijn essentie: " Wij hebben binnen het leger op twee niveaus aangeworven sinds de Organisatie werd gevormd. Op het lagere niveau rekruteerden wij semi-openlijk vóór September 1991 en daarna in het geheim. Dat resulteerde in stille propaganda door infiltranten, meestal doorgegeven van persoon naar persoon.

Maar Henry vertelde me, dat wij ook op hogere niveaus, in de uiterste geheimhouding hebben aangeworven.

De strategie van het Revolutionaire Bevel leverde ons succes op in het aanwinnen van een aantal hogere militaire bevelhebbers, en die maandag begonnen we met onze verborgen troef. Daarom hebben de militairen niks tegen ons gedaan en daarom hebben veel troepen elkaar de laatste vier dagen ook aangevallen en beschoten.

Het intra-militaire conflict begon met eenheden gecommandeerd door onze mensen aan de ene kant, tegen de andere groep die voor het Systeem vochten (ver in de minderheid) aan de andere kant. Een ander aspect van het conflict ontwikkelde zich snel en overschaduwde de eerste, Zwart tegen Wit.

De korpsen die door pro-organisatieambtenaren worden aangestuurd begonnen met het ontwapenen van al het zwarte militaire personeel zodra wij onze troef die maandagmorgen inzetten. De verontschuldiging die zij hebben gebruikt was dat de Zwarte militanten een muiterij in andere eenheden hadden gelanceerd en dat hun orders waren om alle zwarten te ontwapenen om te verhinderen dat de muiterij zich verder uitspreidde. Over het algemeen, waren de Witte militairen dat bereid te geloven en dachten ze niet twee keer na voordat ze hun wapens tegen de zwarten richtten. De weinige liberalen die twijfelden aan dit bevel vergaten dit direct.

In andere eenheden begon ons aangeworven personeel op alle zwarten te schieten die een uniform droegen en weigerden naar onze leiders te luisteren. De zwarten reageerden gelukkig zo dat het verhaal van een zwarte muiterij de waarheid leek. Zelfs in de eenheden die door pro-systeemambtenaren werden aangevoerd brak het vechten tussen Zwart en Wit uit.

En, aangezien sommige eenheden voor bijna de helft uit zwarten bestaan, waren het lange en bloedige gevechten. Het resultaat was dat ondanks dat onze eenheden qua kracht overeenkwamen met 5 procent van die van het systeem, wij nu de meerderheid hebben. Door de gevechten in de systeemeenheden zijn de meeste eenheden totaal verlamd. En nu stromen de blanken massaal naar onze eenheden door deze gevechten.

Onze uitzendingen hebben dit proces ook helpen versnellen. Wij hebben onze eigen kracht gebruikt natuurlijk, en we hebben de blanke militairen die zich bij ons wouden aansluiten verteld waar ze heen moesten. En om ze te overtuigen, en de negers hun dingen te laten doen hebben we één van onze zenders omgezet in een soul-station. En via dat station zenden we oproepen aan de zwarten uit om hun blanke officieren neer te schieten en geen gehoor te geven aan de oproepen om zich te ontwapenen

De enige troepen in het Los Angeles gebied die weerstand tegens ons kunnen bieden is één of ander straaljager en bommenwerper eenheid en de marine luchtmachtbasis El Toro. Ze hebben militaire eenheden gebombardeerd die volgens hun overliepen naar ons, maar volgens Henry hebben ze ons net zoveel schade toegebracht als aan de systeemeenheden.

Henry grinnikte toen hij aan me verklaarde dat de Organisatie niet voldoende vooruitgang had kunnen maken in het aanwerven in De Nationale Wacht van Californië. Dus ontvoerde de Organisatie de lokale bevelhebber, Generaal Howell, vlak vóór de de ochtendaanval van Maandag, als preventieve maatregel.

Toen het Systeem de plaats van Howell niet kon bepalen waren zij blijkbaar bang dat hij zich bij ons had aangesloten. Hun vrees werd ongetwijfeld bevestigd toen zijn hoorden dat hij haastig zijn huis had verlaten rond middernacht, samen met drie vreemdelingen, en minder dan een uur voordat het losbarstte. Hun verdenkingen lostte hun vertrouwen op dus besloten ze over te gaan tot het bombarderen van de arsenalen en depots van de Nationale Wacht door de loyale luchtmacht maandagmiddag.

En bij Kamp Pendleton waren we niet eens in de buurt van het hebben van de overhand voordat het Systeem in paniek overging en de bommenwerpers opdracht gaf het kamp te bombarderen. Ik weet zeker dat die beslissing zorgde dat het voordeel naar ons deed overhellen. Er zijn nog het zware gevechten in het Pendleton gebied, maar wij zijn daar blijkbaar in de meerderheid.

Ik weet niet van welke basis de tanktroepen kwamen die het belangrijkste politiebureau van Los Angeles neutraliseerde, maar zij waren zeker een buitenkans. Wij hadden dat niet zonder hen gedaan hebben.

Vanaf het begin al is de politie van L.A. Onze enige serieuze oppositie geweest. De kleinere politieposten in de omringende districten waren geen serieuze problemen. Sommige posten hebben we compleet uitgeschakeld, ander besloten zich stil te houden na een paar gevechten. Maar ongeveer 10.000 mensen van de L.A.P.D. Waren zeer tegen ons gericht, tot een paar uur geleden. De laatste vier dagen hadden we minstens 100 KIA´s, met een gevechtssterkte tussen de 15 en 20 procent vergeleken met dat van onze lokale eenheden.

Ik weet niet waarom wij er niet in slaagden om hetzelfde met de politie te doen als wat wij bij de militairen deden. Mischien was het enkel een tekort aan prioriteit van onze kant, het aanwerven van militairen heeft een hogere prioriteit dan dat bij de politie. In ieder geval werd het belangrijkste politiebureau hier bijna onmiddellijk het centrum van tegen-revolutionaire weerstand.

Het politiekorps van L.A. Werd versterkt door sheriffs en eenheden van de snelwegpolitie en zijn veranderden hun hoofdkwartier in een bijna onneembaar fort. Het was zelfmoord voor onze mensen om ook maar in de buurt van hun hoofdkwartier te komen. Ze hadden een grote hoeveelheid brandstof, meer dan duizend voertuigen en een noodgenerator om voor stroom te zorgen voor hun communicatieapparatuur, zij waren voor ons een belangrijke factor.

Helikopters gebruikend voor verkenning, wezen zij ons op onze diverse sterke punten en gebouwen die wij hadden bezet, en ze stuurden troepen met voertuigen en 200-300 man op ons af. Maar de strategische vernietiging van de snelwegen beperkte hun mobiliteit voor een groot deel, maar de waarnemers in de lucht konden hen langs vele hindernissen leiden.

Wij slaagden erin om de werkelijk belangrijke punten inclussief de radiostations te beschermen met alleen goed ingegraven machinegeweer-teams die de toegangswegen bewaken. Gelukkig heeft de politie maar een paar pantserwagens, want het grootste deel van onze mensen heeft geen wapens tegen gepantserde voertuigen. Vandaag zijn anti-tank wapens pas algemeen beschikbaar voor onze gevechtseenheden.

Als de L.A. Politie de kans had gehad om zich aan te sluiten bij de eenheden van het systeem, dan was dat het einde van ons geweest. Gelukkig bereikte een dozijn

oude M60's van een eenheid die zich bij ons had aangesloten het politiebureau eerst. Ze rolden zo over de versperringen heen die de politie had opgesteld terwijl ze het gebouw onder vuur namen samen met de honderden politievoertuigen die er om heen stonden.

De stroomtoevoer en de communicatie van de politie werd uitgeschakeld en het gebouw stond op een dozijn plaatsen in brand. Ze moesten het gebouw evacueren, en doordat we een regen van 81mm mortiervuur rond het gebouw lieten terechtkomen waren de straten rond het politiebureau onbegaanbaar. Die plek is nu verlaten en het brand er nog steeds. De meeste agenten zijn op de een of andere manier bij hun huizen gekomen en hebben zich omgekleed in burgerlijke kleding.

Nu het grootste deel van de georganiseerde weerstand tegen ons in dit gebied is geneutraliseerd, draait het erom of we het gebied onder controle krijgen voordat de militaire eenheden hierheen worden gestuurd. Ik begrijp niet waarom dat nog niet is gebeurd.

Mij was een paar uur geleden verteld om de volgende ochtend aan een groep van onze technische mensen te rapporteren die de taak zullen hebben om de details te plannen van het herstellen van sommige wegen, de elektriciteit, de watervoorziening, en de plaats bepalen en beveiligen voor de resterende levering van brandstof. Het klinkt meer als het werk voor een civiel ingenieur dan voor mij.

Het klinkt een beetje voorbarig, maar het is aanmoedigend om te weten dat het Revolutionaire Bevel van de toekomst zeker schijnt te zijn. Misschien kom ik morgen meer te weten over de huidige situatie.

10 juli. De dingen gebeuren nu werkelijk, sommige goede dingen, en sommige slechte, maar vooral goede.

De militaire en de politiesituatie hier schijnt nu onder controle te zijn, in het Westkust gebied, hoewel er blijkbaar nog hevige gevechten zijn rond San Francisco en in een paar andere gebieden.

Er zijn nog een paar gewapende groepen hier, militair en politiepersoneel zwerft

hier rond en veroorzaakt wat ellende. Maar we hebben alle basissen en vliegvelden beveiligd en verzamelen het personeel ervoor. Er is nu een bevel uitgegaan om te schieten op iedereen die gewapend is, tenzij hij een van onze armbanden draagt.

Dat is een welkome verandering van een paar dagen geleden, toen wij nog degene waren waar openlijk op geschoten mocht worden. Na jaren van verstoppen, rondsluipen, vermommen en angst bij het zien van een agent. Het is een heerlijk gevoel om vrij rond te lopen en te weten dat wij nu de wapens en de macht hebben.

Het grote probleem is het burgerlijke. De bevolking is het allemaal zat. Eigenlijk kan men hen niet beschuldigen, het verraste me dat ze zich min of meer gedroegen zolang het duurde. Ten slotte hebben ze zonder water en elektriciteit gezeten voor meer dan een week. Een wezenlijk gedeelte heeft zelfs enkele dagen zonder voedsel gezeten.

De eerste paar dagen, maandag en dinsdag, deed de bevolking wat wij verwachtten wat ze zouden doen. Duizenden stapten in de auto en kwamen vast te zitten op de snelweg. Ze kwamen natuurlijk niet ver omdat we een groot deel van de infrastructuur hadden opgeblazen, maar ze kregen het voor elkaar om een van de grootste verkeersopstoppingen ooit te creëren, daarmee onze taak afmaken: het reizen onmogelijk maken voor de politie.

Dinsdagmiddag was het grootste deel van de blanke bevolking teruggekeerd naar hun huizen, of in ieder geval naar hun buurt, hun auto's achterlatend op straat en verder lopend. Ze hadden een paar dingen ontdekt, ten eerste konden ze het Los Angeles gebied onmogelijk per auto verlaten, en ten tweede dat ze geen benzine konden kopen omdat de elektrische pompen bij de tankstations niet werkten, ten derde dat de winkels en opslagplaatsen hermetisch waren afgesloten en ten vierde dat er werkelijk iets groots gebeurde. Zij bleven thuis, luisterend naar hun transistorradio's, en zich ongerust makend. Er was opmerkelijk weinig misdaad en geweld, behalve dan in de Zwarte gebieden waar het lawaai, het plunderen, en de branden maandagochtend begonnen en zich intenser en wijdverspreider groeiden.

Vanaf donderdag echter, begon het plunderen in het blanke gebied ook, meestal van kruidenierswinkels en voedselopslagen. Sommige mensen hadden al meer dan 48 uur niet gegeten en handelden eerder uit wanhoop dan uit wetteloosheid.

Tot we tot donderdagnacht het gevoel hadden van de politie af te zijn, deden we niks tegen de publieke wanorde. Hoe meer mensen op straat kwamen, hongerig en wanhopig, winkelruiten ingooiend en voedsel stelend en zoekend naar drinkbaar water en nieuwe batterijen voor hun radio's, en in gevechten rakend met anderen die naar hetzelfde zoeken, hoe minder tijd de politie voor ons had. Dat natuurlijk, was het belangrijkste idee van het elimineren van voedsel, water, vervoer en elektriciteit.

Als de politie alleen met ons te maken had, hadden ze gewonnen. Maar ze konden niet tegelijkertijd ons aan en de publieke orde herstellen.

Nu echter, moeten we zelf de publieke orde herstellen, en dat word een zware taak. De mensen gedragen zich op een compleet irrationele manier, en een groot aantal levens moet worden geofferd voordat de orde is hersteld. Gedeeltelijk ben ik bang dat verhongering en uitputting de taak voor ons moeten volbrengen omdat wij te weinig mankracht en materiële middelen hebben om de taak te volbrengen.

Vandaag ging ik mee met een team van de brandstofterugwinning, en ik zag van dichtbij wat het burgerlijke probleem was. We reden met een grote tankwagen onder escorte van een aantal jeeps van benzinestation naar benzinestation in het Pasadena gebied, de benzine uit elk benzinestation pompend in onze tankwagen. Er is genoeg brandstof in het gebied om aan onze behoefte te voldoen, maar de burgers moeten hun auto's nog een tijde laten staan.

Het Pasadena gebied was tot een paar jaar terug grotendeels blank, maar nu is het grotendeels zwart geworden. Als we in de zwarte gebieden bij een tankstation kwamen openden we simpelweg het vuur om ze op afstand te houden terwijl wij de brandstof overpompden. In de blanke gebieden waren we omringd door blanken, bedelend voor voedsel, natuurlijk moeten we ze niks geven.

Het is verdomd goed dat de burgers niet meer bewapend zijn, anders zou het een hel voor ons zijn. Dank u, Senator Cohen!

Oops! Geen tijd meer om te schrijven, ik moet nu naar een vergadering. We hebben nu een vergadering over de nationale situatie.

Hoofdstuk 21

11 juli 1993. Een drukke dag! Er druppelt weer wat elektriciteit het gebied binnen via één van de waterkrachtcentrales in het noorden, maar het is niet veel. De elektriciteit moet streng worden gerantsoeneerd. Ik ben de hele dag bezig geweest met het in kaart brengen van de buurten in het grootstedelijk gebied die het dringendst stroom nodig hadden. Vervolgens sturen we er teams op uit om de stroomkabels af en weer aan te sluiten. Later, als de rantsoenering goed werkt, kunnen we misschien ook stroom aan een paar andere gedeelten leveren.
Gisteravond kwam ik erachter waarom Washington niet heeft geprobeerd troepen uit andere delen van het land te sturen. Dat is omdat we luchtmachtbasis Vandenberg en alle raketsilo's daar te pakken hebben!

De eerste 48 uur na onze aanval op maandagochtend vorige week was het Systeem in zo´n paniek en de militaire situatie was zo onzeker dat er geen grote troepenbewegingen mogelijk waren. Hoewel we zo dun verspreid zaten dat we behalve hier aan de Westkust geen territorium konden veroveren of vasthouden, hebben we overal een enorme hoop verstoring, onrust en verwarring gezaaid..
Onze mensen binnen het leger in andere delen van het land waren geïnstrueerd om acties uit te voeren om hun eenheden tijdelijk lam te leggen. Hiervoor was wat sabotage, brandstichting en sloopwerk nodig, maar nog veel meer selectief opruimwerk. Bij eenheden met grote groepen niet-Blanken begonnen onze mensen willekeurig Zwarten neer te schieten, leuzen roepend zoals "White Power", bedoeld om een Zwarte reactie uit te lokken. Dit werd gevolgd door dezelfde tactiek die we hier zo succesvol hebben gebruikt: inbeslagname van radiostations en het uitzenden van valse berichten waarin de Zwarten werd opgeroepen de wapens op hun Blanke officieren te richten.

Bij andere eenheden zijn communicatiecentra inbeslaggenomen en berichten uitgezonden die de indruk gaven dat de eenheden naar ons overgelopen waren.
Daarbovenop hebben we een hele ravage tegen de burgerbevolking aangericht.
Elektriciteitscentrales, communicatieapparatuur, dammen, knooppunten van snelwegen, benzineopslagpunten, gasleidingen en alles wat maar opgeblazen of afgebrand kon worden, werd maandagochtend in een laatste inspanning geraakt, in het hele land. Dit veroorzaakte paniek onder de burgers en hield het Systeem bezet met het oplossen van alle problemen.
Ik heb ook gehoord dat tegelijkertijd op maandagochtend de aanslag op het Evanston Project heeft plaatsgevonden. Ik was enorm opgelucht dat het een compleet succes is geworden.
Het nettoresultaat was dus, dat toen het Systeem de situatie in kaart had gebracht

en genoeg vertrouwen had herwonnen in de loyaliteit van hun militaire eenheden om te proberen tegen ons op te trekken, we Vandenberg ingenomen hadden en ons ultimatum hadden uitgevaardigd: elke militaire actie tegen ons zou de lancering van nucleaire raketten op New York City en Tel Aviv tot gevolg hebben. En daarom is het de laatste dagen zo rustig geweest!
En nu begrijp is de hele strategie van het Revolutionaire Commando, waar ik zo lang over heb lopen denken en die me zoveel twijfels hebben bezorgd. RC heeft de hele tijd gerealiseerd dat we onze huidige aantallen onmogelijk een militaire aanval op het Systeem konden volhouden, groot genoeg om ze op de knieën te krijgen. We hadden een lange tijd kunnen doorgaan met onze guerrillaoorlog, met economische sabotage en psychologische oorlogsvoering, maar dit zou uiteindelijk het Systeem in de kaart gespeeld hebben. Tenzij we een echt dramatische doorbraak konden forceren waarmee onze aantallen aanzienlijk zouden vergroten, zou de uitbreidende politiemacht van het Systeem ons uiteindelijk lam kunnen leggen.

Nou, die doorbraak is er dus nu. En we hebben het potentieel voor een aanzienlijke groei. Alleen in het grootstedelijk gebied van Los Angeles hebben we iets van twaalf miljoen mensen onder controle. Hoe groot de totale bevolking is waar we gebruik van kunnen maken is nog steeds niet zeker, vanwege de ongewone situatie in Noord-Californië.

Op dit moment heeft de Organisatie een strook Californië onder controle die vanaf de Mexicaanse grens tot ongeveer 150 mijl noordwestelijk van Los Angeles loopt en vanaf de kust tot ongeveer 50 tot 100 mijl inlands. In deze strook ligt San Diego, Los Angeles en de zo belangrijke Vendenberg luchtmachtbasis. De Sierras en de Mojave-woestijn vormen een natuurlijke oostgrens van ons territorium.
In een andere kuststrook die bijna tot de grens met Oregon loopt en waarin San Francisco en Sacramento liggen schijnt een militaire factie die tegen het Systeem is de boel te runnen, maar ik begrijp dat onze eigen autoriteit daar nog niet gevestigd is. De staten Oregon en Washington lijken nog steeds stevig onder controle van het Systeem te vallen, in tegenstelling tot eerdere geruchten.

Elders in het land is er algemeen oproer en gaan onze hit-and-runaanvallen door, maar het Systeem staat nog niet op het punt in elkaar te zakken. Het grootste probleem waar de regering over piekert schijnt te zijn of ze hun eigen troepen nog kunnen vertrouwen. Als gevolg van deze bezorgdheid zijn de troepen in sommige gebieden vastgekluisterd aan hun basis, hoewel ze dringend nodig zijn om de orde onder de burgerbevolking te herstellen.
In sommige gebieden die het ergst door burgerrellen worden getroffen, met name

door de onderbreking in de voedselvoorziening, gebruikt te regering speciale militaire eenheden die helemaal uit niet-Blanken bestaan. Ze hebben snel een paar van deze ******-eenheden in het grensgebied rond onze Californië-enclave gestuurd..

De dichtstbijzijnde eenheid schijnt in Barstow te zijn, ongeveer 100 mijl noordwestelijk van hier. Een paar Blanke vluchtelingen van daar zijn ons gebied ingedruppeld en wat ze vertellen is behoorlijk walgelijk: massaverkrachtingen en terreur van de Zwarte troepen die het nu te zeggen hebben over de plaatselijke Blanken. Ik haat dat ik moet horen dat dit met Blanke mensen gebeurd, maar de reactie kan ons alleen maar helpen. En het is goed dat we het Systeem gedwongen hebben te laten zien dat ze niet genoeg vertrouwen in de loyaliteit van de Witte bevolking hebben en dat ze volledig afhankelijk zijn van de niet-Blanke elementen. Op dit moment is het belangrijkste dat de regering geen weg in ons territorium probeert te banen. Onze dreiging met Vandenberg houdt ze daar voor het moment vanaf, hoewel die situatie zeker niet eeuwig zal duren. Maar het geeft ons een kans om te proberen onze burgerbevolking hier onder controle te krijgen.

Wat een zootje is het! Er zijn meer branden dan ooit en overal zijn rellen. We hebben gewoon niet genoeg mensen, zelfs als we al het militaire personeel meerekenen dat nu aan onze kant staat. Om de orde te bewaren moeten we essentiële diensten herstellen en een nooddistributiesystem voor voedsel opzetten. Alles bij elkaar hebben we nu ongeveer 40.000 militair personeel tot onze beschikking, bijna tweederde in het stedelijk gebied en de rest verspreid over het gebied tussen San Diego en Vandenberg. Het is een netelige situatie omdat zij in dit gebied ongeveer 20 keer meer mensen hebben dan de leden van de Organisatie, lang niet zo slecht als ik eerder gedacht had maar slecht genoeg! Het overgrote merendeel van deze troepen zijn niet loyaal aan de Organisatie en eigenlijk realiseren ze zich amper dat hun orders van ons komen.

Tot nu toe houden we ze dag en nacht bezig en ze hebben geen tijd gehad om te veel vragen te stellen. Er zijn leden van de organisatie toegewezen aan elke militaire eenheid, van het niveau van een compagnie tot daarboven. Henry, die ik gisteravond weer eens kort zag, denkt dat we een behoorlijk stevige greep op ze hebben. Dat hoop ik dan maar!

Ik heb de kans gehad een beetje te kletsen met een paar militairen die we gebruikt hebben voor het ophalen van brandstof en als reparatie teams voor de openbare diensten. Ze schijnen onder de indruk te zijn van drie feiten: dat de regering in

Washington hier helemaal de controle verloren is, dat de Zwarten, zowel binnen het leger als daarbuiten, gevaarlijke en onbetrouwbare elementen vormen en dat zij, met wapens en voedsel, er op het moment veel beter voorstaan dan de burgerbevolking.

Idiologisch zijn ze bijzonder zwak! Sommigen staan min of meer aan onze kant, anderen staan nog steeds stijf van de hersenspoeling die ze van het systeem hebben gekregen en de meeste staan ergens in het midden. Het enige wat ze op de been houdt is de totale afwezigheid van een alternatieve bron van autoriteit hier. Het Systeem is nog niet eens zover dat ze oproepen tot loyaliteit uitzenden naar onze troepen, mogelijk omdat dat tegen de rest van het land zou betekenen hoe groot onze winst hier is. Momenteel is de officiële lijn van het systeem dat de situatie goed onder controle is en dat de "racistische gangsters" in Californië (wij dus) binnenkort opgerold of geliquideerd zullen worden. Omdat wij oproepen uitgezonden hebben, gericht op hun troepen waarbij de situatie veel rooskleuriger wordt voorgesteld dan hij eigenlijk is, klinkt het verhaal van het Systeem behoorlijk vaag. In plaats van het ontkennen van onze claims is het Systeem begonnen onze uitzendingen te storen en dat is misschien wel het slimste wat ze kunnen doen.
14 juli. De eerste aanzienlijke zending voedsel is vandaag het grootstedelijk gebied ingegaan, een konvooi met ongeveer 60 grote opleggers met verse producten uit de San Joaquin-vallei. Ze werden afgeladen bij de 30 nooddistributiepunten die we nu in de blanke secties bemand hebben maar het leek wel of we de oceaan met een theelepeltje wilden vullen. We hebben dagelijks tenminste vijf keer zoveel voedsel nodig, alleen maar om de Blanke bevolking net te laten overleven.

Er zijn nog altijd grote voorraden niet-bederfelijke levensmiddelen in de magazijnen hier, hoewel alle winkels leeggeroofd zijn. Zodra we een beetje beter georganiseerd zijn en alles gelokaliseerd en geïnventariseerd hebben, kunnen we dit opgeslagen voedsel gebruiken om het binnenkomende verse voedsel aan te vullen. In de tussentijd zijn er ernstige incidenten bij verschillende magazijnen geweest. We hebben hier een aantal mensen moeten neerschieten die niet genoeg namen met het antwoord "nee".

De echt ernstige toestanden komen we tegen in de Zwarte en raciaal gemengde gebieden. Ik ben de laatste twee dagen bezig geweest met het leiden van bergingsteams in gebieden waar de troepen zojuist alles schoongeveegd hebben. Het is het werk van de troepen de Zwarten van de rest van de bevolking te scheiden en deze af te zonderen in gebieden met gecontroleerde toegang, tot ze onze enclave uitgestuurd kunnen worden. Dit wordt nogal simpel en direct uitgevoerd. Eerst wordt een bewaargebied voor Zwarten aangewezen, op basis van

een beperkte afstand tot een snelweg naar het oosten en hoe makkelijk het gebied afgesloten kan worden. Tanks en teams met machinegeweren worden dan bij de uitgangen opgesteld.

Dan worden de omringende buurten schoongeveegd en alles komt samen in de aangewezen bewaargebieden. Infanteriegroepen worden voorafgegaan door geluidswagens die oproepen herhalen zoals "Alle Zwarten moeten onmiddellijk samenkomen voor het uitdelen van voedsel en water bij de Martin Luther King-basisschool op 47th Street. Alle Zwarten die na 13:00 uur aangetroffen worden ten noorden van 43rd Street worden ter plekke neergeschoten. Alle Zwarten moeten onmiddellijk samenkomen...."

Eerst probeerden groepen Zwarten nog hun poot stijf te houden en de troepen uit te dagen, klaarblijkelijk veronderstellend dat de honkies niet zouden schieten (Opmerking voor de lezer: "Honky" was één van de vele minachtende termen waarmee Blanken aangeduid werden gedurende dertig jaar voor de Grote Revolutie. De oorsprong is onbekend). Ze kwamen vrij snel achter hun vergissing en het nieuws verspreidde zich snel.

De meeste Zwarten liepen over straat het aangewezen gebied in, ongeveer twee blokken voor de langzaam optrekkende infanterie uit. Deze doorzochten snel elk gebouw zodra ze voorbij kwamen. Zwarten die nog binnen waren werden snel met de loop van het geweer naar buiten gedreven. Als ze tegenstand boden werden ze ter plekke neergeschoten, het geluid van dit geweervuur gaf de andere Zwarten een zetje om iets harder te lopen.

Er zijn tot zoverre maar ongeveer zes gevallen geweest waarbij Zwarten met gesmokkelde wapens zichzelf in gebouwen gebarricadeerd hebben en op onze troepen begonnen te schieten. Als dit gebeurd laten de troepen het bezette gebouw even links liggen en roepen een tank op, die doorzeeft het gebouw vervolgens met kanon en machinegeweer.
Nogmaals, het is verrekte goed dat de burgerbevolking jaren geleden door het Systeem ontwapend is. Als meer Zwarten wapens zouden hebben, hadden we ze nooit aangekund, gezien de enorme verschillen in aantallen.
Mijn bergingsteams komen direct na de infanterie. Het is onze taak alle essentiële voorraden en installaties te inventariseren en veilig te stellen. Benzine en grote hoeveelheden andere brandstoffen, niet-bederfelijke levensmiddelen, medicijnen, zwaar transport, bepaalde industriële installaties, enz..
De Zwarten hebben behoorlijk goed alle levensmiddelen in hun gebieden opgeruimd

en ze hebben in hun onoplettendheid een hoop vernietigd waar we naar op zoek zijn, hoewel we toch nog veel vinden wat ze over het hoofd gezien hebben, waaronder vanochtend meer dan 40 ton gedroogd vismeel in een dierenvoederfabriek. Het spul smaakt niet erg lekker, maar deze voorraad is genoeg voor de wekelijkse eiwitbehoefte van 100.000 mensen. Gisteren stuitten we op 30.000 gallon vloeibaar chloor, nodig voor het zuiveren van water. We hebben ook het merendeel van de medicijnvoorraad van een ziekenhuis en twee klinieken gered, waarbij de medicijnopslag nog steeds intact was nadat rellenschoppende Zwarten de gebouwen hadden geplunderd.

We hebben ook gruwelijk bewijs gevonden van een manier waarop de Zwarten hun voedselgebrek oplosten: kannibalisme. Ze begonnen klaarblijkelijk al vorige dinsdag barricades in een hoofdstraat op te zetten om auto’s met Blanken tegen te houden. De onfortuinlijke Blanken werden uit hun auto’s gesleept, naar een naburig Zwart restaurant gebracht, geslacht, gekookt en opgegeten.
Later hebben de Zwarten jachtpartijen en invallen in Blanke gebieden georganiseerd. In de kelder van een Zwart appartementencomplex vonden we een niet te beschrijven horrorsituatie die van het succes van deze aanvallen getuigde.
Ik en mijn team mannen merkten een opstootje op voor een gebouw, bij de controle van het leeggeroofde geraamte van een naburig magazijn. Een groep GI’s die rond de ingang dreutelde was overduidelijk aangeslagen door iets. Eén van hen kwam rennend naar buiten en begon op de stoep te kokhalzen en te kotsen. Een andere leidde met een strakke blik een Blank meisje het gebouw uit. Ze was ongeveer 10 jaar oud, naakt, vuil en overduidelijk in een shocktoestand.
Zodra ik me naar binnen had gewerkt deinsde ik terug door de verschrikkelijke stank waarvan de lucht doordrongen was. Een zakdoek over m´n neus en mond hielp weinig, maar met behulp van m´n zaklamp liep ik de keldertrap af. Twee andere GI's liepen net naar boven. In de armen van één van hen lag stilletje een Blank kindje van ongeveer vier, levend maar te zwak om te lopen.

De kelder, verlicht door twee petroleumlampen die aan de verwarmingsbuizen hingen, was door de Zwarten in het gebouw omgebouwd tot een menselijk slachthuis. De vloer was spekglad van halfgestold bloed. Er stonden wastobbes vol stinkende ingewanden en andere bakken met ingeslagen hoofden. Vier kleine, menselijke bovenbenen hingen aan een paar draden.

Op een houten werkbank onder één van de lantaarns zag ik het meest verschrikkelijke dat ik ooit had gezien. Het was het afgeslachte en gedeeltelijk ontlede lichaam van een tienermeisje. Haar blauwe ogen staarden leeg naar het plafond en haar lange, gouden haar was bedekt met het bloed was uit de gapende

wond in haar keel had gespoten.
Ik kokhalsde en strompelde terug te trap op, naar het licht. Ik kon niet meer terug die afschuwelijke kelder in, maar ik heb twee van mijn teamleden met camera's en lampen naar beneden gestuurd om een grondige fotoregistratie te maken. De foto's zullen worden gebruikt voor het indoctrineren van de troepen.
Van één van de GI's buiten het gebouw hoorde ik dat in de kelder delen van tenminste 30 kinderen gevonden waren, allemaal Blank, samen met de twee nog levende kinderen. Ze zaten vastgebonden aan een pijp in een hoek. Op de achterste binnenplaats van het gebouw lag een geïmproviseerde barbecue en een grote hoop kleine menselijke beenderen, grondig afgekloven. We hebben ook foto's van de binnenplaats genomen.

Ik heb in voornamelijk Zwarte gebieden gewerkt, maar ik heb ook behoorlijk slechte verhalen gehoord van onze mensen die in Blanke en Chicano-gebieden waren. Er zijn geen gevallen van kannibalisme bij de Blanken of Chicano's geregistreerd, de Zwarten vormen in dit opzicht een ras apart, maar er zijn een hoop doden gevallen bij gevechten om voedsel. En er zijn een paar gruwelijke wreedheden geweest waarbij bendes Zwarten Blanke gebieden zijn binnengevallen en Blanke huizen hebben ingenomen, met name in de rijkere wijken waar de huizen geïsoleerder uit elkaar liggen.

Aan de positieve kant, in enkele overwegend Blanke middenklassewijken zijn Blanken bij elkaar gekomen om zichzelf te beschermen tegen invallen van Zwarten en Chicanos. Dit is een verfrissende maar verrassende ontwikkeling, in overweging nemend wat die sukkels de afgelopen jaren gekozen hebben. Is het mogelijk dat jarenlang Joods hersenspoelen niet is blijven hangen bij de Blanke massa's? Eigenlijk ben ik bang dat het in veel te veel gevallen is blijven hangen. In de raciaal gemengde buurten hebben de Blanken in de afgelopen 10 dagen bijvoorbeeld verschrikkelijk geleden, Maar ze hebben bijna niets ondernomen om zichzelf te beschermen. Zonder wapens is zelfverdediging natuurlijk veelal een kwestie van aantallen en de wil tot overleven. Hoewel in slechts een paar gemengde wijken er veel kleinere aantallen Blanken zijn, schijnen ze de identiteit en eenheid die de Zwarten en Chicanos nog hebben, helemaal kwijt te zijn.
De meesten, of tenminste zeer velen, lijken ervan overtuigd te zijn dat elke inspanning tot zelfverdediging "racistisch" zou zijn en ze zijn doodsbang dat ze als zodanig betiteld worden, door zichzelf of anderen, banger nog dan voor de dood zelf. Zelfs als bendes Zwarten hun kinderen hebben afgepakt of als ze hun eigen vrouwen voor hun eigen ogen verkracht zien worden, bieden ze nog geen echte tegenstand. Walgelijk!

Ik vind het moeilijk te accepteren dat sommige Blanken niet eens proberen zichzelf te beschermen. Het is zelfs nog moeilijker te begrijpen waarom we het risico moeten nemen en ons moeten opofferen om die gehersenspoelde bagger te redden van het lot dat ze zo hartgrondig hebben verdiend. En toch hebben we de meeste problemen en lopen we de grootste risico's in de gemengde gebieden!
We letten op dat we niet schieten op menigten waarbij Blanken zowel als niet-Blanken kunnen doden. Die schoften beseffen dat en maken er misbruik van. In sommige buurten ondervinden we zoveel tegenstand dat het bijna onmogelijk is de verschillende rassengroepen in enclaves op te scheiden.
Een ander groot probleem bij het opzetten van raciale scheiding is dat zoveel mensen in dit gebied niet makkelijk als Blank of niet-Blank geklassificeerd kunnen worden. Het proces van mengvormen is in dit land zo ver gegaan en er lopen zoveel donkere, krulharige figuren van alle soorten en maten rond dat je niet weet waar je de lijn moet trekken.

We moeten de lijn echter ergens trekken, en het liefst een beetje snel! We kunnen iedereen in ons gebied nooit van voedsel voorzien en als we massaal verhongeren van de Blanke bevolking willen voorkomen moeten we ze zo snel mogelijk afzonderen in duidelijk afgescheiden gebieden, waar licht, water, voedsel en andere essentiële zaken aanwezig zijn. We moeten bovendien alle anderen het gebied uit werken, op welke manier dan ook. Hoe langer we wachten, hoe ongehoorzamer worden de mensen.
We hebben de Zwarten behoorlijk goed kunnen concentreren. Ongeveer 80 procent van hun zit in vier kleine enclaves ingerekend en ik heb gehoord dat het eerste massakonvooi vanavond naar het oosten vertrekt. Voor de rest is alles wat we gedaan hebben eigenlijk het immobiliseren van de bevolking, zodat ze niet van een buurt naar een andere kunnen verplaatsen. We hebben ze zeker niet onder controle en tot zoverre en voor zover ik weet, zijn we nog niet eens begonnen met massa-arrestaties. Er zijn ook nog geen andere acties tegen Joden of andere vijandelijke elementen genomen. Laten we zo snel mogelijk beginnen!

Hoofdstuk 22

19 juli 1993. De laatste vijf dagen ben ik getuige geweest van wat zeker een van de grootste massa migraties in de geschiedenis is geweest. De evacuatie van de zwarten, mestiezen en “boot mensen” uit Zuidelijk Californie. We hebben ze naar het oosten laten marcheren met meer dan een miljoen per dag en nog lijkt er geen einde aan ter komen.

Ik heb op de ontmoeting van onze eenheid gehoord dat vanavond, hoe dan ook verwacht word dat morgen de laatste hele dag van de evacuatie word. Daarna zal het alleen maar een zaak zijn van het over de lijnen sturen van groepen mensen van een paar duizend per keer. Terwijl we de weglopers verzamelen en klaar zijn met het scheiden sommige gebieden die nog steeds raciaal gemengd zijn.

Mijn mannen en ik hadden de verantwoordelijkheid om vervoer te vinden voor hen die de tocht te voet niet konden afleggen. We begonnen met lage vrachtwagens en tractoren met aanhangwagens die een paar honderd mensen per keer konden vervoeren en we eindigden

met het verzamelen van elke bestelbus en vrachtwagen die we konden vinden in zwarte en chicanobuurten: bijna zesduizend vrachtwagens bij elkaar. Eerst probeerden we er zeker van te zijn dat iedere vrachtwagen een volle tank benzine had , maar dat duurde te lang en daarom probeerden we er redelijk zeker van te zijn dat ieder voertuig “tenminste” genoeg benzine had voor de reis alleen. Gisteren, later op de dag, begonnen de vrachtwagens op te raken en daarom hebben we vandaag de hele dag personenauto’s gebruikt. Ik deelde de grofweg driehonderd mannen onder mij op in groepjes van tien. Elk groepje verzamelde ongeveer vijftig jonge zwarte vrijwilligers (met de belofte op voedsel), die beweerden dat ze ervaring hadden met het kortsluiten van de ontsteking bij auto’s.

Toen begonnen onze groepjes met het op en neer rijden van iedere geparkeerde auto, van Volkswagen tot Cadillac, die gestart konden worden en wiens brandstof meters tenminste een kwartvol aangaven, in de overvolle aflossingsgebieden.

Daar regelde onze zwarte autodief vrijwilligers een zwangere negerin of een kreupele oude achter het stuur, beladen het voertuig met zoveel mogelijk negerkinderen, halfbloedjes, lammen, zieken en zoveel mogelijk niet blanken als het kon dragen. Soms met mensen op het dak en soms op spatborden vastgebonden de weg op sturend. En dan weer terug voor meer auto’s.

Ik was erg verbaast om te zien hoe onvoorzichtig onze zwarte vrijwilligers met hun eigen mensen omgingen. Sommige van de oudere zwarten die niet voor zichzelf

konden zorgen, staan op het punt om te sterven van uithongering en uitdroging, toch behandelen onze vrijwilligers hun zo grof en pakken hun zo dicht op elkaar in de auto's, dat het me doet beven om ze te zien. Toen vanmorgen een overbeladen Cadillac moeizaam begon aan de eastbound snelweg, verloor een antieke neger zijn houvast en viel van het dak zo met zijn hoofd op het asfalt en zijn schedel verbrijzelde als een eierschaal. De zwarten die de wagen net hadden beladen, reageerden met gelach: Het was blijkbaar het grappigste dat ze gezien hadden in een lange tijd.

Onze logistiek is verschrikkelijk geweest. We hebben iedere veiligheidsregel uit het boekje overtreden en hebben buitengewone risico's genomen. Er waren honderden keren dat de zwarten ons hadden kunnen bespringen, omdat we zo dun verspreid waren in hun vaak dichtbevolkte enclaves zonder dekkend personeel om ons te helpen als dat nodig was. Ik heb echt niet genoeg mannen om deze klus fatsoenlijk te doen en we hebben tenminste achttien uur per dag gewerkt, vaak zonder te rusten totdat we zo moe waren dat we gingen wankelen.

Het is een goede zaak dat morgen de laatste dag is, omdat ik niet denk dat mijn mannen het nog langer volhouden en ons geluk trouwens ook niet.

Wat we hebben bereikt tot nu toe is toch echt opmerkelijk, we hebben ongeveer een half miljoen niet blanken die niet konden lopen verplaatst. Elke van deze is nu de verantwoordelijkheid van het Systeem om te voeden, huizen en uit de problemen te houden.

We sturen ze samen met zeven miljoen gezonde zwarten en Chicano's. Dat is best een grote verantwoordelijkheid! Deze hele evacuatie draagt bij aan een hele nieuwe vorm van oorlog voeren: demografische oorlog. Niet alleen halen we niet-blanken uit ons gebied, maar we doen nog twee dingen die later in ons voordeel zullen zijn. Door ze in vijandelijk gebied te brengen overladen we het Systeems nu al overbelaste economie en we maken het leven er onuitstaanbaar voor de blanken in de grensgebieden.Zelfs als de geëvacueerde verspreid zijn over de hele gemeente, zullen zij nog steeds bijdragen aan ongeveer 25% toename van de niet-blanke bevolkingsdichtheid buiten Californie. Zelfs de meest gehersenspoelde blanke linksen zouden deze verhoogde dosis “broederschap” moeilijk vinden om te slikken. Op mijn weg naar de ontmoeting van de eenheid, ongeveer een uur geleden, stopte ik bij een uitkijkpunt boven de hoofd-evacuatieroute uit Los Angeles.

Het was na zonsondergang, maar nog licht genoeg om goed te zien en ik was bevreesd bij het zien van een enorme stroom van gekleurd leven dat zich langzaam naar het oosten verplaatste.

Zo ver als ik kon zien, in beide richtingen, kroop de ongezonde vloed voort. Later schakelden we de straatverlichting in langs de snelweg en het marcheren zou de hele nacht doorgaan.

Uiteindelijk zal in de hitte van de ochtend de evacuatie van de niet-gehandicapten genoeg binnen gekomen zijn, zodat we ruimte hebben op te snelweg voor onze voertuigen om er door heen te gaan. In het begin zijn we erachter gekomen dat als we de marcheerders door lieten lopen gedurende de dag, ze met bosjes tegelijk neervielen.

Het zicht van de reusachtige, golvende zwerm niet-blanken gaf mij een overweldigend gevoel van opluchting omdat het van ons vandaan bewoog, ons gebied uit. Ik huiverde bij het idee dat ik aan de andere kant stond van de evacuatieroute en de zwerm naar mij toe bewegen zag, mijn gebied in. Als de Systeembazen de optie hadden, dan zouden ze de nikkers om laten keren bij de grens met machinegeweren. Maar omdat de grens bewaakt werd door vooral niet-blanke troepen, is het best moeilijk om ze te bevelen te schieten op die niet-blanke golf. Sinds dit begonnen is, hebben ze nog geen manier gevonden om dit te stoppen.

Ze zitten gevangen in hun eigen propaganda die inhoud dat ieder van deze schepsels "gelijkwaardig" is aan een fatsoenlijk mens en zo ook behandeld dient te worden. Ja meneer het ziet er hier steeds beter uit en ik weet zeker dat het ergens anders steeds zwarter uit gaat zien. Het bewijs daarvoor is de tegenstroom van blanke vluchtelingen dat ons gebied binnenkomt vanuit het oosten.Van honderd per dag, tien dagen geleden, is hun aantal toegenomen tot een paar duizend per dag. Onze grensbewakers hebben in totaal al meer dan 25.000 blanken de grens overgelaten tot en met vanmiddag. De meeste, zo blijkt het, zijn simpelweg aan het wegrennen van zwarte troepen, zwarte eb Chicano vluchtelingen die de vijandelijke grensgebieden hebben overspoeld. Als het voor hen makkelijker is om naar het Westen te rennen dan naar het oosten, dan doen ze dat. Maar zo'n tien procent van hen komt helemaal niet uit de grensgebieden. Zij zijn blanke vrijwilligers die bewust gekomen zijn om zich bij de strijd aan te sluiten. Sommige zijn helemaal vanuit de oostkust gekomen, hele families, jonge mannen, die hun beslissing hadden genomen zodra landelijk bekend werd dat onze revolutie hier grond aan de voeten had gekregen.

24 juli. Jongen! Ik ben echt van alle markten thuis. Ik ben net op het hoofdkwartier terug, van een reparatieklus bij het grote wisselstation even buiten Santa Barbara, Hij deed het niet goed, zo'n beetje iedere dag viel de stroom uit en ik moest erachter zien te komen wat er mis was en reparateurs halen om het te laten maken. Ik zal zeker blij zijn als we de burgers hier hebben georganiseerd, zodat de mensen

die de voorzieningen draaiende moeten houden terug op hun post zijn.

Maar we moeten de belangrijkste dingen eerst doen en dat betekend de orde herstellen en zorgen voor een goede voedselvoorziening. We hebben nog steeds geen orde, maar brengen nu wel genoeg voedsel het stedelijke gebied in zodat de mensen niet verhongeren. Ik heb wat inzicht gekregen over hoe we dat voor mekaar kunnen krijgen tijdens de Santa Barbarareis.

Op het platteland kwam ik letterlijk langs honderden georganiseerde groepen van blanke jongeren, sommige in bloementuinen en fruitvelden werkend, anderen marcherend en zingend langs de weg met fruitmanden hangend over hun schouders. Ze zagen er allemaal gebruind, vrolijk en gezond uit. Iets heel anders dan de honger en onstanden die ik in de steden had gezien.

Ik liet mij bestuurder stoppen toen we een groep van ongeveer twintig jonge meisjes tegenkwamen. Ze droegen allemaal zware werkhandschoenen en waren gekleed in korte broeken en overalls. Hun leider was een sproeterig vijftienjarig meisje, dat vrolijk haar groep voorstelde als de 128e Los Angeles Voedsel Brigade. Ze waren net klaar met vijf uur fruit plukken en waren op weg naar lunch in het tentenkamp aan het eind van de weg.

Nou, dacht ik bij mezelf, dit is nauwelijks een brigade, maar op de een of andere manier was er een stuk meer georganiseerd dan dat ik van op de hoogte was. Ik wist dat het meisje te jong was om lid te zijn van de Organisatie en het werd me al gauw duidelijk dat ze totaal geen politiek kennis had.

Alles dat ze wist was dat het in de stad angstaanjagend en onplezierig was en toen een aardige mevrouw met een armband bij het spoed-voedsel-distributie-centrum tegen haar en haar ouders had gezegd dat jongeren die vrijwillig werkten op een boerderij voeding en bescherming zouden krijgen, waren ze het erover eens dat ze moest gaan. Dat was een week geleden en gisteren is ze aangesteld al leider van haar groep met meisjes.

Ik vroeg haar wat ze van haar werk vond. Ze zei dat het zwaar was, maar ze wist dat het belangrijk was dat zij en haar meisjes zoveel mogelijk fruit als dat ze konden moesten plukken, zodat hun ouders en vrienden in de stad te eten hadden. De volwassenen in het kamp hadden hen uitgelegd wat voor verantwoordelijkheid ze hadden.

Was ze ook verteld hoe belangrijk de revolutie was?

Nee, daar wisten ze niets vanaf, alleen dat de Chicano arbeiders weg zijn en dat de

blanke mensen hun werk nu moeten doen. Ze denkt waarschijnlijk dat het een goed idee is. Alles wat de meisjes is geleerd is hoe ze hun specifieke werk moeten doen, de werkliederen moeten zingen en dat ze ’s avonds hygiënelessen moeten volgen rond het kampvuur.

Nou, dat is geen slecht begin voor twaalf tot vijftienjarigen. Er zal later tijd zijn voor verdere opleiding, Waren de volwassenen maar net zo meewerkend als de kinderen.

De meisjes hadden een klacht: hun eten. Er was genoeg van, maar het was allemaal groente en fruit, geen vlees, geen melk en zelfs geen brood. De mensen die de voedselbrigades organiseren hebben duidelijk logistieke problemen om op te lossen. We ruilden een halve doos met ingeblikte sardientjes en wat dozen met crackers die we nog in de auto hadden liggen, voor een mand met appels, en beide partijen vonden het een goede ruil.

Toen we door de bergen even ten noorden van Los Angeles kwamen, kwamen we een lange rij marcheerders tegen, zwaar bewaakt door soldaten en organiserend personeel. Terwijl we er langzaam voorbij reden, bekeek ik de gevangenen aandachtig om te zien wie ze waren. Het waren geen zwarten of Chicano’s en toch bleken maar een paar van hen blank te zijn. Veel van de gezichten waren zeker joods, terwijl anderen kenmerkend negerhaar en een tint hadden. Het hoofd van de rij draaide de hoofdweg af, een kleine zandweg op die verdween in een kloof met zwerfkeien. Terwijl de staart zich meerdere mijlen uitstrekte richting de stad. Er waren zoveel als 50.000 marcherenden van alle leeftijden en geslachten, in het stuk van de rij dat wij passeerde. Terug op het hoofdkwartier kreeg ik er meer te horen over de vreemde rij. Van geen enkele wist men het zeker, maar we dachten dat het Joden en halfbloedjes met een lichte huidskleur waren. Ze zouden samen met de rest naar het oosten gestuurd worden. Ik herinnerde mij iets waar ik een paar dagen geleden over zat te puzzelen. De afscheiding van de lichte kleurlingen die bijna blank waren, de octronen en de quadronen, de niet in te delen halfbloedjes van verschillende Aziatische en zuidelijke afkomst.

En ik denk dat ik het nu begrijp. De duidelijk niet-blanken zijn degene waarvan we willen dat ze de raciale druk verhogen op de blanken buiten Californie. De aanwezigheid van meer bijna blanke halfbloedjes zou meer verwarring op de zaak veroorzaken en er is altijd het gevaar dat ze als blanken “geaccepteerd” worden. Beter is het om nu met hen af te rekenen, zodra we ze in handen hebben. Ik heb een vermoeden dat hun reis naar de kloof in het noorden een enkeltje gaat worden.

Er moet zeker nog een hoop gescheiden worden. We hebben alle zwarte, Chicano en Jodenwijken opgeruimd, maar er zijn nog gebieden, zeker bijna de helft van het

stedelijke gebied onder onze controle, waar chaos heerst.

Joden in deze gebieden werken met reactionaire elementen onder de blanken, ze worden meer volhardend met de dag. Er word nu bijna de hele dag gedemonstreerd en er zijn rellen in de ergste delen en de joden gebruiken folders en andere middelen om de onrust te houden in deze delen. Sinds vrijdag zijn er vier van onze mensen gedood door sluipschutters. Er moet snel iets aan gedaan worden.

25 juli. Iets wat wel plezierig was in tegenstelling tot het meeste van mijn laatste werk: Ik heb de hele dag vrijwilligers ondervraagd die ons gebied zijn binnengekomen sinds 4 juli om ongeveer honderd mensen uit te kiezen voor een speciale problemen oplosgroep, voor een regelmatige en systematische manier van bouwen en logistiek die ik en mijn mensen de laatste tijd hebben gedaan.

De mensen waar ik mee gepraat heb waren al van te voren gekeurd voordat ze bij mijn kwamen en ze hebben allemaal een bouw- of industrieel management achtergrond. Er waren ongeveer driehonderd mannen, met honderd vrouwen en kinderen. Wat weer een aanwijzing is voor de golf van nieuw bloed in ons gebied. Ik weet niet wat het totaal is tot nu toe maar ik weet dat de Organisatie die zijn sterkte heeft zien toenemen in Californie meerdere malen zelfs in de laatste drie weken. En dat terwijl we alleen een klein deel van de nieuwe vrijwilligers opnemen als leden.

De grote meerderheid is of georganiseerd in arbeidsbrigades, hoofdzakelijk voor boerderij werk, in het geval van de meeste mannen van militante leeftijd, in legeruniformen gestoken en geweren gegeven, die we hebben verzameld uit een van de platgebombardeerde nationale bewakingskazernes. Op de lange termijn krijgen we geleidelijk de toenemende betrouwbaarheid samen met de bedrevenheid onder controle. Veel van deze snel gerekruteerde soldaten hebben weinig tot geen militaire training gehad en we hebben nog niet de kans gehad om ze een ideologische voorbereiding te geven die de nieuwe organisatieleden krijgen, toch staan ze duidelijk meer sympathiek tegenover onze zaak, gemiddeld, dan de gewone soldaten. We zijn ze aan het integreren in de gewone eenheden zo snel als dat we kunnen. Ik heb de mensen die ik vandaag gezien heb ondervraagd over hun leefomstandigheden, familiesituatie en ook over hun training en werkervaring. Ze zijn bijna allemaal aangewezen aan een blok in een onlangs verlaten zwart gebied, even ten zuiden van Los Angeles. De organisatie heeft een nieuw eenheid hoofdkwartier opgezet in een klein appartementengebouw aldaar en dat is waar de ondervragingen plaats vonden.

Er waren heel weinig klachten van de mensen waar ik mee had gepraat, hoewel ze allemaal de buitengewoon vieze conditie van de gebouwen waar ze naar toe

verhuist waren, genoemd hadden. Sommige van de appartementen zitten zo onder het vuil dat ze simpelweg onbewoonbaar zijn. Iedereen is, hoe dan ook, in een goede stemming neer gestreken. Het desinfecteren, schrobben en overschilderen heeft een opmerkelijke transformatie gegeven, de laatste paar dagen.

Ik maakte een korte inspectietocht en het was hartverwarmend om mooi blanke kinderen rustig te zien spelen, daar waar voorheen horden van schreeuwende jonge zwarten hebben rondgezwermd. Een groep van ongeveer twaalf ouders waren nog steeds aan het werken op de grond om de appartementen heen. Ze hebben een kleine berg van rommel verzameld: bierblikjes, sigarettenrollers, lege maaltijddozen, kapotte meubels en verroeste apparaten. Twee vrouwen hebben een groot gebied gemarkeerd op een verdord en vertrapt gazon met stokken en draad om, om te wieden tot een gemeenschappelijke groentetuin. In ramen waar voorheen alleen afgescheurd papier hing, hingen nu lichte gordijnen, geïmproviseerd gemaakt uit beddenlakens en huisgebleekt. Wat is het toch vooruit gegaan; fleurige bloemen op gazonnen die eerst bezaaid lagen met lege drankflessen.

De meeste van deze mensen kwamen hier aan met nauwelijks meer dan de kleren die ze aanhadden, ze lieten alles achter en riskeerde hun leven om bij ons te zijn.

Het is een schande dat we niet meer voor ze konden doen, maar zij zijn types die redelijk goed zichzelf kunnen redden.

Een van de eerste vrijwilligers die ik vanmorgen uitkoos was een man die ergens een geschikte vrachtwagen moest vinden en hem moest gebruiken om eten naar de nieuwe woonplaats te brengen van het dichtstbijzijnde distributiepunt, dat ongeveer zes mijl ver weg was. Hij zal verantwoordelijk zijn voor zijn eigen mechanische onderhoud en voor het vinden van benzine waar hij dat ook maar kan, totdat we tijd hebben om een nieuw benzinedistributiesysteem op te zetten. Hij is een zestigjarige die hiervoor zijn eigen plasticfabriek had in Indiana, maar hij vond het best om hier een vuilnisman te zijn.

Tegen de tijd dat onze burgergemeenschap vorm begon te krijgen, was de gemiddelde bevolkingsdichtheid in ons deel van Californie nog steeds iets minder dan de helft van wat het een maand geleden was.

Er zal een grote overvloed aan behuizing zijn voor de nieuwe mensen die binnenkomen en we kunnen waarschijnlijk de helft platgooien van de woon- en werkgebieden in de gemeente Los Angeles, er bomen planten en er parken van maken.

Dat is voor in de toekomst, ons doel voor nu is om de nieuwe mensen tijdelijk te huisvesten in gebieden die goed afgescheiden liggen van de gebieden die we nog niet veilig en onkruidvrij hebben gemaakt. Zelfs het kleine succes dat we nu al behaald hebben, maakt mij vreugdevol en trots. Wat een wonder is het om langs straten te lopen die een paar weken geleden nog gevuld waren met niet-blanken, die stonden op iedere hoek van de straat en bij iedere deuropening en om nu alleen blanke gezichten te zien. Schone, blije en enthousiaste blanke gezichten, vastberaden en vol hoop over de toekomst. Geen offer is te groot om onze revolutie af te maken en de veiligheid in de toekomst veilig te stellen voor hen en voor de meisjes van de 128ste Los Angeles Voedsel Brigade en voor miljoenen anderen zoals hen door heel ons land.

Hoofdstuk 23

1 augustus 1993. Vandaag was het een grimmige dag van touw en bloed, maar het was een onvermijdelijke dag. Vanavond, voor het eerst in weken, is het rustig en vredig in heel Zuid-Californië. Maar de nacht is vol stille verschrikkingen; aan tienduizenden lantaarnpalen, elektriciteitspalen en bomen door dit grote stedelijke gebied hangen griezelige gedaanten.

In de verlichte gebieden zie je ze overal. Zelfs de palen van straatnaamborden op kruisingen doen dienst, en op vrijwel iedere straathoek waar ik vanavond langskwam op weg naar het hoofdkwartier hingen bungelende lichamen, vier op iedere kruising.

Aan een viaduct slechts een kilometer hiervandaan hangt een groep van 30, ieder met een bord om zijn nek met daarop de gedrukte tekst, “Ik heb mijn ras verraden”. Twee of drie van die groep hadden academische gewaden aan en de anderen waren waarschijnlijk docenten van de nabijgelegen UCLA-Universiteit.

In de gebieden waar we de elektriciteitsvoorziening nog niet hersteld hebben zijn de lichamen minder goed zichtbaar, maar de sfeer van horror is daar nog erger dan in de verlichte gebieden. Ik moest vanavond twee straten door een onverlichte woonwijk lopen tussen het hoofdkwartier en mijn verblijfplaats na de bijeenkomst van onze eenheid. In het midden van een van de onverlichte straten leek het alsof een persoon op de stoep voor mij stond. Toen ik de stille silhouet benaderde, waarbij een grote boom waarvan de takken tot over de stoep reikten het zicht belemmerden, bleef het bewegingsloos de weg versperren.

Omdat ik mij niet op mijn gemak voelde haalde ik mijn pistool uit zijn holster. Toen ik op enkele meters afstand van de silhouet die van mij wegkeek draaide het langzaam naar mij toe. Er was iets onbeschrijfelijk angstaanjagend aan het gebeuren, en ik hield mijn pas in terwijl het silhouet verder draaide. Een lichte windvlaag liet de blaadjes van de boom bewegen en plotseling kwam er een straal maanlicht op de gedaante voor mij.

Het eerste dat ik zag in het maanlicht was het bord met de tekst in grote blokletters: “Ik heb mijn ras verontreinigd”. Boven het bord zag ik het paarse opgeblazen gezicht van een jonge vrouw, haar ogen waren wijd open en puilden uit, haar mond hing open. Tot slot zag ik de dunne verticale lijn van het touw dat verdween in de takken erboven. Waarschijnlijk was het touw of de tak verschoven waardoor haar voeten nu tot aan de stoep reikten, waardoor het griezelige beeld ontstond alsof ze door wilskracht rechtop stond.

Ik huiverde en ging snel verder. Er zijn vele duizenden bungelende vrouwenlichamen zoals deze hier in de stad vanavond, allemaal met dezelfde borden om hun nek. Het zijn blanke vrouwen die getrouwd waren met, of samenleefden met zwarten, Joden of andere niet-blanke mannen.

Er zijn ook een aantal mannen met een bord ik-vervuilde-mijn-ras om hun nek, maar er zijn zeker zeven of acht keer zoveel vrouwen tegenover iedere man. Aan de andere kant, ongeveer 90 procent van de lichamen met een ik-verraadde-mijn-ras bord zijn mannen, en alles bij elkaar zijn er ongeveer evenveel vrouwen als mannen.

Zij die het laatstgenoemde bord dragen zijn de politici, de advocaten, de zakenlieden, de nieuwslezers, de journalisten en redacteuren, de rechters, de leraren, hoofden der school, de maatschappelijk werkers, de bureaucraten, de voorgangers van kerken en alle anderen die, vanwege hun carrière, status of stemmen of wat dan ook, hielpen bij het promoten en implementeren van het raciale programma van het Systeem.

Het Systeem had hun reeds 30 zilverlingen betaald. Vandaag betaalden wij ze. Het begon vanochtend om drie uur. Gisteren was een bijzonder slechte dag vol met rellen, waarbij de Joden elektronische megafoons gebruikten om de massa op te zwepen en ze aan te zetten om stenen en flessen naar onze troepen te gooien. Ze riepen “Racisme moet verdwijnen” en “Voor altijd gelijkheid” en andere slagzinnen die de Joden hun geleerd hadden. Het herinnerde mij aan de massademonstraties tijdens het Vietnam-tijdperk. De Joden hebben gevoel voor dergelijke zaken.

Maar rond drie uur vanochtend was de menigte al lang gestopt met hun orgie van geweld en geschreeuw en lagen ze allemaal in bed – behalve een paar groepen fanatiekelingen die luidsprekers hadden opgesteld die radio-uitzendingen van het Systeem blèrden in de omliggende wijken, uitzendingen die werden afgewisseld door schreeuwende rock “muziek” en oproepen tot “broederschap”.

Teams van onze troepen met gelijklopende horloges verschenen plotseling in duizend straten, in vijftig verschillende wijken, en iedere teamleider had een lange lijst met namen en adressen. De blèrende muziek maakte plaats voor het geluid van het opentrappen van duizenden deuren, gelaarsde voeten trapten ze open.

Het was zoals de huiszoekingen naar wapens vier jaar geleden, alleen andersom – en het gevolg was drastisch en permanent voor hen bij wie een inval plaats had. Zij die de straat op werden gesleept door onze troepen hadden twee mogelijkheden. Als zij niet-blank waren waaronder alle Joden en iedereen die er uitzag alsof hij mogelijkerwijs gedeeltelijk niet-blanke voorouders had – werden in haastig

gevormde rijen geplaatst en begonnen te voet aan hun enkele reis naar een afgelegen gebied aan de voet van de heuvels ten noorden van de stad. De geringste weerstand, iedere poging om te converseren en de achterblijvers ontvingen een snelle kogel.

De blanken, aan de andere kant, werden, in vrijwel alle gevallen, ter plaatse opgehangen. Een van de twee gedrukte borden werden bij het slachtoffer omgehangen, zijn handen werden vlug op zijn rug vastgemaakt, een touw werd over een paal of geschikte tak van een boom gegooid met en het andere eind rond zijn nek geknoopt, en zo werd hij opgehesen zodat zijn voeten van de grond kwamen en werd zonder verdere ophef dansend in de lucht achtergelaten terwijl soldaten verder gingen met de volgende naam op hun lijst.

Het ophangen en het formeren van de doodscolonne ging zo'n tien uur door zonder onderbreking. Toen de troepen aan het begin van de middag klaar waren met hun grimmige werk en terugkeerden naar hun barakken, was de omgeving van Los Angelos geheel en volledig vredig.

De inwoners van de wijken waar we gisteren alleen nog met een tank veilig doorheen konden rijden beefden vandaag achter gesloten deuren, bang gezien te worden terwijl ze tussen de gesloten gordijnen door gluurden. De gehele ochtend was er geen georganiseerde weerstand tegen onze troepen, en tegen de middag was zelfs het verlangen naar weerstand verdampt.

Ik en mijn mannen waren de hele dag druk met van alles, vooral met logistiek. Toen het touw opraakte voor de executie-eenheden haalden we enkele kilometers elektriciteitsdraad van elektriciteitspalen naar beneden om met hetzelfde doel te gebruiken. We pakten ook honderden jonge mannen op.

En wij waren degenen die een proclamatie van het Revolutionaire Commando op iedere straathoek ophingen, waarbij alle burgers gewaarschuwd werden dat voortaan iedere vorm van plundering, rellen, sabotage of het negeren van een bevel van een soldaat, gevolgd wordt door de executie van de misdadiger. De proclamatie bevat ook een waarschuwing voor iedereen die bewust een Jood of een andere niet-blanke onderdak verschaft of opzettelijk valse informatie verschaft of informatie achterhoudt voor onze politie-eenheden. Tenslotte wordt het tijdsstip en de plaats in iedere wijk aangegeven waar ieder persoon, afhankelijk van de naam waarmee zijn achternaam begint, zich moet melden voor registratie en een inschrijving in een werkeenheid.

Ik raakte vanochtend rond negen uur bijna verwikkeld in een vuurgevecht met een eenheidsleider nabij het stadhuis. Daar brachten we alle beroemdheden heen om te

worden opgehangen: de bekende politici, een aantal vooraanstaande Hollywood acteurs en actrices en diverse tv-bekendheden. Als we hen voor hun huis hadden opgehangen net als alle anderen, zouden slechts enkelen hen gezien hebben, en we wilden dat zij als voorbeeld dienden voor een veel groter publiek. Vanwege dezelfde reden werden veel van de priesters op onze lijst naar een van de drie grote kerken gebracht waar de tv-ploegen klaarstonden om hun terechtstelling uit te zenden.

Het probleem was dat veel bekendheden meer dood dan levend aankwamen bij het stadhuis. De soldaten in de vrachtwagens die voor transport gebruikt werden hadden ze al aardig te pakken gehad.

Een bekende actrice, een notoire rassenmengster die de ster was in verschillende interraciale films met een groot budget, was vrijwel al haar haar kwijt, een oog en verschillende tanden, en - niet te vergeten – al haar kleren voordat ze een strop om haar nek kreeg. Het was een en al kneuzingen en bloed. Ik zou niet geweten hebben wie ze was als ik het niet had gevraagd. Wat, vroeg ik me af, was het nut om haar publiekelijk op te hangen als het publiek haar niet kon herkennen en geen verband kon leggen tussen haar gedrag in het verleden en haar straf?

Mijn aandacht werd getrokken door de ophef bij een van de zojuist gearriveerde vrachtwagens. Een dikke oude man, die ik direct herkende als de Federale rechter die de laatste jaren de meest schandalige wetgeving had doorgevoerd - waaronder zijn goedkeuring voor de arrestaties uitgevoerd door zwarte beambten van het College voor Menselijk samenleven – weigerde de bevelen van de troepen om zijn pyjama uit te doen en zijn rechtersgewaad aan te trekken.

Een van de soldaten sloeg hem neer, en vier anderen sloegen en schopten hem herhaaldelijk in zijn gezicht, buik en lies en maakten het af met hun geweerkolven. Hij was bewusteloos en misschien al dood, toen het touw rond zijn nek geknoopt werd en zijn lijf als een vaatdoek halverwege een lantaarnpaal hing. Een tv-cameraman nam het gebeuren op en het werd live uitgezonden.

Ik walgde behoorlijk van dit incident en van verschillende vergelijkbare incidenten, en ik zocht naar de leidinggevende van deze troepen om mijn beklag te doen. Ik vroeg hem waarom hij geen strikte discipline eiste van zijn mannen, en ik vertelde hem duidelijk dat de gewelddadigheden tegen de gevangenen contraproductief waren. We moeten naar het publiek toe een beeld schetsen van kracht en meedogenloosheid zonder compromissen in ons optreden tegen de vijanden van ons ras, maar door ons te gedragen als een bende Oegandezen of Puerto Ricanen wordt dat niet bereikt. (Bericht voor de lezer: Oeganda was een politieke subdivisie van het Afrikaanse continent tijdens het Oude Tijdperk, toen dat continent bevolkt werd door het zwarte ras. Puerto Rico was de naam van het eiland Nieuw Carolina

tijdens het Oude Tijdperk. Het is nu bezet door de nakomelingen van de vluchtelingen afkomstig uit de radioactieve delen van het zuiden van de Verenigde Staten, maar voor de raciale zuiveringen in de laatste dagen van de Grote Revolutie werd het bevolkt door kleurlingen met een meedogenloos karakter.) Boven alles moeten we ons gedisciplineerd tonen, omdat we strikte discipline van de burgerbevolking eisen. We moeten nooit ruimte geven aan onze gevoelens van frustratie of persoonlijke haat, maar we moeten ten alle tijden een hoger doel voor ogen houden en dit tonen door ons gedrag.

De leidinggevende van deze troepen ontplofte. Hij schreeuwde tegen mij dat ik mij met mijn eigen zaken moest bemoeien, hij werd rood van woede en zij dat hij, niet ik, hier de verantwoordelijkheid droeg en zijn best deed onder zeer moeilijke omstandigheden.

Hij wees er terecht op dat de Organisatie in de afgelopen maand bijna de helft van zijn mannen vervangen had voor ongetrainde nieuwelingen, en daarom moest ik niet verbaast zijn dat de discipline niet was zoals die behoort te zijn. Hij vertelde mij ook dat hij genoeg wist van de denkwijze van zijn mannen om te begrijpen dat ze wraak wilden nemen op hun vijanden en dat deze gevangenen het verdienen om te worden opgehangen.

Ik kon eigenlijk geen van de argumenten van de teamleider ontkrachten, maar het bevredigde mij enigszins dat hij kwaad naar een groep soldaten liep die bezig waren met het aftuigen van een langharig verwijfd uitziende jeugdige - waarschijnlijk een “mod” of “rock” artiest - en beveelde ze te stoppen.

Nadat ik erover had nagedacht, zie ik de dingen meer vanuit het standpunt van de teamleider. Natuurlijk moeten we de discipline onder onze soldaten zo snel mogelijk opvoeren, maar op het moment is het beter om realistisch te zijn en wat minder gedisciplineerd. We verminderden onze gewelddadigheden jegens de burgerbevolking en op die manier kwamen de twijfelachtige soldaten snel naar voren, waarna ze ontwapend werden en vervangen door nieuwe mensen die door de vijandelijke linies naar ons toe kwamen.

We wilden ook de tijd nemen om de soldaten aan de nieuwe omstandigheden te laten wennen en ze ideologisch voor te bereiden voor het werk van vandaag. We hebben opzettelijk de burgerbevolking hun gang laten gaan alleen al om een excuus te hebben radicale maatregelen te nemen in plaats van halve maatregelen, die het probleem op lange termijn niet op zouden lossen.

Een andere reden voor het uitstel was dat de arrestatielijsten nog niet klaar waren. De Organisatie is jaren bezig geweest - hier en in andere delen van het land - met

het opbouwen van dossiers van Systeemknechten, Jodenvrienden, gelijkheidspredikers en andere rascriminelen, compleet met de adresgegevens van alle niet-blanken die in overwegend blanke gebieden wonen.

We konden gebruik maken van de laatste lijst die we tot op het laatste moment up-to-date hielden, zelfs in de laatste maand. Maar de dossiers verlangden heel wat evaluatie en gespit. Ten eerste waren er veel te veel dossiers.

Een blank gezin zou bijvoorbeeld een dossier kunnen hebben en te boek staan als rascrimineel omdat een buurtgenoot ze eens had gezien met een zwarte op een feestje bij hen thuis, of omdat ze een “Gelijkheid Nu” bumpersticker hadden die grootschalig zijn verspreid door het College voor Menselijk Samenleven. Over het algemeen, tenzij er sprake was van bijzonder bewijs in een ander dossier, kwamen deze mensen niet op de arrestatielijst. Anders zouden we zeker tien procent van de blanke bevolking op moeten hangen – en dat is nauwelijks uitvoerbaar.

En zelfs als we zoveel mensen op zouden kunnen hangen dan zou er geen goede reden voor zijn; de meeste van die tien procent zijn echt niet erger dan de andere 90 procent. Ze zijn gehersenspoeld; ze zijn zwak en zelfzuchtig; ze weten niet wat loyaliteit aan je eigen ras inhoudt – maar dat geldt voor de meeste mensen vandaag de dag. Mensen zijn zo geworden, en dat moeten we in beginsel accepteren.

Door de hele geschiedenis heen is eigenlijk slechts een klein gedeelte van de bevolking echt slecht of echt goed te noemen. De grote massa is moreel neutraal – ze zijn niet in staat om onderscheid te maken tussen absoluut goed en absoluut slecht – en ze doen na wat de bovenlaag van dat moment doet.

Als de goede mensen heersen en de dienst uitmaken in een maatschappij, zal de maatschappij als geheel dit weerspiegelen, en mensen zonder originaliteit of moreel gevoel van zichzelf zullen uitbundig de hoogste doelen van hun maatschappij steunen. Maar als slechte mensen heersen, zoals in de VS nu al vele jaren het geval is, zullen veel mensen de ergste ontaarding omarmen en zullen zelfgenoegzaam ieder smerig en destructief idee napraten dat ze geleerd is.

Vandaag de dag zijn de meeste rechters, de meeste docenten, acteurs, maatschappelijk werkers, etc., niet bewust en opzettelijk kwaadaardig, of zelfs cynisch als ze het voorbeeld van de leidende Joden volgen. Ze denken dat ze “goede burgers” zijn, ze zouden op dezelfde manier over zichzelf denken als ze precies het omgekeerde zouden doen als ze het voorbeeld van goede leiders zouden volgen. Dus heeft het geen zin ze allemaal te doden. Deze morele zwakheid zal in lengte van honderden generaties eruit gefokt moeten worden. Op het

moment volstaat het om het bewust slechte gedeelte van de bevolking – plus een paar honderdduizend moreel kreupele “goede burgers” door het hele land, als een voorbeeld voor de rest.

Het ophangen van de ergste rascriminelen in iedere wijk van de VS zal er enorm toe bijdragen dat de meerderheid van de bevolking weer op het rechte pad komt en hun manier van denken vernieuwd wordt. Het zal niet alleen helpen, het is strikt noodzakelijk. De mensen hebben een grote psychologische schok nodig om te breken met hun oude gedachtegang. Ik begrijp het allemaal, maar ik moet toegeven dat ik het moeilijk had met sommige dingen die ik vandaag meemaakte.

Toen de arrestaties begonnen besefte het publiek niet wat er komen ging, en veel burgers waren eigenwijs en opstandig. Ik was er net voor zonsopgang bij dat de soldaten een stuk of twaalf jonge mensen uit een groot huis nabij de universiteit sleepten, en zij, waren net als hun huisgenoten die niet gearresteerd werden allerlei vuile taal aan het schreeuwen tegen onze mannen en spuugden op ze. Het waren allemaal, op een na, Joden, zwarten of diverse soorten kleurlingen, en de twee luidste werden direct ter plaatse afgeschoten, terwijl de andere een marscolonne vormden.

De laatste was een blank meisje van ongeveer 19, een beetje dik maar nog steeds aantrekkelijk. Door de schoten was ze rustiger geworden zodat ze was gestopt met het schreeuwen van “racistische zwijnen!” tegen de soldaten, maar toe ze zich bewust werd van de voorbereidingen om haar op te hangen werd ze hysterisch. Toen ze geïnformeerd werd dat ze moest boeten voor het feit dat ze haar ras vervuilde door samen te leven met haar zwarte vriend, jammerde ze “Maar waarom ik?”.

Toen de strop om haar nek ging, zij ze in tranen “Ik deed alleen wat iedereen deed. Waarom moet je mij hebben? Het is niet eerlijk! En Helen dan? Zij sliep ook met hem.” Terwijl ze haar laatste woorden jammerde voordat haar adem voor altijd zou stoppen, deed een van de andere meiden (vermoedelijk Helen) in de groep van nu stille toeschouwers die stonden te kijken van schrik een paar passen naar achteren.

Natuurlijk gaf niemand antwoord op de vraag van het meisje “Waarom ik?” Het antwoord is eenvoudig omdat haar naam op de lijst staat en die van Helen niet. Daar is niets rechtvaardig of onrechtvaardig aan. Het meisje dat werd opgehangen verdiende wat ze kreeg. Helen verdiende waarschijnlijk hetzelfde lot – en ze wordt nu ongetwijfeld gekweld door de angst dat ze misschien nog ontdekt wordt en de prijs zal moeten betalen die haar vriendin betaalde.

Deze gebeurtenis heeft mij iets geleerd over politieke terreur. De grote willekeur en onvoorspelbaarheid zijn belangrijke aspecten voor hun effectiviteit. Er bevinden zich veel mensen in een situatie die vergelijkbaar is met die van Helen, en hun angst dat de bliksem ze ieder moment kan raken zorgt ervoor dat ze extreem voorzichtig worden.

Het donkere aspect van de gebeurtenis wordt tot uitdrukking gebracht in de klaagzang van het meisje, "Ik deed alleen wat iedereen deed." Dat is een beetje overdreven, maar het is een feit dat als de anderen geen slecht voorbeeld hadden gegeven dat het meisje waarschijnlijk geen rascrimineel zou zijn geworden. Ze betaalde zowel voor de zonden van anderen als voor haar eigen zonde. Nu besef ik beter dan ooit hoe belangrijk het is dat we een nieuwe morele basis leggen in al onze mensen, een nieuwe set van fundamentele waarden, zodat zij niet langer de weg kwijt raken zoals dat onfortuinlijke meisje – en zoals de grote massa in de VS vandaag de dag.

Dit totale gebrek aan ook maar de geringste gezonde of natuurlijke moraliteit kwam ik wederom tegen net voor het middaguur. We hingen een groep van zo'n 40 projectontwikkelaars en onroerend goed makelaars op voor het kantoorgebouw van hun overkoepelende organisatie. Zij hadden allen deelgenomen aan een speciaal project dat een lagere hypotheekrente mogelijk maakte voor raciaal gemengde gezinnen om op die manier een huis te kunnen kopen in overwegend blanke woonwijken. Een van de makelaars was een stevige, aantrekkelijke man van ongeveer 35 met een blonde kuif. Hij was zich heftig aan het verdedigen: "Nee, ik ben het nooit eens geweest met die rassenmeng-onzin. Ik wordt er kotsziek van om die gemengde gezinnen te zien met hun bastaardkinderen. Maar ik moet ergens mijn geld mee verdienen. Mij werd verteld door het hoofd van de bouwinspectie dat het veel gemakkelijker zou zijn overtredingen van de bouwvoorschriften te voorkomen voor de makelaars die akkoord gingen met het speciale hypotheken programma."

Zonder het te beseffen, vertelde hij ons dat een hoger inkomen belangrijker was dan raciale loyaliteit in zijn beleving – iets dat helaas waar is ook voor velen die vandaag niet opgehangen werden. Maar goed, hij maakte zijn keus vrijwillig en verdient nauwelijks sympathie.

De soldaten gingen natuurlijk geen discussie met hem aan. Toen hij aan de beurt was werd hij met dezelfde onpartijdigheid opgehesen als degenen die hun lot in stilte aanvaardden. Ze hadden orders gekregen geen discussie aan te gaan of iets uit te leggen, behalve een korte verklaring van het misdrijf waarvoor iemand werd opgehangen. Zelfs de meest overtuigende verklaring van onschuld of "het moet om een vergissing gaan" zou ze geen seconde doen twijfelen. Het is zeker dat we

vandaag fouten hebben gemaakt – verwisselde personen, verkeerde adressen, valse beschuldigingen – maar toen de executies eenmaal waren begonnen konden we daar geen rekening mee houden. We hebben opzettelijk een beeld gecreëerd van onverbiddelijkheid in de denkwereld van de massa.

En blijkbaar waren we heel overtuigend. Onze executie-eenheden waren vanmiddag nog maar net terug in hun barakken toen we vanuit de hele stad berichten binnen kregen van wat leek te zijn een golf van moorden en geweld. Lichamen waarvan de meeste steekwonden hadden, werden gevonden op trottoirs, in steegjes en in de trappenhuizen van appartementen. Een aantal van de gewonde personen – enige honderden bij elkaar – werden ook door onze surveillancevoertuigen meegenomen. Hoewel er een paar zwarten tussen deze geweldsslachtoffers zaten, in het merendeel ging het om Joden ontdekten we al snel. Het waren klaarblijkelijk de personen die onze executie-eenheden hadden gemist, maar de burgers niet.

Door enkele Joden te ondervragen die in elkaar geslagen waren kwamen we er snel achter dat tenminste een deel van hen zich schuil heeft gehouden bij niet-Joodse gezinnen. Nadat onze proclamatie was bevestigd, bedachten hun beschermers zich en zetten ze af op straat. Locale burgerwachten gewapend met messen en knuppels hadden met ze afgerekend terwijl ze niet eens op de lijst stonden.

Ik weet zeker dat zonder deze gewelddadige Dag van het Touw, we nooit zo snel dit soort van burgerlijke samenwerking zouden hebben gehad. Het ophangen heeft iedereen met spoed in beweging gebracht. Morgenmiddag zullen een aantal van mijn mannen beginnen met het organiseren van werkbataljons om de lijken naar beneden te halen en ze naar een plek te brengen die ik al uitgezocht heb. We zullen zo'n drie à vier dagen bezig zijn met het verwijderen van alle lichamen – er zijn er zo'n 55 tot 60 duizend – en met dit warme weer zal het tegen het eind geen pretje zijn.

Het is een grote opluchting dat we eindelijk het negatieve gedeelte van ons doel klaar is! Van nu af aan gaan we alleen nog maar bergopwaarts – in de goede betekenis: reorganiseren, heropvoeden en het opnieuw opbouwen van de hele maatschappij.

hoofdstuk 27.

28 Oktober, 1993. Net terug van meer dan ene maand in Baltimore- wat er van over is in ieder geval. Ik, samen met vier anderen zeulde een lading draagbare radioactiviteit meetappartatuur naar Silver Spring, waar we ons samenvoegden met een eenheid uit Maryland en we vervolgden onze weg naar het Noorden, naar de omgeving van Baltimore. Doordat de gewone wegen totaal onbegaanbaar waren,

moesten we meer dan de helft van de weg door het veld lopen, pas voor de laatste 19 kilometer konden we een vrachtwagen vorderen.
Ook al waren er meer dan twee weken verstreken sinds de bomaanslagen in Baltimore, toch waren de zaken in Baltimore zo chaotisch dat het bijna niet te beschrijven was. We probeerden niet eens het verbrande centrum van de stad te betreden, maar zelfs in de voorsteden en het platteland 16 kilometer ten Westen van het punt van de explosie waren de helft van de gebouwen verbrand. Zelfs de kleine wegen in en om de voorsteden lagen bezaaid met uitgebrande wrakken van voertuigen, en bijna iedereen die we tegenkwamen was lopend.
Groepen jutters waren overal, zoekend door de vernielde winkels, eten zoekend in de velden met rugzakken. Ze drogen bundels geplunderd of gejutte goederen- vooral eten, maar ook kleding, bouwmaterialen, en al het andere dat je maar kan bedenken- heen en weer net als een kolonie mieren.
En de lijken! Dat was nog een goede reden om zo veel mogelijk bij de wegen vandaan te blijven. Zelfs in de gebieden waar relatief weinig mensen door de explosie of door gevolgen van de straling gedood waren, lagen de lijken met de duizenden langs de wegen. Ze waren bijna allemaal vluchtelingen vanuit het explosie gebied.
Dichtbij de stad zag men de lichamen van degenen die zwaar verbrand waren door de vuurbal; de meesten waren niet in staat geweest om meer dan 1,5 kilometer te lopen voordat ze in stortten. Verder naar buiten lagen degenen die minder zwaar verbrand waren. En ver buiten de stad, in het buitengebied lagen de lijken van degenen die door de straling geveld waren, dagen of weken na de explosie. Allemaal waren ze achtergelaten om weg te rotten waar ze neervielen, behalve in de gebieden waar het leger enige vorm van orde terug hadden gebracht.
Tegen die tijd hadden we ongeveer maar 40 leden van de Organisatie onder de overlevenden in het gebied om Baltimore. Ze hielden zich bezig met sabotage, scherp schieten en andere guerrilla technieken tegen de politie en het militaire personeel in de eerste week na de explosie. Toen kwamen ze er langzamerhand achter dat de regels van het spel veranderd waren.
Ze kwamen erachter dat het niet meer nodig was om zo heimelijk te moeten opereren zoals ze gewend waren. De troepen van het Systeem schoten wel terug wanneer ze aangevallen werden, maar ze achtervolgden hen niet meer. Buiten bepaalde gebieden, ondernam de politie geen systematische zoektochten van personen en auto's meer en ook huizen werden niet meer binnen gevallen.
Hun houding leek haast wel te zijn, ''Val ons niet lastig, dan vallen wij jou niet lastig.''
Ook de overlevende burgers leken een veel meer neutrale houding aan te nemen dan voorheen.
Er was angst voor de Organisatie, maar heel weinig openlijke uitingen van agressie. De burgers sisten niet of wij degenen waren die de raket af hadden geschoten die hun stad vernietigd had, zoals uitzendingen van het Systeem hen vertelden, maar

ze vonden het Systeem net zo schuldig voor het laten gebeuren van de vernietiging als ons voor het uitvoeren ervan.
Door de holocaust die de mensen doorstaan hadden was ze één ding heel duidelijk geworden: Het Systeem kon hun veiligheid niet langer garanderen. Ze hadden geen greintje vertrouwen meer in de oude orde; ze wouden alleen nog overleven en ze wenden zich tot eenieder de ze kon helpen om wat langer in leven te blijven.
Onze leden voelden deze veranderde mentaliteit aan, en ze begonnen te rekruteren en te organiseren onder de overlevenden van Baltimore. Ze deden dit semi-openlijk en met genoeg succes dat het Revolutionair Commando het toestond om een kleine bevrijde zone ten Westen van de stad op te richtten.
De 11 van ons die vanuit de voorsteden van Washington gekomen waren om te helpen, droegen enthousiast ons steentje bij en binnen een paar dagen hadden we een redelijk verdedigbare linie gecreëerd welke ongeveer 2000 huizen en andere gebouwen besloeg, en waar bijna 12,000 bewoners in zaten. Mijn hoofdtaak was radiologisch onderzoek te verrichtten aan de grond, gebouwen, locale planten en de waterbronnen in het gebied, zodat we er zeker van waren dat we geen besmetting van radioactieve fall-out op zouden lopen. We organiseerden ongeveer 300 van de lokale bevolking in een redelijk effectieve militie en rustten ze uit met wapens. Op dit moment was het riskant om een grotere militie te bewapenen, omdat we de kans nog niet kregen om de locale bevolking genoeg ideologisch te onderrichtten tot het niveau dat we wilden, waardoor ze nog steeds strikte controle en supervisie nodig hadden.
Maar we kozen de meest belovende uit de gezonde mannen binnen de enclave, en we hebben ondertussen aardig wat ervaring met het uitkiezen van mensen. Ik zal niet verbaasd zijn als de helft van de mannen in onze militie uiteindelijk slagen voor een lidmaatschap in de Organisatie, en sommigen zullen zelfs toegelaten worden tot de Orde. Ja, ik denk dat we, al met al, kunnen rekenen op onze nieuwe rekruten. Er is nog steeds een groot deel van verstandig menselijk materiaal over in dit land, ondanks de grote morele corruptie. Al met al is die corruptie geproduceerd door het installeren van een vreemde ideologie en vreemde normen en waarden in een volk dat gedesoriënteerd was door een onnatuurlijke en spiritueel ongezonde levenswijze. De hel die ze nu meemaken slaat in ieder geval wat van de onzin en domheid uit ze en zorgt ervoor dat ze veel beter in staat zijn een correct wereldbeeld aan te nemen dan ooit mogelijk was.
Onze eerste taak was om alle vreemde elementen en ras criminelen in onze nieuwe enclave op te sporen en uit te roeien. Het is verbazingwekkend hoeveel donkeren, kroesharige mensen uit het Midden-Oosten dit land zijn binnengetrokken in de laatste decennia. Volgens mij hebben ze elk restaurant en hotdog-kraampje in heel Maryland overgenomen. We moeten ten minste 12 Iraniërs hebben doodgeschoten, alleen al in onze kleine voorstedelijke enclave, en twee keer zoveel zijn ontsnapt zo gauw ze doorhadden wat er aan de hand was.
Hierna deelden we de mensen in, in zogenaamde werk brigaden om een aantal

nodige functies uit te voeren. Een hiervan was het opruimen van de honderden lijken van vluchtelingen in onze enclave. De meerderheid van deze arme wezens was Blank, en ik hoorde een van onze leden over hen praten als ''een slachting van onschuldigen''.

Ik ben er niet zeker van of dit een correcte beschrijving is van de recente holocaust. Het spijt me, natuurlijk, van de miljoenen Blanken, zowel hier als in Rusland, die gestorven zijn- en die nog zullen gaan sterven voordat wij klaar zijn- met deze oorlog om onszelf te bevrijden dan het Joodse juk. Maar onschuldigen? Ik dacht van niet. Die term is zeker niet van toepassing op de meerderheid van de volwassenen. Want is een man, uiteindelijk niet zelf verantwoordelijk voor zijn conditie- ten minste, in een collectieve zin? Als de blanke naties van de wereld zichzelf niet onderworpen hadden aan de Jood, aan Joodse ideeën, aan de Joodse geest, dan was deze hele oorlog niet nodig geweest. We kunnen onszelf moeilijk onschuldig noemen. We kunnen moeilijk zeggen dat we geen keus hadden, geen kans om de Jood zijn greep te ontwijken. We kunnen moeilijk zeggen dat we niet gewaarschuwd waren.

Wijze mannen, integere mannen en moedige mannen hebben ons keer op keer gewaarschuwd over de gevolgen van onze daden. En zelf nadat we het Joodse pad betreden hadden, hadden we kans na kans om onszelf te redden- meest recent pas 52 jaar geleden, toen de Duitsers en de Joden verwikkeld waren in een strijd om heerschappij in Centraal- en Oost-Europa.

We eindigden aan de Joodse kant van die strijd, voornamelijk omdat we corrupte mannen als onze leiders hadden gekozen. En we kozen deze corrupte mannen omdat we de verkeerde dingen waardeerden in het leven. We kozen leiders die ons iets beloofden voor niets; welke onze zwaktes en gebreken uitbuitten; welke vriendelijke personaliteiten en vriendelijke glimlachen hadden, maar welke geen karakter of geweten hadden.

We negeerden de echt belangrijke in ons nationale leven, en gaven ongecontroleerde macht aan een crimineel Systeem om de zaken van onze natie af te handelen op de manier die hun het best uitkwam, zolang wij ze er maar voor zorgden dat we brood en vermaak hadden.

En zijn dwaasheid, vrijwillige onwetendheid, luiheid, hebzucht, onverantwoordelijkheid en morele verlegenheid niet net zo schuldig als het meest opzettelijk kwaad?

En wegen al onze zonden niet niet zo zwaar als de zonden van de Jood die ze tegen ons gebruikte?

In het boek van de Schepper is dat de manier waarop dingen worden afgerekend.

De natuur accepteert geen excuses in plaats van prestaties.

Geen enkel ras dat het nalaat om zijn eigen voortbestaan veilig te stellen wanneer de middelen hiervoor beschikbaar zijn, kan 'onschuldig' genoemd worden. Noch kan de uitgevoerde straf beschouwd worden als onrecht, hoe zwaar deze ook is.

Meteen na ons succes in Californië deze zomer, tijdens mijn omgang met de burger

bevolking daar, heeft het feit dat Amerikanen niet als 'onschuldig' kunnen worden beschouwd grote indruk gemaakt.
Hun reactie op de burger gevechten daar was alleen bijna alleen gebaseerd op de manier hoe het hun privé leven beïnvloedde. In de eerste paar dagen- voordat mensen het besef kregen dat we daadwerkelijk zouden kunnen winnen- waren de Blanke burgers, zelfs de ras bewuste, over het algemeen vijandig; wij gooiden hun leven in de war, we maakten hun zoektocht naar plezier wel heel erg lastig.
Toen, nadat ze hadden geleerd om ons te vrezen, wouden ze het ons maar al te graag naar de zin maken. Maar ze waren niet echt geïnteresseerd in de goede of slechte kant van de strijd; ze konden niet lastig gevallen worden met spirituele zoektochten en verstrekkende gedachten. Hun houding was: ''Vertel ons maar wat we zouden moeten geloven, en we geloven het.'' Ze wouden zich zo snel mogelijk weer veilig en comfortabel voelen. En ze waren niet cynisch; ze waren geen verveelde hooggeschoolde personen, maar gewone mensen.
Het feit is dat de gewone mensen eigenlijk niet minder schuldig zijn dan de niet-zo-gewone mensen, dan de pilaren van het Systeem. Neem de politieke politie, als een voorbeeld. De meeste van hen- de Blanken- zijn niet bijzonder slechte mannen. Ze dienen slechte meesters, maar ze rationaliseren hetgeen dat ze doen; ze rechtvaardigen het tegenover zichzelf, sommige in patriottistische termen (''ik bescherm onze vrije en democratische manier van leven'') en anderen in religieuze of ideologische termen (''ik hou de Christelijke idealen van gelijkheid en recht hoog'').
Men zou ze hypocrieten kunnen noemen- men zou kunnen stellen dat ze moedwillig niet aan zaken denken die de lege zinnen waarmee ze hun acties goedpraten onderuit kunnen halen- maar is niet iedereen die het Systeem getolereerd heeft een hypocriet, of hij het nu actief steunde of niet? Is niet iedereen die hersenloos dezelfde lege zinnen opdreunde, die weigerden te onderzoeken wat ze betekenden, of hij ze nou gebruikte als smoes om zijn daden goed te praten, schuldig?
Ik kan geen enkel onderdeel van de Blanke samenleving bedenken, van de 'Rednecks' uit Maryland en hun families waarvan we de radioactieve lijken een paar dagen geleden in grote greppels hebben geduwd met bulldozers tot de proffesoren van de universiteit die we hebben opgehangen in Los Angeles afgelopen Juli, welke echt kan claimen dat ze niet verdienden wat er met ze was gebeurd.
Het is nog niet zo veel maanden geleden toen bijna iedereen die dakloos rondzwierf en over hun lot liep te klagen heel negatief over ons dachten.
Een aantal van onze mensen zijn flink toegetakeld in het verleden- en ik ken er twee die gedood waren toen ze in handen vielen van een aantal 'rednecks'- 'Goeie ouwe jongens' welke, ook al waren ze geen liberalen of goyim, geen zin hadden in ''radicalen'' die 'De regering omver wouden werpen'. In hun geval was het pure onwetendheid.
Maar zo'n soort onwetendheid is niet minder kwalijk dan de blatende, schaapachtige liberalen of de pseudo-intellectuelen welke jarenlang arrogant Joodse

ideologieën promoten; of de zelfingenomenheid en de lafheid van de Amerikaanse middenklasse welke alles maar gewoon lieten gebeuren, je hoorde ze alleen klagen als ze in hun portemonnee geraakt werden.

Nee, praten over ''onschuldigen'' heeft geen betekenis. We moeten onze situatie collectief bekijken, op een raciale manier.

We moeten begrijpen dat ons ras op een kankerpatiënt lijkt welke drastische chirurgie moet ondergaan om zijn leven te redden. Het is zinloos om je af te vragen of het weefsel dan nu weggesneden wordt ''onschuldig'' is of niet. Dat is net zo onlogisch dan de 'goede' van de 'slechte' Joden proberen te scheiden of, zoals sommige van onze dikkoppige 'Goeie ouwe jongens' vol bleven houden, het scheiden van de 'goede nikkers' van de rest van hun ras.

Het feit is dat we allemaal verantwoordelijk zijn, als individuen, voor het moraal en het gedrag van ons totale ras. Er is geen ontsnappen aan die verantwoordelijkheid, niet voor mensen van ons ras en die van andere rassen, en eenieder van ons moet zich voorbereiden om zich te allen tijde te kunnen verantwoorden als ze worden opgeroepen. En in deze tijd worden er veel opgeroepen.

Maar de vijand betaald ook een prijs. Hier hebben ze de dingen min of meer nog onder controle, maar buiten Noord Amerika is hij zo goed als dood. Ook al blokkeert de overheid het meeste buitenlandse nieuw, toch krijgen we clandestiene berichten door van onze overzeese eenheden en van het in de gaten houden van Europese nieuwsuitzendingen 24 uur per dag.

Binnen 24 uur nadat we Tel Aviv en zo'n 6 andere Israëlische doelwitten hadden aangevallen, zwermden er honderdduizenden Arabieren over de grenzen van bezet Palestina. De meesten waren burgers, alleen bewapend met messen of knuppels, en de Joodse grenswachten maaiden er duizenden neer totdat hun munitie op was. De Arabische woede, welke 45 jaar lang opgekropt was, dreef hen door mijnenvelden, door Joods machinegeweer vuur en in de radioactieve chaos van de brandende steden, hun enige gedachte was het afslachten van het volk dat hun land had gestolen, hun vaders had vermoord en hen al twee generaties lang vernederd had.

Binnen een week was de keel van de laatste Joodse overlevende doorgesneden in de laatste kibbutz, in de laatste rokende ruïne van Tel Aviv.

Nieuws uit de Sovjet-Unie is heel schaars, maar de berichten zijn dat de Russische overlevenden op veelal dezelfde manier met de Joden zijn omgegaan. In de ruines van Moskou en Leningrad werden in de eerste dagen alle Joden bijeen gedreven en de mensen gooiden ze brandende gebouwen in of op stapels puin.

En anti-Joodse rellen zijn uitgebroken in Londen, Parijs, Brussel, Rotterdam, Boekarest, Buenos Aires, Johannesburg en Sydney. De overheden van Frankrijk en Nederland, beide tot aan de kern verrot met Joodse corruptie, zijn gevallen, en de burgers van beide landen vereffenen nu de score in elke stad en dorp.

Het is het gene dat keer op keer gebeurde in de Middeleeuwen, dit gebeurde-natuurlijk, elke keer nadat de mensen schoon genoeg van de Joden hadden

gekregen. Helaas hebben ze het nooit echt afgemaakt, en dat zullen ze deze keer ook niet. Ik ben er zeker van dat de Joden hun come-back al aan het voorbereiden zijn, zo gauw als de mensen zijn gekalmeerd en alles vergeten zijn zullen ze weer tevoorschijn komen. De mensen hebben zulke korte geheugens.
Maar wij zullen het niet vergeten! Dat alleen is al genoeg om ervoor te zorgen dat de geschiedenis zich niet zal herhalen. Het maakt niet uit hoe lang het zal duren of hoever we moeten gaan, wij eisen de laatste vereffening tussen onze beide rassen. Als de Organisatie de wedstrijd overleeft, dan zal een enkele Jood, nergens ter wereld het ook overleven. Wij gaan naar de einden der aarde om de laatste van het Satansgebroed op te jagen!

De principes die de Organisatie gebruikt in Maryland zijn iets anders dan welke we in Californië gebruikt hebben, omdat de situaties verschillen. Hier zijn er geen- zoals in Californië, natuurlijke, geografische barrières, noch een ring van Overheidstroepen die onze enclave scheidt van onze omgeving. Natuurlijk deden we wat we konden om dit gebrek goed te maken. We kozen een grens, in eerste instantie een welke de gaten tussen door mensen gemaakte gebouwen opving. Ofschoon, er is een gat van bijna een kilometer lang en slechts 30 meter breed, de afrit van een snelweg, met Systeem troepen aan de andere kant. We maakten de open gebieden dicht met mijnen en prikkeldraad, en we verbrandden gebouwen en planten net buiten de enclave waar vijandelijke scherpschutters of troepenconcentraties zich zouden kunnen verstoppen. Maar als de mensen in onze enclave weg willen gaan, dan is er niet echt een manier voor onze militie om er meer dan een paar tegen te houden. We rekenen op drie dingen, meer nog dan de angst om neergeschoten te worden, om de mensen binnen te houden.
Ten eerste, we hebben de mensen weer orde gebracht, en we worden er steeds beter in om de orde in onze enclave te bewaren, terwijl de overheid er juist steeds slechter in wordt. Na de dosis chaos die deze mensen te verwerken kregen, zijn ze bijna allemaal, behalve de meest gehersenspoelde ''doe je eigen ding'' types, hongerig naar autoriteit en discipline.
Ten tweede, we zijn goed onderweg om een vervangende economie op te zetten in de enclave. We hebben een grote wateropslagtank, welke we vol moeten kunnen houden door grondwater uit al bestaande bronnen te pompen. Er zijn twee bijna intacte voedselwarenhuizen en een bijna volle graansilo. En er zijn vier werkende boerderijen- waaronder één melkvee boerderij- met bijna genoeg capaciteit om de helft van de mensen te voeden. We zorgen nu voor genoeg voedsel door buiten onze enclave overvallen te plegen, maar tegen de tijd dat iedereen aan het werk is om elk stukje grond om te zetten in groentetuinen, zal dit niet meer nodig zijn.
Ten derde, en misschien niet het onbelangrijkst, iedereen in de enclave is ongetwijfeld Blank- we hebben resoluut opgetreden tegen elk twijfelgeval- terwijl het buiten de enclave het gewone Godonterende assortiment van Blanken, half-Blanken, Zigeuners, Chicanos, Peurto Ricanen, Joden, Zwarten, Aziaten, Arabieren,

Perzen en al het andere onder de zon is: De typische, raciale mengelmoes welke je tegenwoordig in alle grote stedelijke gebieden in Amerika vindt. Eenieder die de drang heeft naar een beetje Joods ''broederschap'', mag onze enclave verlaten. Ik betwijfel dat het er veel zullen zijn.

2 November. We hadden een lange vergadering vanmiddag tijdens welke we op de hoogte werden gebracht van de nationale ontwikkelingen en we kregen nieuwe prioriteiten voor ons locale actieprogramma. Er is opmerkelijk weinig veranderd in de nationale situatie de afgelopen zes weken: De overheid is niet in staat geweest om veel te veranderen aan de verwoeste gebieden, noch aan het herstellen van de schade aan het landelijke transportnetwerk, de stroomopwekking en distributie centra, en het andere essentiële onderdeel van de nationale economie. De mensen worden voor een groot deel alleen gelaten, terwijl het systeem worstelt met zijn eigen problemen, waaronder niet de minste de vernieuwde onzekerheid over de betrouwbaarheid van het leger.
Het gebrek aan veranderingen is, op zichzelf, heel bemoedigend. Dit omdat het betekend dat het Systeem niet de controle terugkrijgt over het land welke het had voor 8 September. De overheid is simpelweg niet in staat om te gaan met de chaotische condities welke nu overwonnen hebben in grote gebieden.
Onze eenheden hebben er via sabotage alles aan gedaan om ervoor te zorgen dat alles onstabiel blijft. Maar het Revolutionair Commando heeft blijkbaar gewacht om te kijken wat voor tussentijdse situatie zou ontstaan voordat ze de volgende fase van de strategie zouden plannen.
De beslissing is nu genomen, en het is aan ons om op veel plaatsen de dingen te gaan doen zoals we het afgelopen maand in Maryland gedaan hebben. We zullen een groot deel van onze activiteiten omzetten van guerilla acties naar publieke- en semi-publieke organisatie. Dat is spannend nieuws: Het betekend een nieuwe stap in ons offensief, een nieuwe stap die allen wordt genomen door het vertrouwen dat de koers van de strijd nu in ons voordeel verloopt!
Maar de oude fase van de strijd is onder geen beding over, en een van de grootse gevaren die we het hoofd moeten bieden is de grootschalige militare aanval op Californië. Overheidstroepen zijn bezig met een massale verzameling in het zuiden van Californië, en een invasie van de bevrijde zonde lijkt aanstaand. Als het Systeem slaagt in Californië, zal het soortgelijke acties tegen Baltimore, en elke andere enclave welke we in de toekomst nog zouden kunnen vormen, gebruiken. Dit desondanks onze dreiging van een nucleaire tegenaanval.
Het probleem is een clique van conservatieve generaals in het Pentagon die ons meer als een bedreiging voor hun eigen autoriteit zien dan als een bedreiging voor het Systeem. Ze houden niet van Joden en staan niet geheel negatief tegenover de huidige situatie, waarin zijn nu de 'onofficiële' leiders van het land zijn.
Wat zij het liefst zien gebeuren is het permanent instellen van de noodtoestand waarin ze geleidelijk aan de orde herstellen, waarin ze de status quo weer

herstellen, ditmaal met hun reactionaire en kortzichtige ideeën.
Wij zijn, natuurlijk, het laatste probleem, en ze zijn druk bezig om dat probleem op te lossen. Wat hen extra gevaarlijk maakt is het feit dat ze niet bang zijn voor ons nucleaire arsenaal, zoals hun voorgangers dat waren. Ze weten dat we meer steden kunnen vernietigen en veel meer burgers kunnen doden, maar ze denken dat we hen niet kunnen doden.

Ik heb een prive gesprek gehad met Majoor Williams van het Washington Veld Commando, dat meer dan een uur duurde, over het probleem van het aanvallen van het Pentagon. Alle andere belangrijke commandocentra van het leger zijn vernietigd op 8 September, of ze zijn in de tussentijd bij het Pentagon in getrokken, welke de generaals blijkbaar als 'onveroverbaar' beschouwen.
En het is verdomme ook nog bijna zo. We zijn alle mogelijkheden welke we konden bedenken langsgegaan, en we kwamen met geen enkel plan op de proppen- behalve, misschien.. één. Deze houdt in dat we een bom bij ze afleveren via de lucht.
In de massieve verdedigingslinie rond het Pentagon staat veel luchtafweergeschut, maar we bedachten dat een klein vliegtuig, vliegend vlak boven de grond, in staat zou moeten zijn om door de 5 kilometer brede linie heen te kunnen komen met een van onze 60-kiloton kernkoppen. Een factor in het voordeel van dit plan is dat we nog nooit een vliegtuig op zo'n manier hebben gebruikt, en dus hopen we dat we het luchtafweergeschut personeel kunnen verassen. Ook al bewaakt het leger elk burgervliegveld, we hebben nog een oud sproeivliegtuig in een schuur verstopt slechts enkele mijlen hier vandaan. Mijn onmiddelijke taak in het maken van een gedetailleerd plan voor een luchtaanval op het Pentagon. Dit plan moet voor aanstaande maandag klaar. We moeten op dat moment de laatste beslissing nemen en dan handelen zonder vertraging.

Hoofdstuk 25

4 September 1993. Hoewel ik al een week in Washington ben, is dit mijn eerste gelegenheid om te schrijven. Na onze hectische reis door het land zijn we twee dagen bezig geweest om twee van onze bommen te plaatsen. Vannacht was de eerste nacht die ik zonder onderbreking met Katerine door heb kunnen brengen sinds ik weer terug ben. Morgen volgt weer een missie om een bom te plaatsen. Maar deze avond heb ik om te schrijven.

Onze reis vanuit Californië leek zo uit een film te komen. Hoewel alle gebeurtenissen me nog helder voor de geest staan, kan ik me nauwelijks voorstellen dat het allemaal echt gebeurd is. De omstandigheden in dit land zijn de afgelopen negen weken zo drastisch veranderd dat het net is alsof we met een tijdmachine in een compleet andere tijd terecht zijn gekomen, waar de regels die we in een heel leven hebben geleerd zijn veranderd. Gelukkig voor ons zijn alle andere mensen hier net zo door slag van als wijzelf.

De eenvoud waarmee we onze enclave konden verlaten verbaasde me. De troepen van het Systeem zijn opeengepakt in enkele grensgebieden langs de hoofdwegen, met enkele compagnies die wegsperringen op de zijwegen bezetten. Deze troepen patrouilleren nagenoeg niet, en het is eenvoudig en veilig om ze te ontlopen – wat verklaart hoe zoveel blanke vrijwilligers er in geslaagd zijn in ons gebied te infiltreren sinds 4 juli.

We namen een legertruck richting Bakersfield, in het noorden, en reden daarna zo'n 30 kilometer naar het noord-oosten, tot op 600 meter afstand van een wegsperring bemand door zwarte troepen. Wij konden hen zien en zij zagen ons, maar ze gaven ons geen problemen toen we van de hoofdweg een ruig bosweggetje opdraaiden. We waren al aan de voet van het Sierra gebergte.

Na ongeveer een uur rijden over de steile, hobbelige en nauwelijks begaanbare weg door de bergen, draaiden we de snelweg weer op – veilig voorbij de wegversperring, maar diep in het door het Systeem gecontroleerde gebied. We waren niet bezorgd dat we in de bergen tegenstand zouden vinden; we wisten dat de meeste Systeemtroepen zich bij het China meer bevonden, aan de andere kant van het Sierra-gebergte, en onze bedoeling was om al eerder richting het noorden te gaan, over snelweg 39S. Mochten we onderweg een bevoorradingstruck tegenkomen die richting de versperring in Bakersfield ging, was het ons plan deze van het smalle bergpad af te blazen nog voor de inzittenden in de gaten kregen dat wij 'de vijand' waren. Alle vijf hielden we onze automatische geweren gespannen en gereed. Naast geweren hadden we ook nog twee raketwerpers, maar we kwamen geen andere voertuigen tegen.

We wisten dat we, ondanks de afwezigheid van verkeer in de bergen, veel verkeer tegen zouden komen op de 39S, de noord-zuid route ten oosten van de bergen. Onze verkenners konden ons slechts een algemeen beeld geven van de locatie van troepen, zover naar het oosten, en we hadden geen idee wat we konden verwachten qua wegversperringen of andere vormen van verkeerscontrole.

We wisten wel dat minder dan 10% van de Systeemtroepen in het grensgebied op dat moment uit blanken bestond. Het Systeem kreeg geleidelijk aan meer vertrouwen in zijn blanke troepen, maar zette deze bij voorkeur niet in bij de grens, waar ze wellicht naar onze kant over zouden lopen. De enkele blanke militairen in het gebied werden wantrouwd en minachtend behandeld door de zwarten. Onze spionnen hadden ons in verscheidene gevallen gemeld dat deze blanken werden vernederd en mishandeld door hun zwarte collega's.

Dit in ogenschouw nemend, besloten we dat we ons het makkelijkst langs eventuele tegenstand konden bluffen wanneer we ons als niet-blanken zouden uitgeven. We hadden allemaal onze gezichten en handen donker geschminkt en hadden Mexicaanse namen op onze naambordjes. We konden waarschijnlijk wel doorgaan voor Mexicanen zolang we geen echte tegenkwamen. Vier dagen lang was mijn naam 'Jesus Garcia'.

Onze chauffeur, 'Korporaal Rodriguez', speelde zijn rol met overtuiging: een saluut met de linkervuist gebald en een volmondige grijns wanneer we langs de snelweg een groep zwarte soldaten tegenkwamen en in de twee gevallen dat we bij controleposten staande gehouden zijn. We hadden ook een Mexicaans radiozender opgezet die bijpassende muziek uit de speaker blèrde, steeds wanneer we binnen gehoorsafstand van Systeemtroepen kwamen.

Eén keer, toen we moesten tanken, waren we in de verleiding bij een militair tankstation te stoppen. Maar de lange rij wachtende trucks en de groepen zwarten die er rondhingen deden ons besluiten verder te gaan. In plaats daarvan stopten we bij een restaurant annex curiosawinkel annex tankstation in de schaduw van het Whitney gebergte. Het leek verlaten, dus twee van ons tankten benzine terwijl ik en de anderen het restaurant binnen gingen om te zien of we wat voedsel konden vinden voor onderweg.

Binnen troffen we vier soldaten aan, behoorlijk dronken, rond een tafel vol lege flessen en glazen. Drie van hen waren zwart, de vierde blank. “Kunnen we hier ergens bij iemand bezine en wat te eten halen?”, vroeg ik.
“Nee man, pak wat je wilt. We hebben de bleekscheten die hier de eigenaars waren drie dagen geleden weggejaagd,” zei één van de zwarten.

“Maar niet voordat we wat lol hebben gehad met hun dochter, nietwaar?”, verklaarde de blanke grijnzend en stootte één van zijn kameraden aan.

Misschien was het de manier waarop ik hem aankeek, of misschien viel hem plots op dat 'Korporaal Rodriguez' blauwe ogen had. Of misschien was de schmink op onze gezichten wel aan het doorlopen van de transpiratie. In ieder geval, de blanke soldaat stopte met grijnzen en fluisterde iets naar zijn zwarte kameraden. Tegelijkertijd leunde hij naar achteren en greep naar zijn geweer, dat achter hem tegen een nabije tafel stond.

Nog voor hij zijn wapen kon pakken griste ik mijn M16 van mijn schouder en vuurde een salvo af op de groep aan de tafel. Ze tuimelden op de grond. Het bloed spoot uit hun wonden. De drie zwarten waren overduidelijk dood, maar hun blanke kameraad, geraakt in de borst, kwam zittend overeind en vroeg op klagende toon, “He man, wat is dat nou?”.

'Korporaal Rodriguez' maakte het af. Hij nam zijn bajonet uit de schede, greep de stervende blanke bij zijn haar, trok hem overeind en hield de punt van de bajonet onder zijn kin. 'Smerige rasverrader! Voeg je maar bij je zwarte kameraden!'. En met één brute beweging onthoofde 'Rodriquez' hem zowat.

Acht kilometer verderop, bij de kruising waar wij naar het oosten af wilden buigen, blokkeerde een jeep met daarin twee zwarte MP-ers de weg. Een derde zwarte regelde het verkeer en gebaarde alle militaire voertuigen die naar het noorden afreisden de snelweg op te gaan. We negeerden zijn aanwijzingen en sloegen rechts af, met een ruime bocht om de geparkeerde jeep. De zwarte verkeersagent blies fervent op zijn fluitje en alle drie de MP-ers gebaarde wild zwaaiend naar ons maar onze 'Korporaal Rodriquez' grijnsde alleen maar, gaf hen zijn Black Power-saluut en zei 'Siesta Frijó! Hasta la Vista!' en een paar andere woorden Spaans die hem te binnen schoten terwijl hij betekenisvol in de richting van de weg voor ons wees en het gaspedaal in trapte. De zwarten lieten we achter ons in een regen van stof en grind.

De zwarte met het fluitje schreeuwde en gebaarde nog naar ons toen de de bocht omgingen; dat was het laatste wat we van hem zagen. Blijkbaar vonden hij en zijn kompanen het niet waard ons te achtervolgen, maar de drie van ons achterin de truck hielden toch hun wapens gereed, voor het geval dat.

Vanaf dat moment zijn we tot aan de voorsteden van St. Louis geen Systeemtroepen meer tegengekomen. Maar dat kwam omdat we de hoofdwegen en steden vermeden, en op secondaire wegen bleven reizen. We stuiterden over de wegen door de bergen en de woestijnen van Californië, Nevada, Utah en Colorado.

En daarna het platteland van Kansas en het heuvelachtige Missouri, 75 uur lang en stopten slechts om te tanken en te om ons ontlasten. Met twee van ons voorin en een derde achterin die de wacht hield, probeerden steeds twee van ons om te slapen, helaas met weinig succes.

Toen we in Oost-Missouri waren aangekomen veranderden we onze tactiek, om twee redenen. Allereerst hoorden we de radio-uizending over de bomaanslagen in Miami en Charleston en het ultimatum dat De Organisatie aan het Systeem had gesteld. Dat maakte de planning nog belangrijker dan voorheen; we konden ons geen oponthoud veroorloven door via allerlei weggetjes om te rijden. Ten tweede, de kans om tussen St. Louis en Washington aangehouden te worden door de autoriteiten was drastisch verminderd nu de hel was losgebroken over het gehele land. Dat bood ons meer ruimte.

Gedurende de reis hielden we aandachtig de publieke omroepen en militaire zenders in de gaten, en toen we zo'n 125 kilometer ten westen van St. Louis waren, onderbrak men het weerbericht met een speciaal nieuwsbericht. De dag ervoor was er om 12 uur 's middags, zonder voorafgaande waarschuwing, een atoombom tot ontploffing gebracht in Miami Beach. De nieuwslezer meldde dat het dodental werd geschat op 60.000 en dat er een enorme ravage was aangericht. Een tweede atoombom was vier uur geleden ontploft in Charleston, South Carolina maar over het aantal slachtoffers en de schade was nog niets bekend.

Beide bomaanslagen waren het werk van De Organisatie, zei de nieuwslezer, en hij zou nu het ultimatum oplezen dat door De Organisatie gesteld was.

"Aan de President en de Congresleden van de Verenigde Staten en de bevelhebbers van alle troepen van de V.S. Wij, het Revolutionair Commando van de Organisatie maken de volgende eisen en waarschuwing bekend:

Ten eerste, staak onmiddellijk de troepenopbouw in het oosten van Californië en omliggende gebieden en zie af van alle plannen voor een invasie van de bevrijde zone van Californië. Ten tweede, zie af van alle plannen voor een nucleare vergelding op de bevrijde zone van Californië of enig deel daarvan.

Ten derde, maak onze eisen en deze waarschuwing bekend aan de Amerikaanse bevolking via alle communicatiemiddelen tot uw beschikking.

Wanneer aan één van deze drie eisen niet tegemoet is gekomen vòòr 27 augustus om 12 uur 's middags, zal een tweede atoombom tot ontploffing worden gebracht in een dicht bevolkt gebied van de Verenigde Staten, net zoals enkele minuten geleden gebeurd is in Miami, Florida. Daarna zal iedere 12 uur een nucleaire

explosief door ons tot ontploffing worden gebracht tot aan onze eisen voldaan is.

We willen u waarschuwen dat bij enig offensief tegen de bevrijde zone van Californië onmiddellijk meer dan 500 nucleaire explosieven, die reeds op verschillende plaatsen in de Verenigde Staten geplaatst zijn, tot ontploffing zullen worden gebracht. Meer dan 40 van deze bommen bevinden zich op dit moment in de stad New York. Ook zullen onmiddellijk alle nucleaire raketten die nog tot onze beschikking staan worden afgevuurd om de Joodse bezetting van Palestina te vernietigen.

Tot slot waarschuwen we u het onze bedoeling is eerst de Verenigde Staten te bevrijden en daarna de rest van de wereld. Wanneer dit gedaan is zullen wij alle vijanden van ons volk, inclusief alle blanken die bewust onze vijanden hebben bijgestaan, liquideren.

We zijn bekend met jullie meest vertrouwelijke plannen en met alle opdrachten die u krijgt van uw Joodse meesters, en wij zullen dat in de toekomst ook zijn. Staak uw rasverraad of aanvaard de consequenties wanneer u in handen valt van het volk dat u heeft verraden.

(Turner's versie van het ultimatum van de Organisatie is in principe correct, afgezien van een klein aantal fouten betreffende de bewoording en het ontbreken van één zin in de voorlaatste alinea. De volledige en exacte tekst van het ultimatum is te vinden in hoofdstuk 9 van Professor Anderson's definitieve geschiedenis van de Grote Revolutie.)

We waren net van de weg af toen de nieuwslezer de uitzending onderbrak en het kostte ons enkele minuten om onze gedachten op een rijtje te zetten en te bepalen wat we zouden doen. We hadden niet verwacht dat alle gebeurtenissen zo'n vaart zou nemen. Degenen die de kernkoppen naar Miami en Charleston brachten moesten zeker één of twee dagen voor ons zijn vertrokken of met hoge snelheid over de snelweg zijn gegaan om er zo snel te zijn gekomen. Ons onophoudelijk rijden ten spijt, voelden we ons erg laks.

We wisten dat de vlam in de pan was geslagen; we waren in het midden van een atoom-burgeroorlog beland en in de komende dagen zou het lot van de mensheid voorgoed worden bepaald. Nu was het óf de Joden, óf wij, en iedereen wist dat de strijd nu beslecht zou worden.

Ik ben nog steeds bezig met de details van onze strategie in de aanloop naar het ultimatum. Ik weet bijvoorbeeld niet waarom Miami en Charleston zijn gekozen als primaire doelen, hoewel het gerucht gaat dat rijke Joden die uit New York zijn

geëvacueerd in Charleston zijn ondergebracht. In Miami waren de Joden natuurlijk altijd al oververtegenwoordigd. Maar waarom niet New York Stad, met zijn tweeënhalve Megajood ? Misschien waren er toch geen bommen geplaatst in New York, ondanks wat in ons ultimatum verklaard werd.

Ook is het mij niet duidelijk waarom ons ultimatum in deze vorm werd gebracht: alleen de roe en geen zoet. Misschien was dit met opzet gedaan om een grote volksverhuizing teweeg te brengen – welke inderdaad gaande is. Of misschien waren er achter de schermen onderhandelingen geweest tussen het Revolutionair Commando en de militaire leiders van het Systeem die de vorm van het ultimatum bepaalden. Hoe dan ook, het verdeelde het Systeem in twee kampen: de Joden en politici enerzijds, en haast alle militaire leiders anderzijds.

De Joden eisen onmiddelijke nucleare vergelding in Californië, ongeacht de consequenties daarvan. De vervloekte niet-Joden hebben hun hand opgeheven tegen het Uitverkoren Volk en moeten koste wat kost vernietigd worden. De militaire kant prefereert een tijdelijk staakt-het-vuren, waarmee ze tijd hopen te winnen om de 500 (een vergeeflijk overdreven aantal) atoombommen op te sporen en onklaar te maken.

Na het horen van de uitzending was het in Washington afleveren van onze dodelijke lading onze hoogste prioriteit. We wilden gebruik maken van de onrust over wat er zojuist was gebeurd en na onze truck omgekat te hebben tot ambulance raasden we over de snelweg richting onze bestemming. We hadden geen sirene, maar wel rode zwaailichten aan de voor- en achterzijde en na een korte stop bij een doe-het-zelf winkel waar we wat spuitbussen verf kochten om Rode Kruis-logo's op de wagen zetten, was het ombouwen binnen een paar minuten klaar.

In minder dan 20 uur bereikten we Washington, ondanks de chaos op de wegen. We reden over bijwegen om files te ontlopen, reden claxonnerend over de verkeerde weghelft met de zwaailichten aan, over viaducten en open velden om afgesloten wegen te vermijden en negeerden alle verkeerscontroles, ons een weg bluffend langs meer dan een dozijn controleposten.

Onze eerste bom was voor Fort Belvoir, de grote legerbasis iets ten zuiden van Washington waar ik meer dan een jaar gevangen had gezeten. Twee lange en stressvolle dagen moesten we wachten om contact te leggen met onze infiltrant zodat de bom op de juiste plaats binnen in de basis verborgen kon worden.

'Rodriguez' klom over het hekwerk met de bom op zijn rug gebonden. De volgende dag kreeg ik van hem via de radio de bevestiging dat alles succesvol was verlopen. In tussentijd plaatsten de anderen een tweede bom in Columbia, waar we zeker een

paar honderdduizend zwarten mee uitschakelen wanneer hij af gaat, een paar overheidsinstellingen en een groot deel van het wegennet van de hoofdstad.

Ik kreeg vanmiddag pas mijn uiteindelijke orders over de derde bom. Deze wordt geplaatst in het Silver Spring-gebied ten noorden van hier – het centrum van de Joodse gemeenschap van Maryland. De vierde is bedoeld voor het Pentagon, maar de beveiliging daar is zo streng dat ik nog geen manier heb kunnen bedenken om daar in de buurt te komen.

Ik moet bekennen dat mijn aandacht niet alleen naar mijn opdracht uit gaat sinds ik hier ben. Katherine en ik hebben tijd vrij gemaakt van onze verantwoordelijkheden om die samen door te brengen. Geen van ons beiden besefte hoeveel we voor elkaar zijn gaan betekenen tot we de afgelopen zomer van elkaar werden gescheiden, kort na mijn ontsnapping uit de gevangenis. In de lentemaand die we samen doorbrachten voor ik naar Texas, Colorado, en Californië werd gestuurd zijn we zo dicht bij elkaar gekomen als maar kan.

Het was een moeilijke tijd voor Katherine en de anderen toen ik weg was, helemaal na 4 juli. Ze werden van twee kanten enorm onder druk gezet. De Organisatie heeft ze zwaar onder druk gezet om hun inzet steeds verder te vergroten, terwijl anderzijds de kans om opgepakt te worden met de dag groter werd.

Het Systeem zoekt nu zijn toevlucht in nieuwe methoden om ons te bestrijden: razzia's, torenhoge beloningen voor tipgevers, veel strengere controles op de bevolking. In veel andere delen van het land zijn deze maatregelen veel minder in gebruik, en in gebieden waar het Systeem er niet in geslaagd is de orde te bewaren in zijn geheel niet. Helemaal niet na de paniek die veroorzaakt werd door de aanslagen in Miami en Charleston. Maar het gebied rond Washington heeft het Systeem nog steeds stevig in zijn greep, en het is een beproeving.

Vanmiddag laat glipten Katherine and ik even weg uit de zaak en maakten een wandeling. We slenterden langs verschillende groepen soldaten met machinegeweren, gelegerd achter zandzakken, voorbij de geblakerde restanten van een metrostation waar Katherine twee weken ervoor een lading dynamiet had geplaatst, door een park, waar een luidspreker op een lantaarnpaal de bevolking opriep om elke vorm van racisme door hun buren of collega's door te spelen aan de politie, over de brug over de Potomac rivier die van Virginia naar Columbia leidt. Er was geen verkeer op de brug omdat deze 45 meter van de kust van Virginia eindigde in een wirwar van staal en betonnen brokstukken. De Organisatie had de brug in juli opgeblazen, en er waren geen aanstalten gemaakt om deze te repareren.

Het was rustig aan het eind van de brug. Alleen het geluid van politiesirenes in de verte en een enkele politiehelicopter in de lucht doorbrak de stilte. We praatten wat, omhelsden elkaar en keken in stilte naar de wereld om ons heen terwijl de zon onderging. We hadden, samen met onze kameraden, een grote invloed gehad op de wereld in de laatste paar dagen – zowel op de wereld van de gewone blanken aan de zijde van de brug hier in Virginia als op de wereld van het Systeem met haar druk bezette overheidsinstellingen aan de overkant. Nog steeds is het Systeem hier overal om ons heen. Wat een schril contrast met de situatie in Californië!

Katherine zat vol vragen over hoe het leven is in de bevrijde zone, en ik probeerde het haar zo goed als ik kon te vertellen. Maar ik ben bang dat woorden tekort schieten om het verschil te beschrijven tussen hoe ik me daar voelde en hoe ik me hier voel. Het is iets spiritueels, niet alleen een verschil in politieke en sociale omstandigheden.

Terwijl we daar stonden, aan het eind van de brug, onze lichamen dicht tegen elkaar in de schemering, kwam een groep jonge negers aanlopen aan de andere kant van de brug, vanuit de kant van Washington. Ze liepen rotzooi te schoppen, zoals negers dat vaak doen, en een paar van hen urineerden in de rivier. Uiteindelijk werden we opgemerkt, en ze begonnen te schreeuwen en maakten obscene gebaren. Dat omschreef het verschil waarvoor ik eerder geen woorden kon vinden.

Epiloog

Zo eindigen Earl Turner zijn dagboeken, net zo bescheiden als ze begonnen.
Zijn laatste missie was, natuurlijk, succesvol. We worden er allemaal aan herinnerd, elk jaar op 9 november, onze traditionele Dag der Martelaren.
Met de vernietiging van het hoofd-controlecentrum van de Systeemtroepen, wachtten de troepen van het systeem welke buiten de Californische enclave gelegerd waren op orders welke nooit kwamen. Afnemend moraal, stijgende desertie, afnemende discipline bij Zwarten en als laatst, door de onbekwaamheid van het Systeem om de aanvoerlijnen naar zijn troepen in Californië in stand te houden, nam de dreiging van een invasie langzaam maar zeker af.
Tenslotte begon het Systeem zijn troepen ergens anders te hergroeperen, om nieuwe uitdagingen in andere delen van het land het hoofd te bieden.
Toen, net als de joden hadden gevreesd, groeide de stroom van activisten van de Organisatie enorm, vergeleken met wat het was in de weken en maanden direct voor 4 juli, 1993. Van vele trainingskampen in de bevrijde zones, kwamen eerst honderden, daarna duizenden gemotiveerde guerrilla strijders welke door de afnemende ring van Systeem troepen slopen en zich richting het Oosten begonnen te begeven.
Met deze guerrilla strijders volgde de Organisatie het voorbeeld van zijn leden in Baltimore en zette snel tientallen nieuwe enclaves op, voornamelijk in de nucleair vernietigde gebieden, waar het Systeem het minste te zeggen had.

De enclave in Detroit was aanvankelijk de belangrijkste van allemaal. Bloederige anarchie regeerde een aantal weken onder de overlevenden van het gebied waar om 8 september nucleaire explosies plaatsvonden. Langzaamaan verscheen er weer orde, waarbij troepen van het Systeem voor een klein deel de macht deelden met de leiders van een aantal Zwarte bendes in het gebied. Er waren enkele Blanke bolwerken, welke de rondzwermende Zwarte plunderende en verkrachtende bendes op afstand hielden. Maar de meeste ontredderde en gedemoraliseerde Blanke overlevenden in en om Detroit boden weinig effectieve tegenstand tegen de Zwarten en, net als in andere delen van het land met veel Zwarten, leden ze vreselijk.

Toen, halverwege december, greep de Organisatie het initiatief. Een aantal gesynchroniseerde bliksemovervallen tegen strategische sterke punten van het Systeem in en om Detroit resulteerden in een makkelijke overwinning. De Organisatie richtte toen een aantal patronen op, die snel elders gevolgd werden.
Alle gevangen genomen Blanke troepen, kregen nadat ze hun wapens neer hadden gelegd, de kans om met de Organisatie tegen het Systeem te vechten. Degenen die zich meteen vrijwillig meldden, werden apart gehouden om voorbereidende scans te ondergaan, voordat ze naar de kampen werden gestuurd voor indoctrinatie en

special training.
De rest werd op de plaats neer gemaaid, zonder verder gedoe. Dezelfde meedogenloze methode werd gebruikt bij de Blanke bevolking.
Toen kaders van de Organisatie zich in Blanke bolwerken begonnen te bewegen in de voorsteden van Detroit, was het eerst benodigde het liquideren van de meeste plaatselijke Blanke leiders, om zo onomstotelijk de autoriteit van de Organisatie duidelijk te maken. Er was geen tijd en geduld om te praten met de kortzichtige Blanken die erop stonden dat ze geen 'racisten' of 'revolutionairen' waren, of degenen die dachten geen hulp nodig te hebben van 'agressors' van buitenaf, of anderen die een conservatieve of parochiale fixatie hadden.

De Blanken van Detroit en andere nieuwe enclaves werden meer langs de lijnen georganiseerd zoals Earl Turner dat voor Baltimore had beschreven dan voor Californië, maar wel sneller en ruwer. In de meeste gebieden in het land was er geen kans voor een ordelijke, grootschalige scheiding van niet-Blanken zoals in Californië, waardoor er maanden een bloederige rassenoorlog heerste, welke een zware tol eiste van de Blanken welke niet in een van de, door de Organisatie gecontroleerde, puur Blanke enclaves zaten.
Voedsel werd over zeer schaars tijdens de winter van 1993 – 1994. De Zwarten vervielen tot kannibalisme, net zoals ze in Californië gedaan hadden, terwijl honderdduizenden verhongerende Blanken, welke eerder de Organisatie zijn oproep om tegen het systeem te strijden negeerden, zich begonnen te melden bij de randen van verscheidene bevrijde zones, bedelend om eten. De Organisatie was alleen in staat de Blanken te voeden die al onder hun controle waren, en dat alleen door middel van een strikte rantsoenering. Het was dus nodig om veel van de laatkomers weg te sturen.

Degenen die toegelaten werden, en dat betekende alleen kinderen, geslachtsrijpe vrouwen welke kinderen konden baren, en sterke mannen met de wil om te vechten in de gelederen van de Organisatie werden aan nog strengere rassen onderzoeken onderworpen dan de methode die gebruikt werd om Blanken van niet-Blanken te scheiden in Californië. Het was niet langer goed genoeg om Blank te zijn; om te mogen eten, moest je een drager zijn van bijzonder waardevolle genen.

Terug huiswaarts.

In Detroit werd de volgende methode voor het eerst toegepast (en later werd het ook elders geadopteerd) om iedere sterke Blanke man die toegang wou tot een enclave van de Organisatie een warme maaltijd te bieden en een bajonet of ander

steekwapen te geven. Zijn voorhoofd werd vervolgens gemarkeerd met een onuitwisbare kleurstof. Hij werd eruit gezet en mocht alleen terug naar binnen als hij terugkwam met het hoofd van een net gedode Zwarte of andere niet-Blanke. Deze methode zorgde ervoor dat het kostbare voedsel niet verspild werd aan degenen die niet wouden of konden bijdragen aan de strijdkracht van de Organisatie, maar het kostte een zware tol van de zwakkere en decadente Blanke elementen.
Tientallen miljoenen stierven tijdens de eerste helft van 1994, en de totale Blanke populatie van het land bereikte een dieptepunt van ongeveer 50 miljoen in augustus van dat jaar. Tegen die tijd, zat bijna de helft van de overgebleven Blanken in enclaves van de Organisatie, en voedsel productie en distributie binnen de enclaves was genoeg gegroeid zodat het net genoeg was om verdere verliezen via de hongersdood te voorkomen.

Ook al bestond er nog steeds een soort van centrale overheid, het militaire systeem en de politie eenheden, waren gereduceerd tot een aantal, in principe autonome locale commando's, waarvan hun hoofd activiteiten waren het plunderen van eten, drank, brandstof en vrouwen.
Zowel de Organisatie als het Systeem vermeden grootschalige confrontaties met elkaar, waarbij de Organisatie zichzelf beperkte tot een soort van korte overvallen op troepenconcentraties van het Systeem en andere faciliteiten, en waarbij de troepen van het Systeem zichzelf beperkten tot het bewaken van hun voorraden en, in sommige gebieden, het proberden ze de groei van enclaves van de Organisatie te beperken. Maar toch bleven de enclaves van de Organisatie groeien, zowel in grootte als aantal, in alle vijf de Donkere Jaren voorgaande aan de Nieuw Era.
Op een gegeven moment waren er bijna 2000 verschillende enclaves van de Organisatie in Noord-Amerika. Buiten deze zones van orde en veiligheid, werden de anarchie en brutaliteit geleidelijk aan erger, waar de enige vorm van autoriteit bestond uit plunderende bendes welke joegen op elkaar en de ongeorganiseerde massa.
Veel van deze bendes bestonden uit Zwarten, Puerto Ricanen, Chicanos, en half-Blanke bastaarden. In toenemende mate begonnen blanken uit zichzelf raciaal georiënteerde bendes op te richten, helemaal zonder hulp en leiding van de Organisatie.
Terwijl de uitroeiingoorlog door woedde, hervonden miljoenen zwakke, in steden opgegroeide, gehersenspoelde Blanken langzaamaan hun mannelijkheid. Degenen welke dit niet lukte, stierven.
Het groeiende succes van de Organisatie kwam natuurlijk niet zonder tegenslagen. Een van de meest vooraanstaande was het Pittsburgh bloedbad van juni 1994. De Organisatie had in mei van dat jaar een enclave opgericht, waarbij ze locale Systeemtroepen dwongen terug te trekken, maar er werd niet snel genoeg gehandeld om het locale Joodse element te identificeren en te liquideren.

Een aantal joden in samenwerking met Blanke conservatieven en liberalen, hadden de tijd om een omverwerpingplan op te stellen. De consequentie was dat Systeemtroepen, geholpen door hun vijfde compagnie in de enclave, Pittsburgh heroverden. De joden en Zwarten begonnen toen een wilde campagne van massamoord, vergelijkbaar met de door joden aangewakkerde Bolsjewistische revolutie in Rusland, 75 jaar eerder. Tegen de tijd dat de bloedorgie eindigde, was vrijwel elke Blanke in het gebied afgeslacht of was gedwongen te vluchtten.
De overlevende staf leden van het Veld Bevel van Pittsburgh, door hun twijfel om met de joden af te rekenen wat zorgde voor de catastrofe, werden opgepakt en doodgeschoten door een speciale disciplinaire afdeling welke orders had van Revolutionaire Bevel.

De enige keer, na 9 november 1993, werd de Organisatie gedwongen om een nucleair wapen te laten ontploffen op het Noord Amerikaanse continent in Toronto. Dit was een jaar later.
Honderdduizenden joden waren de Verenigde Staten ontvlucht naar de Canadese stad tijdens 1993 – 1994, waar ze de stad transformeerden in een tweede New York en het gebruikten als hun commandocentrum voor de oorlog welke woedde in het zuiden.
Zowel de joden als de Organisatie vonden dat de grens tussen de Verenigde Staten en Canada geen reële betekenis had in de latere stadia van de Grote Revolutie, en medio 1994 was de situatie ten noorden van de grens maar iets minder chaotisch dan ten zuiden van de grens.

Tijdens de Donkere Jaren konden zowel de Organisatie en het Systeem niet hopen om een beslissend voordeel te behalen over de ander, zolang beiden nog de beschikking hadden over nucleaire wapens. Tijdens het eerste deel van deze periode, was de militaire kracht van het Systeem vele malen groter dan die van de Organisatie. Alleen de dreiging van de Organisatie, met de meer dan 100 kernkoppen welke verstopt waren in grote bevolkingscentra, welke nog steeds door het Systeem gecontroleerd werden, zorgde ervoor dat in de meeste gevallen het Systeem geen aanval uitvoerde tegen bevrijde zones door de Organisatie.
Pas later, toen de Organisatie sterker werd en samen met uitputting en desertie van Systeemtroepen, schoof de balans in kracht van gewone militaire kracht naar de Organisatie. Het systeem behield controle over een aantal militaire eenheden welke bewapend waren met nucleaire wapens, en het Systeem dreigde deze te gebruiken, waardoor de Organisatie gedwongen werd om bepaalde bolwerken onvrijwillig te verlaten.

Zelfs de elite, verzorgde nucleaire troepen van het Systeem waren niet immuun tegen het vermoeiingsproces welke de conventionele krachten van het Systeem leegzoog, en zodoende konden ze alleen het onvermijdelijke uitstellen. Op 30 januari 1999, tijdens het Bestand van Omaha, gaven de laatste generaals van het Systeem zichzelf en hun troepen over aan de Organisatie, in ruil voor de belofte dat zij en hun directe familie de rest van hun leven onaangeraakt mochten leven. De organisatie hield zijn belofte en richtte een speciaal reservaat in op een van de eilanden voor de Californische kust voor de generaals.
Toen kwam, natuurlijk, de opruimingsperiode, waarin de laatste niet-Blanke bendes werden opgejaagd en uitgeroeid, gevolgd door de laatste zuivering van niet gewenste raciale elementen binnen in de Blanke bevolking.

Van de bevrijding van Noord Amerika tot het begin van een nieuwe Era voor onze hele planeet, duurde opmerkelijk maar 11 maanden. Professor Anderson heeft hier gegevens van verzameld en de gebeurtenissen gedetailleerd geanalyseerd van deze periode in zijn Geschiedenis van de Grote Revolutie. Het is genoeg om te zeggen dat, met de grootse centra van joodse macht vernietigd en het verdwijnen van de dreiging van een nucleaire aanval door de Sovjet Unie, waren de meeste obstakels voor een wereldwijde overwinning door de Organisatie uit de weg geruimd.
Al sinds 1993 had de Organisatie actieve cellen in West Europa en deze groeiden ongekend snel in de zes jaar voorgaand aan de overwinning in Noord Amerika. Liberalisme had zijn tol geëist in Europa, net als in Amerika, en de oude orde was op de meeste plaatsen een van binnen verrotte schil, die er alleen van buiten nog daadkrachtig uitzag.

De desastreuze economische ineenstorting in de lente van 1999, gevolgd door de ondergang van het Systeem in Noord Amerika, hielpen zeer bij de voorbereiding van het moraal van de Europese massa's voor de overname van de Organisatie. Die overname kwam in een grote, heel Europa bedekkende storm in de zomer en herfst van 1999, welke als een reinigende orkaan over het continent vaagde en in een paar maanden tijd de erfenis van een millennium lang durende vreemde ideologie en de in een eeuw opgebouwde morale en materiële decadentie, wegvaagde.

Het bloed vloeide tijdelijk tot aan de enkels in de straten van de grote steden in Europa, toen ras verraders, de nakomelingen van generaties van buitenrasselijke relaties, en hordes gastarbeiders allemaal het zelfde lot ondergingen. Toen brak de dageraad aan van de Nieuwe Era voor de Westerse wereld.
Het enige grote machtscentrum in de wereld dat nu nog niet door de Organisatie gecontroleerd werd in december 1999, was China. De organisatie was bereid de

oplossing voor het Chinese probleem enige jaren uit te stellen, maar de Chinezen zelf dwong de Organisatie om meteen en drastische maatregelen te nemen. De Chinezen hadden, natuurlijk, de Aziatische gebieden van de Sovjet Unie ingenomen meteen na de nucleaire aanvang van 8 september, 1993. Tot de herfst van 1999 bleven ze ten oosten van het Oeral gebergte en trokken dit gebied bij hun rijk aan.

Toen, tijdens de zomer en herfst van 1999, werd de ene na de andere Europese natie bevrijd door de Organisatie. Op dit moment besloten de Chinezen om Europees Rusland binnen te vallen. De Organisatie reageerde hier zwaar op, gebruik makend van nucleaire raketten om de primitieve Chinese raket installaties en strategische-bommenwerper mogelijkheden uit te schakelen, evenals het vernietigen van enkele nieuwe Chinese troepenconcentraties ten westen van de Oeral. Helaas remde deze actie de Gele stroom richting het noorden en westen van China niet af.
De Organisatie had nog tijd nodig om de Europese bevolking te reorganiseren en heroriënteren voordat er enige hoop was om de gigantische hordes Chinese soldaten, welke over de Oeral stroomden Europa in, op een conventionele manier te bevechten. Alle troepen van de Organisatie waren net genoeg om de nieuw bevrijde zones, welke nog niet helemaal tot rust gekomen waren in zuid en oost Europa, te bewaken.

Daardoor, greep de organisatie naar een combinatie van chemische, biologische en radiologische middelen op een enorme schaal, om het probleem het hoofd te bieden. In een periode van vier jaar, werd ongeveer 41,5 miljoen vierkante kilometer van het aardoppervlak, van het Oeral gebergte tot aan de Atlantische tot de Indische Oceaan, gesteriliseerd. En zo was de Grote Oosterse Wildernis gecreëerd.
Pas in de laatste decennia zijn bepaalde gebieden hiervan veilig genoeg bevonden om te koloniseren. Toch, zijn ze ‘veilig’ in termen dat het gif dat er een eeuw geleden gezaaid was in zulke mate afgenomen is dat het niet langer een bedreiging is voor menselijk leven. Zoals iedereen weet, zijn de bendes mutanten die in de Wildernis rondwaren een bedreiging, en het kan nog wel een eeuw duren voordat de laatste zijn uitgeroeid en Blanke menselijke kolonisatie van het hele gebied een feit is in dit grote gebied.

Maar het was in het jaar 1999, volgens de chronologie van het Oude Tijdperk - pas 110 jaar na de geboorde van De Grote – dat de droom van een Blanke wereld eindelijk realiteit geworden was. En het waren de offers van duizenden moedige mannen en vrouwen van de Organisatie die hun leven gaven in de voorgaande jaren en zo de droom in leven hielden totdat de realisatie van deze droom niet

meer ontkend kon worden.

Tussen die duizenden speelde Earl Turner geen kleine rol. Hij bereikte onsterfelijkheid voor zichzelf op die donkere dag in november 106 jaar geleden vol geloof zijn plicht tegenover zijn ras, de Organisatie en de heilige Orde welke hem in hun rangen had opgenomen, vervulde.
En mede daardoor hielp hij geweldig in het veiligstellen van het overleven en gedijen van zijn ras, hij hielp zodat de Organisatie zijn wereldwijde politieke en militaire doelen zou bereiken en hij hielp zodat de Orde zijn wijze en weldadige heerschappij over de wereld kon verspreiden voor nu en alle tijdperken die nog komen.

Einde.
De Turner Dagboeken
Door Andrew Macdonald.